

Dean R. Koontz - Jégcsapda

*A könyvet egy különleges asszonynak,
Winona Garbricknek ajánlom.
Biztosan tudom, hogy ott vagy fent, és piros tollal a
kezében figyelsz.*

Korábban...

A The New York Timesból:

1.

A SARKVIDÉKI JÉGBŐL NYERHETŐ A LEGTISZTÁBB VÍZ

MOSZKVA, február 10. - Orosz tudósok szerint az Északi-sark jégcsapját alkotó víz sokkal kisebb mennyiségben tartalmaz baktériumokat, mint bármely ma ismert, emberi fogyasztásra használt víz. A felfedezésnek köszönhetően e hatalmas fagyott vízmennyiség a jövőben értékes ivóvíztartalékként szolgálhat. A sarki jégcsapka megcsapolása valószínűleg olcsóbb megoldás bármely jelenlegi vagy jövőbeli tengervíz-sómentesítési folyamatnál, különösen annak ismeretében, hogy ezt a vizet nem szükséges külön tisztítani. Az orosz tudósok számításai szerint az olvasztott jég arra is megfelelő és elég volna, hogy az elkövetkező évtizedben több millió hektár földterületet locsoljanak vele.

2.

TUDÓSOK SZERINT A JÉGHEGYEKBŐL IVÓVÍZ NYERHETŐ

BOSTON, szeptember 5. - Az Amerikai Környezetvédelmi Mérnökök Társasága éves kongresszusán Dr. Harold Carpenter arról számolt be, hogy a Kaliforniában, Európában és más régiókban tapasztalt krónikus vízhiány csökkenthető lenne, ha az Északi-sarkról elszállított jéghegyeket ellenőrzött körülmények között megolvasztanák. Dr. Harold Carpenter felesége és kutatótársa, Rita Carpenter arra is felhívta a figyelmet, hogy fontos volna, ha az érintett országok jelentős összeget különítenének el az ehhez szükséges dolgok kutatására, hiszen ez az elkövetkező évtizedben százszorosan fog megtérülni.

Dr. Harold és Rita Carpenter szerint, akik tavaly közösen nyerték el a Nemzeti Természettudományi Alapítvány Díját, az eljárás igen egyszerű volna. Egy hatalmas jéghegyet le kell választani a jégmező széléről, és engedni, hogy dél felé sodródjon a természetes áramlatokkal. Később hatalmas acél vontatóköteleket kapcsolnának a hegyhez, amelyet egy vontatóhajó juttatna el az aszályos mezőgazdasági terület partvidékén levő átalakító létesítményekhez. - Mivel az Atlanti- és a Csendes-óceán vizének északi része igen hideg, a jégnek alig tizenöt százaléka olvadna el, mielőtt a parton vízzé alakítanák, hogy azután eljuttassák a szomszédos farmokra - mondta Dr. Harold Carpenter.

Carpenterék azonban felhívták a figyelmet arra, hogy senki sem lehet biztos az elképzelés megvalósíthatóságában. - Még számos probléma van, amelyet meg kell oldanunk - mondta Dr. Rita Carpenter. - Kiterjedt kutatásokat kell végeznünk a sarkkör jégcsapkján...

3.

ASZÁLY SÚJTJA A KALIFORNIAI GABONATERMÉST

SACRAMENTO, Kalifornia, szeptember 20. - A Mezőgazdasági Minisztérium tisztségviselőinek becslései szerint a tartós vízhiány lehetett az oka annak, hogy közel ötvenmillió dollár értékű gabonatermés ment tönkre, de jelentős károk keletkeztek a narancs-, citrom-, dinnye- és fejjessaláta-termésben is...

4.

AZ ASZÁLY MIATT ÉHEZŐK EZREINEK LENNE SZÜKSÉGE ANYAGI TÁMOGATÁSRA

EGYESÜLT NEMZETEK SZERVEZETE, október 18. - Az ENSZ segélyirodájának vezetője bejelentette, hogy az Egyesült Államokban, Kanadában és Európában olyan kevés és rossz minőségű a betakarított termés, hogy a szintén szárazság sújtotta afrikai és ázsiai országok nem tudnak gabonát és egyéb terményeket vásárolni a gazdagabb nyugati államoktól. Az e miatt kialakult élelmiszerhiány következtében már több mint kétszázezren haltak meg...

5.

KÜLÖN ALAPOT HOZTAK LÉTRE, HOGY TÖBB TUDÓS JUTHASSON EL A SARKKÖRRE

EGYESÜLT NEMZETEK SZERVEZETE, január 6. - Az ENSZ hét tagállama ma egy különleges alapot hozott létre, amelynek célja a tudományos kutatások támogatása az Északi-sark jégapokáján. A terv elsődleges feladata, hogy tanulmányozzák, elvontatható-e egy hatalmas jéghegy délre, a célból, hogy vizet nyerjenek belőle a termőföldek locsolására. - Valóban úgy hangozhat mindez, mint egy tudományos-fantasztikus regény - mondta egy brit tisztségviselő, de az 1960-as évek óta egyre több környezetvédelmi szakember találja ésszerűnek a megoldást. - Ha egy ilyen terv tényleg megvalósítható volna, a legfőbb élelmiszertermelő országokban javulhatna a termés minősége, és megtöbbszörözödhetne a mennyisége. Bár a jéghegyeket nem lehetne Ázsia vagy Afrika melegebb partvidékeihez elvontatni, az egész világ számára biztonságot jelentene azon országok jó termése, amelyek közvetlenül élvezhetik a program előnyeit...

6.

ENSZ TUDÓSOK CSOPORTJA KUTATÓÁLLOMÁST LÉTESÍTETT AZ ÉSZAKI-SARKI JÉGMEZŐN

THULE, Grönland, szeptember 28. -A Rothschild-díjas Dr. Harold Carpenter és felesége, Dr. Rita Carpenter vezette tudósok csoportjának repülőgépe ma reggel leszállt az Északi-sarkra Grönland és a norvégiai Spitzbergák között. A jégmező szélétől 3200 méterre láttak hozzá a kutatóállomás kiépítéséhez, ahol ENSZ-által támogatott kutatásokat folytatnak majd, mintegy kilenc hónapon át...

AZ ÉSZAKI-SARKI EXPEDÍCIÓ HOLNAP LEROBBANT EGY DARABOT A JÉGSAPKÁBÓL

THULE, Grönland, január 14. - Holnap éjfélkor, az ENSZ által létrehozott Edgeway Állomás kutatói robbantás sorozatot hajtanak végre, hogy leválasszanak egy körülbelül egy négyzetkilométer alapterületű jéghegyet a jégsapka széléről, Grönland észak-keleti partjától mintegy ötszázhatvan kilométerre. Az ENSZ két, elektronikus nyomkövetővel ellátott vontatóhajója kb. háromszázhetven kilométerre délre várakozik, ahol a levált jéghegy haladását figyelik majd.

A kísérlet egyik célja annak meghatározása, vajon az Atlanti-áramlatok jelentősen megváltoznak-e az északi régióban a kemény északi-sarki tél idején...

A CSAPDA

Déli 12 óra 12 óra a detonációig

A fúrógép hegye éles sikollyal hatolt bele a sarki jégpáncélba.

Harry Carpenternek különös érzése támadt, ahogy a munkálatokat figyelte. Hirtelen átvillant az agyán, hogy bármikor bekövetkezhet egy tragédia.

Tudós lévén Harry alapeszközei a logika, a módszeresség és az értelem voltak, ugyanakkor megtanulta, hogy sosem szabad figyelmen kívül hagyni a megérzéseket, különösen itt a jégmezőn, ahol egészen különös dolgok is megeshetnek. Képtelen volt meghatározni, mi okozta iménti rossz érzését, bár az alkalmankénti balsejtelem korántsem szokatlan egy olyan munkában, ahol mindennap robbanóanyaggal dolgozik az ember. Tisztában volt azzal, hogy a detonáció idő előtti bekövetkeztének esélye szinte egyenlő a nullával, és mégis...

Pete Johnson, a csoport villamosmérnöke s egyben robbantási szakértője ekkor leállította a fúrót, és hátralépett. Fehér termo béléses kezeslábast viselt, amelynek prémmel szegélyezett kapucnija szinte teljesen eltakarta sötétbarna arcát.

Claude Jobert lekapcsolta a fúrót működtető hordozható generátort. A beálló csend olyan kísérteties hangulatot teremtett, hogy Harry először a háta mögé, majd felfelé pillantott, mintha attól félne, valami rázuhan vagy nekirohan.

De ha a halál ma valóban aratni készülne, valószínűleg inkább a föld alól törne rájuk. A három férfi ugyanis éppen arra készült, hogy az utolsó negyvenkilós robbanótöltetet elhelyezze a jég mélyében. Ez volt a tizenhatodik adag robbanóanyag, amelyet tegnap reggel óta a helyére illesztettek, s kissé kényelmetlenül érezték magukat, ahogy a több kilónyi plasztik robbanószerrel megspékelt jégtakarón járkáltak, amely egyetlen szempillantás alatt képes lett volna megsemmisíteni őket.

A jégsapka tökéletesen bevált volna temetőnek, mert egyáltalán nem volt rajta élet. Szinte állandóan sötétségbe borult, csak ritkán tűnt fel némi kísérteties, kékes-fehér fény. Pillanatnyilag elég messzire el lehetett látni, mert a napfény halványan átszűrődött a felhős égen, de még ez sem volt elég, hogy a teljes vidéket bevilágítsa.

Pete Johnson hamarosan csatlakozott a tetővel ellátott motoros szánon ülő Harry-hez és Claude-hoz, és így szólt:

- A lyuk ötvenhárom méter mély. Mindjárt készen is vagyunk.

- Hála az égnek! - borzongott meg a sápadt, beesett arcú Claude Jobert. - Ma este visszamegyünk a bázisra! Végre! Azóta nem éreztem meleget, hogy eljöttünk!

Claude-tól szokatlan volt a panasz. Jó humorú, energikus ember volt, aki első pillantásra törékenynek látszott, bár valójában nem volt az. A száznál is több centiméter magas és hetvenkilós férfi vékony volt ugyan, de szívós. Ősz haját a kapucni alá tűrte, arcát és bőrét kicserizte a szélsőséges időjárás. Világoskék szeme élénken csillogott. Harry sosem látott gyűlöletet vagy haragot e szemekben, s egészen tegnapig önsajnálatot sem. A férfit még akkor sem hagyta el életereje, amikor három évvel ezelőtt váratlanul elveszítette feleségét, Colette-et, egy értelmetlen támadás során.

Amióta kiléptek az Edgeway Állomás kellemesen meleg falai közül, Claude egyre fásultabbnak tűnt, és gyakran panaszkodott a hidegre is. Az ötvenöt éves férfi az expedíció legidősebb tagja volt, nyolc évvel öregebb Harry Carpenternél, s így éppen csak belefért a korhatárba, amelyet a szélsőséges időjárási viszonyok között dolgozók számára meghatároztak.

Bár kiváló sarkkutató geológusként tartották számon, akinek szakterülete a jég-képződmények kialakulása és azok mozgása, a jelenlegi expedíció volt számára az utolsó. Ezután már csak laboratóriumokban és számítógépen folytathatja kísérleteit, a jéggel borított zord területektől tisztas távolságban.

Harry elgondolkodott, hogy Jobert-t talán nem is a hideg zavarja igazán, hanem inkább a tudat, hogy munkája, amit annyira szeret, hirtelen túl megerőltetővé vált számára. Egy nap azonban Harry is kénytelen lesz szembe nézni ezzel, és remélte, hogy méltósággal tud majd búcsúzni. Az Északi- és Déli-sark hatalmas, csupasz területei mindig elbűvölték: lenyűgözte a jeges időjárás, a fehér, geometrikus alakzatok, amelyeket különös titokzatosság lengett körül, és a tiszta éjszakákon látható aurora borealis, amely csillogó színekkel világította be az égboltot.

Néha úgy érezte, mintha még mindig az a csendes indianai farmról származó gyermek volna, aki testvérek és játszótársak nélkül nőtt fel. Magányos kisfiú volt, és arról ábrándozott, hogy egy napon majd távoli helyekre utazik, hogy láthassa a világ egzotikus csodáit. Szomjazta a kalandot, és be akarta járni az egész földet. Most, érett férfiként már jól tudta, milyen kemény, fárasztó az ilyen élet. Mégis, időről időre a hatalmába kerítette a világ csodáinak vonzereje, és bármit képes volt félbehagyni, hogy utazhasson.

- Esik a hó - jegyezte meg Pete Johnson.

- Pedig reméltem, hogy legalább estig nem kezd rá - szólalt meg Claude Jobert.

Az Edgeway Állomásról ide vezető út nem volt különösebben erőt próbáló. Átmeneti táboruk légvonalban kb. hat kilométernyire volt az állomástól, észak-keleti irányban, de motoros szánokkal is mindössze kilenc és fél kilométer volt a távolság. Egy hóvihárban azonban gyorsan járhatatlanná válhat, sőt eltűnhet az út, csökken a látótávolság, így könnyen eltévedhetnek, ráadásul az iránytű is megzavarodik. Ha pedig a motoros szánokból kifogy az üzemanyag, halálra fagynak, mert hosszú távon még termo kezeslábasaik sem nyújtanak elégséges védelmet a csontig hatoló, jeges hideg ellen.

Grönlandon elképesztően le tudott sülyedni a hőmérséklet, a hópelyhek pedig szinte azonnal apró, szúrós jégdarabokká váltak.

- Talán csak valami futó havazás- mondta Harry az eget kémlelve.

- Igen, az internetes időjárás-jelentés ezt állította a múlt heti viharról is - emlékeztette Claude. - Azt mondták, hogy kisebb havazások várhatók a nagy vihar környezetében. Aztán hirtelen annyi hó és jég szakadt a nyakunkba, hogy még a Mikulásnak sem lett volna kedve kidugni az orrát a házból.

- Akkor jobb, ha minél előbb befejezzük a munkát.
- Már így is elkéstünk.

Ekkor, mintegy Claude szavainak megerősítéseként, nyugat felől hirtelen erős szél támadt fel és söpört végig a kietlen, jeges pusztaságon. Pete kiemelte a fúrót a nyílásból. A férfi fontos szerepet töltött be az expedícióban: tartotta karban az elektronikus adatgyűjtő berendezéseket a kutatóbázison, s ő tervezte a robbanószerkezeteket is.

Ahogy Pete kivette a fúrót, Harry és Claude leemelte az egy méter hosszú toldalékot a motoros szán mögé kapcsolt utánfutóról. A nyélhez csavarozták, amely még mindig a földben volt. Claude újra beindította a generátort. Pete a helyére illesztette a fúrót, elfordította a kart, és befejezte az ötvenöt méter mély lyuk fúrását, amelynek az alján majd elhelyezik a robbanóanyagot.

Miközben a gép zúgott, Harry az eget kémlelte. Az elmúlt néhány percben az időjárás jelentősen romlott. A fények teljesen eltűntek, az eget sűrű fellegek borították. A szél hangosan süvítve feltámadt.

Harry még mindig zsigereiben érezte a közelgő katasztrófát.

Kisfiúként sosem gondolta volna, hogy a kalandos élet ennyi kemény munkával jár, és olykor ilyen veszélyes. Amikor felnőtt, és elveszítette szüleit, megtanulta, milyen a világ, és a veszélyes élet romantikája is erősen csökkent a szemében.

Claude Jobert közelebb hajolt, és próbálta túlkiabálni a fúró zaját.

- Nyugi, Harry! Hamarosan indulunk az Edgeway felé, ahol vár ránk egy üveg brandy, a sakktábla, és egy csomó Benny Goodman CD!

Harry Carpenter egyre aggodalmasabb tekintettel szemlélte az eget.

12:20

Gunvald Larsson az Edgeway Állomás telekommunikációs épületében állt az ablak előtt, idegesen rágcsálva pipájának végét. A gyorsan feltámadó vihart figyelte aggodalmasan. Alig fél órával ezelőtt vakarta le az ablakról a jeget, de már megint nem látott ki rajta.

Gunvald végignézett a kutatóállomás hat sárga kunyhóján, amelyeknek előre gyártott elemeit repülővel szállították a jégmezőre. Az egyszintes épületek harminc négyzetméter alapterületűek voltak. Falikat masszív tartógerendákra szerelték, a padlózatot pedig besüllyesztették a jégbe, így biztosan ellenálltak az időjárás viszontagságainak.

A tábortól kb. kétszáz méterre, északra egy kisebb kunyhó állt. Itt tartották az üzemanyagot, amely a generátorok működését biztosította, s a motoros szánokba való dízelt, ami éghető anyag ugyan, de nem robbanékony, így a tűz keletkezésének esélye minimális volt. Ha mégis tűz ütne ki, a sarki szél hihetetlen gyorsasággal vinné szét minden irányba, ezért különösen elővigyázatosnak kellett lenniük.

Gunvald Larsson nyugalma órákkal ezelőtt tovaszállt, de nem a tűz miatt aggódott, hanem sokkal inkább az óceán mélyén kialakuló földrengések miatt.

Larsson - egy svéd apa és dán anya gyermeke - két alkalommal is a svéd sí válogatott tagja volt a téli olimpián, s ezüstérmét is szereztek. Mindig is büszke volt múltjára és népére. A svédeket általában rendíthetetlenül nyugodt embereknek tartották, s Gunvald ilyennek is mutatkozott. Az elmúlt néhány órában azonban mintha kezdte volna elveszíteni a rá jellemző higgadtságot. Elfordult az ablaktól, és dühösen meredt a fal mellett sorakozó számítógépekre és adatgyűjtő eszközökre.

Előző nap délután, amikor Harry és a többiek elindultak délre a jégmező széle felé, Gunvald a táborban maradt, hogy a bejövő hívásokat figyelje a rádión, és szemmel tartsa az

állomást. Nem ez volt az első alkalom, hogy csupán egyetlen ember maradt a táborban, eddig azonban sohasem esett rá a választás. De miután heteken át tulajdonképpen összezárva élt kollégáival, már vágyott egy kis egyedüllétre.

Az Edgeway szeizmográfjai tegnap délután négy óra körül rögzítették az első földrengéseket. Gunvald reménykedett benne, hogy a csapat tagjai nem merészkedtek el a sarki jégréteg és a tenger találkozásához. Négy óra tizennégy perckor az izlandi Reykjavíkból, valamint a norvégiai Hammerfestből érkező rádióadások is megerősítették a rengést. Az izlandi Raufarhöfn-től száz kilométerre, északkeletre erős elmozdulás történt a tengerfenéken. A rengést ugyanazon a törésvonalon tapasztalták, amely harminc évvel korábban már pusztító vulkánkitöréseket indított el Izlandon. Ezúttal nem jelentettek hasonló eseményt a Grönlandi-tenger körül elhelyezkedő országokból, bár a rengés ereje a Richter-skálán elérte a 6,5-es erősséget.

Gunvald aggódott, hogy ez a rengés még csak a kezdet, és további, sokkal erősebb földrengések fogják követni.

A csoport feladata többek között a Grönlandi-tenger mélyén kialakuló földrengések tanulmányozása is volt. Ahhoz ugyanis, hogy hatalmas jéghegyeket vontathassanak végig a tengeren, fontos tudniuk, milyen gyakran zavarják a vizet tengerrengések, és az ezek nyomán keletkező hatalmas hullámok. A szökőár ugyanis a nagyméretű hajókat sem kíméli, bár a veszély kisebb a nyílt tengeren, mint a partok közelében.

Gunvald akár örülhetett is volna a lehetőségnek, hogy saját szemével láthatja a jelentős rengések rajzolatát és tulajdonságait, de mégsem így érzett.

Bár az Edgeway Expedíció földrajzi értelemben valóban elszigetelt volt, minden szükséges adatbázis és szoftver a rendelkezésükre állt, éppúgy, mintha egy nagyvárosban lettek volna. Kapcsolódni tudtak a Föld körül keringő kommunikációs műholdakhoz, s így elérhettek a világméretű információs hálózathoz tartozó bármilyen számítógépes rendszert.

Előző nap Gunvald adatokat hívott le egy adatbázisból, hogy segítségükkel elemezze a legutolsó rengés szeizmikus adatait, és rendkívül nyugtalanná tette, amit látott.

A földrengés hatalmas erejét nem a tengerfenék oldalirányú mozgása okozta, hanem erőteljes, felfelé irányuló lökések.

Az Edgeway Állomás nem volt közvetlen veszélyben. Ha jelentősebb tengerrengés történe a közelben, az annak nyomán kialakuló szökőár behatolna a jégsapka alá, változásokat idézve elő a felszíni jégrétegben is: új szakadékok és rianások alakulnának ki. Ha a rezgések a tenger vulkáni tevékenysége folytán alakulnak ki, amely során több millió köbtonnányi megolvadt láva ömlik ki az óceáni padozatból, a jégsapkán kialakuló lyukakon meleg víz törne fel. A sarkkört borító jégréteget azonban semmiképpen nem tudná megolvasztani, így annak sem lenne nagy a valószínűsége, hogy a bázistábor megsérüljön.

Az expedíció többi tagja azonban közel sem érezhette magát akkora biztonságban, mint Gunvald.

Előző este kilenckor, öt órával az első rengés után, egy második földrengést is regisztráltak, amely 5,8-es erősségű volt. A tenger fenéke hatalmas erővel tolódott el Raufarhöfn-től százhetven kilométerre, északkeletre. A földrengés epicentruma ezúttal ötvenhat kilométerrel közelebb volt az Edgewayhez, mint első alkalommal.

Gunvaldot cseppet sem nyugtatta meg a tény, hogy a második földrengés gyengébb volt az elsőnél. Ez ugyanis még nem bizonyította egyértelműen, hogy a második rengés az első utórezgése. Lehet, hogy mindkettő csak előrengés volt, s az igazi katasztrófa csak most következik.

A hidegháború idején az Egyesült Államok egész sor rendkívül érzékeny hangmonitort helyezett el a Grönlandi-tenger fenekén, valamint a világ más tengereinek stratégiai pontjain, hogy ezek segítségével észleljék a nukleáris fegyverekkel ellátott ellenséges tengeralattjárók szinte tökéletesen néma haladását. A Szovjetunió összeomlása után e kifinomult eszközök egyike másika újabb feladatot kapott: már nemcsak a tengeralattjárókat figyelték, hanem adatokat is gyűjtöttek velük tudományos célokra. A második rengés óta a Grönlandi-tenger legtöbb mélytengeri megfigyelő állomásáról alig érzékelhető, de szinte folyamatos, alacsony frekvenciájú morgás volt hallható: egyre növekedett a feszültség a föld kérgében.

Előző este kilenc óra harminc perckor, amikor rádió n megerősítették a második rengés helyét és erősségét, Gunvald felhívta az átmeneti táborn, hogy beszámoljon Harrynek a földrengésekről, és tudassa velük, milyen veszélynek vannak kitéve, ha továbbra is ott maradnak a jégmező szélén.

- Még nem végeztünk a munkával - mondta Harry. - Negyvenhat csomag már a helyén van, és beélesztve ketyeg. Szinte lehetetlen kivenni ezeket a jégből, mielőtt felrobbannak. Ha nem sikerül holnap a többi tizennégyet elhelyeznünk, nem lesz meg a hatvan összehangolt robbanófej, és biztosan nem sikerül akkora jégdarabot lerobbantani, amekkorára szükségünk van. Hallani sem akarok arról, hogy megszakítsuk a munkát.

- Pedig nem ártana fontolóra vennünk.

- Nem, nem! A program túl költséges ahhoz, hogy most kiszálljunk belőle, csak mert szeizmikus tevékenység figyelhető meg a környéken! Erre nincs pénzünk! Nem kapunk még egy lehetőséget, ha ezt elszúrjuk!

- Lehet, hogy igazad van - ismerte el Gunvald -, de akkor is nyugtalanítóak a jelentések.

- Én sem mondom, hogy jól alszom - felelte Harry. - Szerinted mennyi idő alatt halad végig egy nagyobb rengés a teljes törésvonalon?

- Nincs ember, aki ezt pontosan meg tudná mondani, Harry. Napokba, sőt talán hetekbe, de akár hónapokba is telhet.

- Akkor nincs baj! Bőven van még időnk.

- De az is lehet, hogy gyorsabban ideér, akár órák alatt!

- Nem hinném. A második rengés gyengébb volt, mint az első, ugye? - kérdezte Harry.

- Te is jól tudod, hogy ez még nem jelenti azt, hogy a rengések elhalóban volnának. A harmadik rengés lehet gyengébb, de akár erősebb is az eddigieknél.

- Akárhogy is alakul - mondta Harry -, alattunk a jég réteg legalább kétszázötven méter vastag. Ekkora tömeg nem robban csak úgy szét!

- Akkor is azt javaslom, hogy holnap pakoljatok össze, és amint lehet, induljatok vissza.

- Emiatt ne aggódj, elég gyorsak leszünk. A felfújható jégkunyhókhoz képest, amikben alszunk, az Edgeway felér a Hiltonnal.

Másnap reggel hét óra harminckor Gunvald éppen borotválkozott, amikor a szeizmográf rögzítette a harmadik, 5,2-es erősségű rengést.

Tizenegy órakor ismét jelzett a műszer, ezúttal tőlük már csak háromszázötven kilométerre, délre volt a rengés. Az erőssége: 4,4.

De Gunvald nem tudott örülni, hogy az utolsó mozgás gyengébb volt. Attól tartott, hogy a föld talán egy utolsó, hatalmas lökésre tartalékolja az energiát.

A következő, 4,2-es erejű földmozgás tizenegy óra ötvenkor érkezett. Epicentruma körülbelül száznyolcvan kilométerre, délre helyezkedett el, tehát sokkal közelebb volt, mint az előzőek.

Gunvald újra felhívta az átmeneti tábor, ahol Rita Carpenter biztosította, hogy az expedíció délután kettőre elhagyja a jégsapka peremét.

- Az időjárás is egyre romlik - aggódott Gunvald.

- Itt is esik a hó, de azt hittük, csak futó vihar.

- Sajnos nem. A vihar irányt változtatott, és egyre erősödik. Ma délután erős havazásra kell számítanunk.

- Négyre biztosan az Edgewayen leszünk, de talán már előbb is - mondta Rita.

Tíz perccel tizenkettő után újabb, ezúttal 4,5-ös rengés rázta meg a tenger alatti kérget százhatvan kilométerre déli irányban. Tizenkettő harminckor Gunvald Larsson reménykedve gondolt rá, hogy Harry és társai talán épp most helyezik el az utolsó robbanótöltetet. Egyre idegesebben rágta meg nem gyújtott pipáját.

12:30

Az ideiglenes tábor egy viszonylag sík területen állították fel, melyet egy meredek hegygerinc védett a széltől.

A felfújható, több mint két méter magas sátrakat félkörívben állították fel egy jégdomb közelében. A két motoros szán előttük parkolt. A sátrakat erősen lecövekelték, a padlót könnyű szigetelő réteg borította, odabent pedig, a kis fűtőtesteknek köszönhetően, körülbelül tíz fok volt. Szállásuk nem volt sem tágas, sem otthonos, de nem is bánták, hiszen tudták, hogy csak átmenetileg kell elviselniük, amíg a hatvan robbanótöltetet el nem helyezik.

A tábortól kétszáz méterre, délre egy fennsíkon, egy acélcső emelkedett ki a jégből, amelyhez egy hőmérőt, egy barométert és egy szélerősségmérőt rögzítettek.

Rita Carpenter kesztyűs kezével lesöpörte a havat sí szemüvegéről, majd a műszerekről is. Kénytelen volt elemlámpát használni az egyre erősebb szürkületben, hogy leolvashassa a hőmérsékletet, az atmoszféra nyomását és a szélerősséget. Nem örült annak, amit látott. Nem gondolták, hogy a vihar este hat előtt eléri a tábor, de egyre valószínűbb volt, hogy jóval előbb lecsap, még mielőtt befejezhetnék a munkát, és visszatérhetnének az Edgeway Állomásra.

Rita vastag ruháiban nehézkesen mozogva lesétált a fennsíkról, és elindult vissza az ideiglenes tábor felé. Nem fázott, de a szél és a csupasz táj elkedvetlenítette. Ő és férje, Harry, saját jó szántukból töltötték életük jelentős részét az Északi- és Déli-sarkon, ő azonban nem osztozott Harry rajongásában a hatalmas, nyílt és kietlen terek, a végtelen kék égbolt és a sűrítő viharok iránt. Sőt, tulajdonképpen csak azért tért vissza minduntalan a sarkvidékre, hogy bátorságát újra meg újra próbára tegye.

Rita hatéves kora óta nem volt hajlandó megadni magát a félelemnek. Most, ahogy a tábor nyugati részében álló sátorhoz közeledett az erős szélviharban, hirtelen ismét rettegés kerítette hatalmába, és majdnem kénytelen volt letérdelni. Többféle fóbia enyhe formája gyötörte gyermekkorától: a jégtől, fagytól, a hidegtől és a hótól való félelem. De mivel nem volt hajlandó megadni magát félelmeinek, rendszerint csupán kisebb kényelmetlenséget, nyugtalanságot érzett, és csak ritkán tört rá valódi rémület. Emlékei elől azonban nem tudott hová bújni. Hirtelen úgy érezte, a felhőkkel borított égbolt elképesztő gyorsasággal közeledik felé, egyre lejjebb ereszkedik, és össze akarja nyomni. A levegő, a fellegek és a hópelyhek is bűvös módon hatalmas, zuhanó márványlappá változtak, hogy Ritát a fagyott földbe préseljék. Szíve hevesen dobogott a fülében, a torkában, olyan hangosan, hogy úgy érezte, megsüketül.

Az sátor bejáratánál megállt. Akkor sem fog megfutamodni. Kényszerítette magát, hogy szembenézzen a sivár és sötét északi-sarki birodalom elszigeteltségével. Fejében a tél már kislány kora óta összekapcsolódott a magánnal, a haláltól való félelemmel, a hullák szürkés, eltorzult arcával, élettelen tekintetükkel, a temetőkkal, sírokkal és a fojtogató kétségbeeséssel.

Elfordult a sától, és végignézett a fennsík és a domb között elterülő keskeny, lapos területen. Az örök tél birodalmát látta, ahol nem volt helye melegségnek vagy reménynek.

Mégis tudta, hogy tisztelnie kell a sarkvidéket.

Lassan, ütemesen lélegzett kötött maszkján át. Hogy félelmén úrrá tudjon lenni, azt mondogatta magának, hogy ennél most sokkal, nagyobb problémával kell megküzdenie. A szomszédos sátorban Franz Fischer várta.

Fischerrel, tizenegy évvel ezelőtt találkozott, valamivel azután, hogy megszerezte doktorátusát, és elfoglalta első kutatói állását az ITT egyik leányvállalatánál. Franz szintén az ITT-nél dolgozott, vonzó, kedves férfi volt, és Ritával csaknem két éven át jártak együtt. Kapcsolatuk nem volt tökéletes, de egyetlen percig sem unatkoztak. Kilenc évvel ezelőtt váltak szét útjaik, Rita első könyvének kiadása előtt, mert ekkor vált nyilvánvalóvá, hogy Franz sosem fogja biztonságban érezni magát egy olyan nő mellett, aki szakmailag és intellektuálisan is ilyen erős versenytárs. Ő uralkodni szeretett volna, a nő azonban ezt nem engedte. Szakítottak, majd nem sokkal utána Rita találkozott Harryvel, akihez egy évvel később hozzá is ment, és nem foglalkozott többé a múltjával.

Harry úgy érezte, Rita előélete nem tartozik rá. Biztos volt a házasságukban és önmagában is, éppen ezért, bár tudott a régi kapcsolatról, nyugodt lélekkel vette fel Franzot vezető meteorológusnak az expedícióba, hiszen tudta, hogy a német a legmegfelelőbb erre a feladatra.

De Franz még mindig a vesztes szeretőt játszotta, kilenc évvel azután is, hogy Rita és ő különváltak. Sosem hánytorgatta a múltat, sőt különösebb érdeklődést sem mutatott Rita iránt, viselkedésében azonban volt valami sértett büszkeség.

A szél egyre hangosabban süvített, kavarta a havat Rita körül. A nő lassan megnyugodott, és már nem is remegett. Újabb csatát nyert a rettegés felett.

Amikor Rita végre belépett a sátorba, Franz éppen a földön térdelt, és egy dobozba pakolta műszereit. Védőcsizmáját, kabátját és kesztyűjét levetette, nehogy megizzadjon, mert attól később kint csak jobban fázna. A férfi felpillantott, bólított, és folytatta a pakolást. Még mindig hihetetlenül vonzó volt sűrű, szőke hajával és mélyen ülő sötét szemeivel.

- A szél ereje már negyven kilométer per óra - mondta Rita, ahogy letolta fejről a kapucnit és levette szemüvegét. - A hőmérséklet mínusz tizenkét fok, és egyre csökken.

- Mire tábort bontunk, biztosan lesz mínusz harminc is - mondta a férfi anélkül, hogy felnézett volna.

- Rendben vissza fogunk érní - mondta Rita.

- Akkor is, ha az orrunkig sem látunk?

- Olyan gyorsan nem romlik el az idő.

- Nem ismered a sarki időjárást olyan jól, mint én, hiába töltöttél errefelé olyan sok időt.

Nézd csak meg alaposabban, Rita. Ez a front sokkal gyorsabban ideért, mint vártuk.

Hamarosan tejszerű fehérségben tapogatózunk majd.

- Mindig tudtam, hogy pesszimista alkat vagy...

A föld mélyéből ekkor mennydörgésszerű hangok hallatszottak, ahogy a rengés végighaladt a jégsapkán.

Rita megtántorodott, de sikerült megtartania egyensúlyát.

A morajlás gyorsan elhalt, és visszatért a nyugodt csend.

Franz végre felnézett. Megköszörülte torkát. - Eljött hát Larsson régen beígért nagy rengése?

- Nem hinném, ez túl gyenge volt. A törésvonalon ennél erőteljesebb hullám vonul végig. Ezt a kis rengést a Richter-skálán talán nem is lehetne mérni.

- Előrengés lenne?

- Talán - mondta Rita.

- És mikorra várható a nagy rengés? Rita vállat vont. - Talán holnapra. De lehet, hogy ma estére, vagy egy perc múlva.

- És még te mondod, hogy pesszimista vagyok? - szólalt meg Franz, és folytatta a pakolást.

12:45

Roger Breskin és George Lin a motoros szánok fényénél befejezték a jeladó elhelyezését a jégben, majd ellenőrizték a rendszert.

A szánok reflektorai nélkül az orrukig sem láttak volna.

A szél egyre erősebben fújt, egyre vadabbul kavarta a havat. Az expedíció tagjainak percenként kellett megtörölni a szemüvegüket, és az arcukat takaró kötött maszkot.

A reflektorok fényének közelében Brian Dougherty elfordította az arcát a szélről. Az időjárással küszködve azon gondolkodott, vajon mi a fenének vállalkozott erre az istenverte útra. Nem kellett volna idejönnie. Senkinek nincs itt keresnivalója. Sosem látott még ennél sivárabb vidéket. Eközben persze pontosan tudta, miért van itt: a kaland, a veszély vonzotta a kietlen, jeges vidékre.

Nem volt az a szívdöglesztően jóképű fiatalember, de imádta az életet, családja pedig dúsgazdag volt. Tizennégy hónap múlva, amikor betölti huszonötödik életévét, harmincmillió dollár üti a markát. Fogalma sem volt, mihez kezd majd a pénzzel, de már a gondolat is boldoggá tette, hogy az övé lesz.

A család hírneve és a Dougherty-klánt övező közmegebecsülés révén minden ajtó megnyílt előtte, azok is, amelyekben csupán pénz segítségével nem tudott volna bejutni.

Brian nagybátyját, az Egyesült Államok egykori elnökét, lelőtte egy orvlövész. Apjára pedig, aki Kalifornia állam szenátora volt, kilenc éve rálóttek, és a lövéstől mindörökre lebévult. A család sorozatos tragédiái állandó témát adtak a pletykalapoknak.

Idővel talán Brian is belekezd saját politikai karrierjébe, ha lesz kedve hozzá, de egyelőre túl fiatal volt. Nem érdekelte a családi hagyomány. Tulajdonképpen menekült is előle. Négy évvel ezelőtt abbahagyta tanulmányait a Harvardon, ahol alig tizennyolc hónapig hallgatott jogot. Azóta körbeutazta a világot, és költötte a pénzt, amit a szülei helyeztek el American Express és Carte Blanche kártyáin. Kalandos életmódjának köszönhetően minden kontinensen a lapok címdalára került.

Megküzdött egy bikával egy madridi arénában, egy afrikai szafarin eltörte a karját, amikor egy orrszarvú megtámadta a dzsipjét, a sebes folyású Colorado folyón pedig megfeneklett a csónakja, és kis híján vízbe fulladt. Jelenleg pedig az Északi-sarkon próbálja átvészelni a hosszú és könyörtelen telet.

Bár neve és az általa írt újságcikkek színvonala még nem jogosították volna fel arra, hogy az expedíció hivatalos krónikása legyen, az a tény, hogy a Dougherty család alapítványa nyolcszázötvenezer dollárt adományozott az Edgeway programnak, azonnal garantálta számára a helyet az expedícióban.

A tudósok társaságában többnyire nem érezte magát rosszul, csupán George Lin részéről tapasztalt némi ellenszenvet, aki egy alkalommal kiabálni kezdett vele, de a kínai tudós rögtön ezután elnézést is kért viselkedése miatt. Brian őszintén érdeklődött a program iránt, s így gyorsan beilleszkedett.

Egyelőre kereste a helyét az életben, de azt már tudta, hogy képtelen volna elkötelezni magát egyetlen munka iránt, amelyet élete végéig művelnie kell, még ha kétszer olyan izgalmas is, mint az Edgeway expedíció. Bár politikai pályát szántak neki, Brian megvetette e világot: a politikát álcának tartotta, amellyel hatalomvágyat és korrupcióságot lepleznek. Úgy érezte, nem más, mint hazugság, becsapás, önző érdek és önimádat, amelyet csak örült, önelégült emberek képesek művelni. Már kisgyerekként eleget látott abból, ami Washingtonban történik, s ez elég is volt ahhoz, hogy mindörökké elriassza a korrupciós városban való politizálástól. A politika olyan cinizmussal fertőzte meg, amelynek következtében minden teljesítmény értékét megkérdőjelezte mind a politikai arénán kívül, mind belül.

Örömet lelte viszont az írásban, és szeretett volna néhány jó cikket írni a sarkkörön túli életről. De már most egy teljes könyvre elegendő anyaga volt, amelyet mindenképpen papírra akart vetni.

De ez az ötlet meg is ijesztette Briant. Egy könyv megírása ugyanis - még ha van is hozzá tehetsége - jelentős feladat, márpedig ő mindig menekülni próbált a jelentős feladatok elől.

A családja úgy gondolta, humanitárius okok miatt vonzódik az Edgeway programhoz, és kezdi végre komolyan venni az életet. Brian nem szívesen ábrándította volna ki őket, pedig tévedtek. Kezdetben csak azért vonzódott az expedícióhoz, mert újabb kalandot látott benne, és sokkal izgalmasabbnak tűnt, mint a korábbi útjai.

Még mindig kalandnak tekintem, gondolta magában, ahogy Lint és Breskint figyelte, akik a jeladót ellenőrizték. Jó időtöltés és jó lehetőség, amely eltereli a figyelmet a múlttól és a jövőről. De akkor honnan a készítés, hogy könyvet írjon róla? Még most sem volt meggyőződve arról, hogy képes bármi érdekeset mondani a világnak.

A két férfi felállt, és letörölte szemüvegéről a havat.

Brian elindult feléjük, és próbálta túlkiabálni a süvítő szelet.

- Készen vagytok?

- Végre igen - felelte Breskin.

A jeladót órákon belül el fogja lepni a hó és a jég, de ez nem befolyásolja a jeleket, hiszen a szerkezetet sarki körülmények közötti működéssel tervezték, és a NASA számára fejlesztették ki. Erős, két másodperces jeleket fog kibocsátani nyolc-tíz napon keresztül, percenként tízszer.

Amikor a jéghegyet lerobbantják a jégmezőről, a jeladó vele együtt fog sodródni az Atlanti-óceán északi része felé. Az ENSZ Geofizikai Flottájának két vontatóhajója délen várakozik, és figyelni majd a folyamatos rádiójeleket. A kísérlet egyik célja az volt, hogy információkat szerezzenek arról, hogyan befolyásolják az áramlatok a jég sodródását. Mielőtt terveket szólnának a jéghegy délre vontatásával kapcsolatban, a tudósoknak ki kell deríteniük, hogyan állíthatják a vizet szolgálatukba.

Nem volt értelme a vontatóhajókat a sarkkör jégcsapjainak szélére küldeni, hogy onnan figyeljék a gigantikus jéghegyet, mivel az évnek ebben a szakában az Északi-sark környékén és a Grönlandi-tenger vidékén a rengeteg úszó jégtábla miatt nagyon nehéz közlekedni. Remélték, hogy a kísérlet során bebizonyosodik, hogy a vontatóhajóknak nem kell rögtön összekapcsolódnia a jéghegygel, hanem a természetes áramlatokra lehet bízni a munkát legalább százhetven vagy akár háromszáznegyven kilométer erejéig. Onnan aztán tovább lehet vontatni a hegyet délre, a partok irányába.

- Készíthetek néhány képet? - kérdezte Brian.
 - Most inkább ne - mondta George Lin kurtán.
 - Csak egy perc az egész.
 - Vissza kell jutnunk az Edgewayre - mondta Lin. - A vihar könnyen elvághat minket a tábortól, akkor pedig reggelre mind megfagyunk.
 - Egy percünk azért akad - szólalt meg Roger Breskin mély, erős hangján.
- Brian hálásan tekintett rá.
- Megőrültél? - kérdezte Lin. - Nem látod a havat? Ha késlekedünk...
 - George, máris elvesztegetted egy percet a zsörtölődéssel. - Breskin hangjában semmi vádló nem volt, inkább csak megállapította a tényeket.

Bár Roger Breskin csupán nyolc éve emigrált az Egyesült Államokból Kanadába, máris éppolyan csendesen és nyugodtan viselkedett, mint a legtöbb kanadai. Zárkózott, visszafogott férfi volt, aki ritkán kötött barátságokat, de ellenségeket sem szerzett.

Lin haragosan tekintett rájuk, de végül így szólt:

- Na, jó, essünk túl rajta. Úgy látom, Roger, hogy mindenképpen egy puccos magazinban szeretnéd viszontlátni magad! Siess!

Brian tehát igyekezett. Az időjárás különben sem engedte meg, hogy hosszasan pizsmogjon.

- Jó lesz így? - kérdezte Breskin, ahogy megállt a jeladó mellett.
- Nagyszerű!

Roger szinte teljesen betöltötte a képet. A száznyolcvan centiméter magas, nyolcvan kilós férfi alacsonyabb és vékonyabb volt Pete Johnsonnál, de hatalmas izmai mindenkiben csodálatot ébresztettek.

A jeladó bal oldalán álló George Lin épp az ellentéte volt Breskinnek, alacsony és vékony férfi, de nem csak fizikai megjelenésük különböztette meg őket. Míg Roger nyugodtan pózolt a fényképezőgéppel, Lin egyik lábáról a másikra állt, mintha fel akarna robbanni az idegességtől. Hiányzott belőle a keletiekre, annyira jellemző türelem.

George Lin - eredeti nevén Lin Shenyang - 1946-ban, a kínai Kantonban látta meg a napvilágot, nem sokkal azelőtt, hogy Mao Ce-tung forradalma elűzte a Kuomintang kormányzatot, és létrehozta a diktatúrát. George már hétéves volt, amikor családjának végre sikerült Tajvanra menekülnie. Abban az időben történhetett vele valami borzalmas, amely hatalmas traumát okozott neki, és mindörökre megváltoztatta. Esetenként egy-két szóval utalt rá, de nyíltan nem volt hajlandó beszélni róla, talán mert képtelen volt felidézni a rémes élményt, vagy, mert Brian újságírói képességeit nem tartotta megfelelőnek a sztori kifejtéséhez.

- Csak siess! - sürgette Lin.

Brian fókuszált, és lenyomta a fényképezőgép gombját. - Csak még egyet... - Ebben a pillanatban a jégréteg hirtelen megemelkedett, majd Brian lába alól eltűnt a talaj.

A fiú elesett, és a jégre zuhant. A jég újra felpúposodott, és megrázkódott.

Az egyik motoros szán az oldalára zuhant Brian feje mellett, akinek arcába és szemébe jégzilánkok záporoztak a zuhanás nyomán. A szántalpak megreccsentek, a motor pedig lefulladt.

Brian óvatosan felemelte a fejét. Szédült, szíve vadul kalapált. Látta, hogy a jeladó még mindig a helyén áll. Breskin és Lin a hóban feküdtek. Brian próbált feltápáskodni, de visszazuhan, mert a föld ismét, ezúttal még erőteljesebben megmozdult alattuk.

A Gunvald által megjósolt földrengés mégis lecsapott rájuk.

Brian próbált megkapaszkodni egy jeges kiszögellésben, nehogy a motoros szánnak vagy a jeladónak csapódjon. Nyilvánvalóan hatalmas szökőár vágatott el közvetlenül alattuk, amely nyomán több millió köbméter víz emelkedett meg.

A lökést pedig nyilvánvalóan további, némiképp enyhébb hullámok követik majd, mielőtt a jégsapka újra stabilizálódik.

A fejre állt motoros szán az oldalán fekve megpördült.

Roger Breskin és George Lin mögött hatalmas robajjal megrepedt, és szétnyílt a jég.

Roger mindkét kezével megmarkolta a jeladót rögzítő egyik acélrudat.

A jég harmadszor is végighullámozott alattuk.

Brian a szakadék felé mászott, megragadta a jeladót, és Roger Breskin mellé vágódott.

Roger kiáltott valamit George Linnék, de az üvöltő szél és a töredező jég hangja elnyomták szavait.

Brian hátrapillantott a válla fölött, és látta, hogy George Lin az újonnan kialakuló rianás pereme felé csúszik. Amikor a szökőár utolsó hulláma is elhaladt alattuk, a jégréteg újra megnyugodott.

Lin eltűnt Brian szeme elől.

Franz azt javasolta Ritának, hogy fejezze be a felszerelés pakolását ő, a maga részéről pedig majd felrakja a nehezebb dobozokat a teherautóra. Ám a lekezelő hangnem, amit Franz, ha nem is tudatosan, de gyakran használt a „gyengébbik nemmel” szemben, úgy felháborította Ritát, hogy visszautasította a javaslatot. Fejére húzta kapucniját, felvette a szemüveget, és ő is pakolni kezdte a teli dobozokat.

Az első lökés akkor érkezett, amikor Rita épp egy vízálló dobozt tett fel az utánfutó platójára. A hirtelen jött rengéstől a dobozokra zuhant, majd a hóra esett.

Éppen próbált feltápászkodni, amikor a cunami első lökései megérkeztek. A szán motorja már járt, hogy felmelegedjen, mire visszaindulnak. A jármű reflektorainak fényében látta, hogy széles repedés jelenik meg a majdnem függőleges hó falban, amelynek lábánál a tábor állt. Az első lökést követte a többi, vastag jégrétegeket választva le a falról. Rita látta, hogy hamarosan a teljes fal leomlik.

Odakiáltott Fischernek, aki épp a sátorban volt. - Rohanj, Franz! Gyere ki!

Aztán ő is futni kezdett anélkül, hogy hátranézett volna.

A hatvanadik csomag robbanóanyag semmiben sem különbözött a többi ötvenkilenctől, amelyet már korábban elhelyeztek a jégrétegben: kb. hat centiméter átmérőjű, százötven centiméter hosszú, sima, lekerekített végű henger volt. Az érzékeny időzítő szerkezet és a detonátor - amelyeket gondosan összehangoltak - a henger alján helyezkedett el. A cső nagy részét plastik robbanószerrel töltötték meg, a henger felső részét pedig egy fémlap zárta le, azon egy hurok, amelyhez egy fémláncot kapcsoltak.

Harry Carpenter nekiállt leengedni a csomagot a keskeny lyukba, a lánc lassan tekeredett le a dobról, amire fel volt tekerelve. A férfi óvatos mozdulatokkal dolgozott, mert a töltet felért ezerkétszáz kilogramm TNT-vel. A csomag leért. Harry a lánc szabad végére újabb karabinert kötött, majd azt egy cövekhez rögzítette a lyuk mellett.

Pete Johnson ott guggolt mellette. Megfordult, és a franciára nézett, majd a szelet túlkiabálva azt mondta:

- Készen vagyunk, Claude!

Az egyik szán utánfutóján, egy elektromos tűzhelyen egy fémhordó állt, havat olvasztottak benne.

Harry egy cső segítségével forró vizet engedett a mély lyukba. A lyuk három perc alatt lezáródott, a forró víz jéggé fagyott. A bomba végleg a helyére került a jégben.

Ha nyitva hagyják a lyukat, a robbanás ereje rossz irányba, felfelé tört volna, a töltetet ezért úgy alakították, hogy lefelé robbanjon, energiája pedig minden oldalra kiterjedjen, ehhez azonban a lyukat tökéletesen le kellett zárni. - Most már elindulhatunk az Edge... A jégsapka váratlanul megrázkódott, feltornyosult előttük, majd hatalmas morajjal visszazuhant.

Harry arccal előreesett. Betört a szemüvege, és érezte, ahogy orrából szivárogni kezd a vér.

Pete és Claude zuhanás közben igyekezett a másikba kapaszkodni. A jég ismét megremegett. Harry az egyik motoros szánnak zuhant, ami fel-le ugrált a jégen. Mindkét kezével belekapaszkodott, és remélte, hogy a jármű nem esik rá.

Első gondolata az volt, hogy talán felrobbant a bomba, ő pedig már nem is él. De ekkor a jég újra megemelkedett, Harry pedig rájött, hogy valószínűleg hatalmas rengéshullámok haladnak el a jégsapka alatt, amelyeket a tengerfenék mozgása idézett elő.

Amikor a harmadik lökéshullám megérkezett, Harry körül megrepedt és összetorlódott a fehér jégtömeg, ő pedig egy kiszögellésen találta magát, ahonnan bármelyik pillanatban lecsúszhatott, egyenesen a motoros szán alá.

A távolból ropogó, morajló jég hangja hallatszott a sötétben. A robaj egyre közelebb jött, Harry pedig felkészült a legrosszabbra.

Aztán a rémület, ahogy jött, váratlanul el is múlt. A jég újra elsimult, és megnyugodott.

Rita sokáig rohant, hogy biztonságos távolságban legyen a leváló jégfalaktól, aztán megállt, és visszanézett az átmeneti tábor felé. Egyedül volt. Franz nem jött ki a sátorból.

Hatalmas darab jég szakadt le a falról, és kísérteties méltósággal egy üres sátorra zuhant a tábor másik végében. A kupola azonnal beomlott.

- Franz! - kiáltotta Rita.

A gerincről ekkor még nagyobb darabok zuhantak le. Különböző formájú jégdarabok csapódtak a táborba, a sátrakra, felfordították a motoros szánt, felhasították a sátrakat, azt is, amelyben Franz volt.

Rita újra hatévesnek érezte magát. Addig ordított, amíg belefájdult a torka, és hirtelen nem is tudta, hogy kinek kiabál: Franznak, anyjának vagy apjának.

Franz végül kimászott az összedőlt sátorból, és kúszva elindult Rita felé, mit sem törődve a körülötte záporozó jéggel.

A gerinc lassan megnyugodott, a jégzapor abbamaradt. Rita még mindig reszketett, mert szinte látta maga előtt, ahogy Harryre rádől egy hatalmas, fehér jégdarab. Megtántorodott, de nem a jég mozgásától, hanem attól a gondolattól, hogy elveszítheti Harryt.

Harry a motoros szánba kapaszkodva felállt. Szíve olyan erősen kalapált, hogy alig kapott levegőt. Letörölte szemüvegét, és körülnézett.

Pete Johnson segített Claude-nak lábra állni. A franciának láthatóan nem esett bántódása, és Pete is épségben megúsza a földrengést.

Mindkét motoros szán egészben maradt.

Harry örült, hogy sikeresen túléltek a földrengést. Aztán eszébe jutott Rita, s hirtelen rémület futott végig rajta. Az átmeneti tábor egy hegygerinc szélárnyékában állították fel. Normális körülmények között ez volt a legjobb hely a sátrak számára, a rengés során azonban a jégfal is darabokra törhetett...

Mozogj már, mondta magának, ahogy egyre inkább a hatalmába kerítette a pánik. El kell indulnia, hogy megkeresse Ritát.

- Megsérült valaki? - kiáltott oda a többieknek.
- Semmi komoly - válaszolta Claude halványan elmosolyodva. - Jó kis hullámvasút volt.
- És te hogy vagy? - kérdezte Pete Harryt.
- Minden rendben.
- Vérzel.
- Csak az orrom... de már elállt - felelte Harry.
- Pakoljunk és tűnjünk el innen.
- Komoly bajban lehetnek a táborban - mondta Harry, és érezte, hogy gyomra ismét összeugrik, ha Ritára gondol.
- Egyetértünk. Sietnünk kell.

Ahogy Harry az utolsó dobozokat szíjazta le a motoros szán utánfutóján, Pete odahívta. Harry még a félhomályban is látta társa szemében az aggodalmat. - Mi a baj?

- A rengés alatt... azt hiszem... Szóval, a motoros szánok nagyon sokat csúszkáltak?
- Elég sokat ugráltak fel-le, igen.
- Csak fel-le?
- Miért? Mi történt?
- Oldalra nem dőltek?
- Hová akarsz kilyukadni?
- Lehet, hogy csúszkáltak körben is? Harry hátat fordított a szélnek, közelebb hajolt Pete-hez.
- Az egyikbe kapaszkodtam. Nem fordult sehova. De mit akarsz ezzel?
- Milyen irányban álltak a motoros szánok a rengés előtt?
- Keleti.
- Biztos?
- Teljesen.
- Szerintem is, én is emlékszem rá. - Az átmeneti tábor irányában álltak.
- Akkor talán kezd elmenni az eszem? - kérdezte Pete.
- Miért?
- Hát, először is... - kezdte, és megütögette a motoros szán iránytűjét.

Harry leolvasta az iránytűt, amely azt mutatta, hogy a szán dél felé néz, kilencven fokkal elfordulva attól a helytől, ahol korábban állt, mielőtt a szeizmikus hullámok megrengették a jeget.

- Ez még nem minden - mondta Johnson. - Amikor itt leparkoltunk, megfigyeltem, hogy a szél a motoros szánt hátulról kapja telibe, esetleg kicsit balról.
- Igen, én is emlékszem.

- Most viszont jobb felől fúj a szél. Ez elég nagy eltérés, pedig hófúváskor a szélirány viszonylag állandó. Néhány perc alatt nem változik kilencven fokot, Harry. Ilyen nem szokott előfordulni.

- Ha sem a szélirány nem változott, sem a szánok nem változtatták a helyüket, akkor az csak azt jelentheti, hogy alattunk a jég...

Mindketten elhallgattak. Egyikük sem merte kimondani az igazságot.

- ...megfordult. Legalább egy negyeddél az iránytű szerint - fejezte be Pete végül a mondatot.

- De ez hogy lehet?

- Sejtem, hogyan.

Harry lassan bólintott.

- Azt hiszem, én is.

- Csak egyetlen magyarázat lehetséges.

- Jobb, ha az én motoros szánomon is megnézem az iránytűt.

- Nagy bajban vagyunk, Harry.

- Tudom.

A másik szánhoz siettek, ahol Pete letörölte a plexiről a havat.

- Ez is dél felé mutat.

Harry megtörölte szemüvegét, és nem tudott megszólalni.

Pete végigtekintett a körülöttük elterülő kietlen, jeges pusztaságon. - Ha a szél feltámad, a hőmérséklet pedig tovább esik...márpedig ebben biztosak lehetünk... vajon mennyi ideig bírjuk ki itt?

- A tartalékokkal alig egy napig húzzuk ki.

- A legközelebbi segítség... - ... az UNGY vontatóhajók... - De azok legalább háromszáz kilométerre vannak innen. - Ha nem háromszázötvenre...

- És biztosan nem indulnak el észak felé ekkora viharban, mert a tengeren rengeteg jégtábla úszik.

Mindketten elhallgattak.

A csendet végül Pete törte meg.

- Akkor most mi legyen?

Harry megrázta a fejét.

- Egy dolog biztos, ma délután nem tudunk visszajutni az Edgeway Állomásra.

Claude Jobert épp ekkor jelent meg, így még hallotta az utolsó mondatot.

- Mi baj van? - kérdezte.

Harry Pete-re pillantott, aki így szólt:

- A hullámok feltörték a jégmező szélét.

Claude alig akart hinni a fülének.

- Egy jéghegyen sodródunk - folytatta Pete.

- Nem lehet igaz! - mondta Claude.

- Hihetetlen, de igaz - mondta Harry. - Távolodunk az Edgeway Állomástól, és egyre mélyebbre sodródunk a viharba.

Claude hol Harryre, hol Pete-re nézett.

- Ebben nem lehetünk egészen biztosak.

- De, sajnos igen - szólalt meg Pete.

- Alattunk pedig bombák vannak - mondta Claude.

- Igen, hatvan robbanótölteten ülünk - mondta Harry lassan.

A Hajó

13:00

11 óra a detonációig

Az egyik motoros szán az oldalára fordulva hevert. A motor kikapcsolt, amikor a jármű eldőlt, így nem ütött ki tűz. A másik szán egy alacsony jégbuckának vágódott, reflektorai pedig éppen oda világítottak, ahol George Lin eltűnt a mélyben.

Bár Brian Dougherty tudta, hogy nincs értelme a kínai után kutatni, mégis a szakadék széléhez mászott, és lenézett a jégfalról. Roger Breskin is vele tartott, és egy ideig egymás mellett fekvé bámultak az alattuk tátongó feneketlen sötétségbe.

Brian a vaskeménységű jégbe vágta bakancsának fémtüskéit, és a sima felületbe kapaszkodott. Egyre jobban elhatalmasodott rajta a rettegés. Ha újabb szökőár érkezik, egyetlen szempillantás, és ő is eltűnik a mélyben.

Roger lefelé világított elemlámpájával, de az egyre csak zuhogó havon kívül semmit sem látott.

- Ez nem is egy repedés, hanem egy átkozott kanyon! - mondta Brian.

A fénycsóva lassan előre-hátra pásztázott, de csak az ürességet látták maguk alatt.

Brian nem értette, mi történhetett.

- Mi ez az egész?

- Leszakadtunk a nagy jégmezőről - magyarázta Roger.

Brian egy pillanatra fel sem fogta a mondat értelmét.

- Szóval azt mondod, hogy sodródunk?

- Pontosan.

- És a többiek? - kérdezte Rogert. - Valószínűleg ők is ezen a jéghegyen vannak.

Remélhetőleg biztonságban.

- Uramisten!

Roger próbálta odairányítani az elemlámpa csóvját, ahol szerinte a szakadék túlsó fele volt, de csak a szürke ürességet világította meg. Végül alattuk úgy harminc méter mélységben rátalált a tenger fekete vizére, amelynek felületén lapos, töredezett jégtáblák lebegtek.

- George a tengerbe zuhant. Biztosan meghalt - mondta Brian.

- Talán mégsem.

Brian nem értette, hogyan reménykedhet még a társa.

Roger néhány centivel előbbre húzta magát, hogy lejjebb nézhessen a peremről.

Brian hányingerrel küszködve szintén közelebb mászott a jégfal széléhez.

A lámpa fénye megvilágította a helyet, ahol jégszigetük és a tenger találkozott. A mélyben három polcszerű képződmény alakult ki, mindegyik tíz-tizenöt méter széles lehetett, s két-három méter távolságra voltak egymástól. A lent morajló tenger hullámai nem érték el a polcokat, hanem megtörtek lejjebb a sziklafalon.

Lin biztosan darabokra zúzta magát. Kegyesebb halál lett volna számára, ha a jeges vízbe zuhan, ahol szívroham végez vele, még mielőtt a hullámok az üvegesre fagyott jéghez csapnák.

A fény lassan mozogva világította meg a sziklafalat. Alig hat méterrel alattuk egy újabb, a többinél sokkal keskenyebb kiszögellés állt ki a jéghegyből.

Roger Breskin letörölte szemüvegéről a havat, és alaposabban szemügyre vette az alattuk levő kiugrást.

S ekkor, tőlük nem messze jobbra, megpillantották George Lint. Bal oldalán feküdt a párkányon, háttal a jégnek, arccal a tenger felé. Egyik karja maga alá tekeredett, a másik mellkasa előtt volt. Embrió pózba helyezkedett, térdeit felhúzta, amennyire vastag ruhája engedte, fejét pedig lehajtotta.

Roger szájához tartotta kezét, és tölcseért formázva kiabálni kezdett:

- George! Hallasz engem? George! Lin nem felelt. Mozdulatlanul feküdt. - Gondolod, hogy életben van? - kérdezte Brian.

- Szerintem igen. Nem zuhant nagyot. A ruhája steppelt, bélelt, biztosan felfogta az esést.

Brian is kiabálni kezdett, de nem jött válasz lenről.

- Le kell mennünk érte - mondta Roger. Brian végignézett a sima, függőleges jégfalon. - Hogyan?

- Van kötelünk.

- De nincs mászó felszerelésünk. - Majd csinálunk.

- Miből? - kérdezte Brian döbenten. - Másztál már valaha?

- Nem.

- Örültség!

- Van más választásunk?

- Biztosan ki tudnánk találni valami jobbat.

- Mint például? - kérdezte Roger. Brian elhallgatott.

- Nézzük meg, milyen szerszámaink vannak - mondta Roger.

- Mentés közben mi is meghalhatunk.

- Akkor sem hagyhatjuk itt szegényt. Brian lenézett az összegubózott alakra.

Eletében már oly sokszor kísértette meg a halált, és sosem félt. Elgondolkodott, most vajon miért habozik. Eddig minden veszély, amivel szembe nézett, csupán értelmetlen, gyerekes játéknak tűnt. Ezúttal jó oka volt mindent kockára tenni: egy ember élete múlhatott rajta. Akkor meg mi a probléma? Miért nem akart hős lenni?

- Akkor lássunk neki - szólalt meg végül Brian. - George megfagy, ha még sokáig kell ott feküdnie.

13:05

Harry Carpenter előrehajolt a motoros szánon, és a plexin át hunyorogva figyelte a hófehér tájat. A reflektorok fénye áthatolt a sűrűn hulló havon. Az ablaktörlő erősen dolgozott, de így sem látott messzebb húsz-huszonkét méternél.

Óvatosan haladt előre, attól tartva, hogy lehajt a szikláról, mert fogalma sem volt, hol végződik a jéghegy.

Az Edgeway expedíció számára átalakított motoros szánokon két felnőtt fért el, egymás mögé ülve. A járműveket rendkívüli időjárási viszonyok között végrehajtandó feladatokra szerelték fel. Ezt a két szánt is kettős indítórendszerrel és különleges akkumulátorokkal látták el, a legjelentősebb átalakítás azonban a fülke volt. Alumíniumkeretbe helyezett vastag plexiüveg védte az utasokat minden oldalról, a motorra pedig még egy fűtőberendezést is felszereltek, amelynek melegét két kis ventilátor keringette a belső térben.

A zárt kabinra nagy szükségük volt, mivel e nélkül az örökké fújó szélben a vezető jéggé dermedt volna.

A szánok közül néhányon további átalakításokat is végeztek. Harry is egy ilyenben utazott, mivel ő szállította a fúrógépet. A legtöbb szerszámot a tároló rekeszekben vitték az ülések

alatt, vagy vontatták a nyitott utánfutókban. A fúró azonban túl nagy volt, nem fért be a tároló rekeszbe, ezért az utas ülés hátsó feléhez rögzítették.

A jármű ötven kilométeres óránkénti sebességnél huszonöt méteres távolságon tudott megállni. Harry azonban most egészen lassan haladt, hogy ha a jéghegy széle váratlanul előbukkan a semmiből, időben le tudjon fékezni.

Délnek indultak a hatvanadik robbanófejtől távolodva, és próbálták tartani az irányt, amennyire lehetséges, azt feltételezve, hogy ami a cunami átvonulása előtt kelet volt, most már dél. A szökőár utáni első tizenöt-húsz percben a jéghegy megfordult, és elsodródott. Logikusan gondolkodva, mostanra valószínűleg már egyenes irányban sodródik. Ha feltételezésük hamisnak bizonyul, és a jéghegy még mindig forog, az átmeneti tábor sem délre van, s így vagy elkerülik a sátrakat, vagy egyenesen behajtanak a táborba.

Harry hiába meresztette a szemét ismerős tereptárgyakat keresve, a sötétség és a vihar mindent eltakart a szeme elől. Ráadásul a jégmezőn egyik terület ugyanolyan volt, mint a másik, még világosban is könnyen eltévedhetett az ember iránytű nélkül.

Az oldalsó tükörbe pillantott, és látta, hogy a másik szán, Pete-tel és Claude-dal, szorosan a nyomában van.

Tekintetét ezután újra előreszegezte, nehogy valami váratlanba fusson, s közben erősen remélte, hogy mindjárt megpillantja az átmeneti tábor fényeit. Rita és Franz már biztosan rájött, hogy jelzőfény nélkül a tábort nem lehet megtalálni ilyen viharban. Remélhetőleg felkapcsolták a motoros szánok reflektorait.

Harry azonban egyetlen halványan pislákoló fényt sem látott maga előtt. A sötétség egyre inkább nyugtalanította, mert erősítette benne az érzést, hogy a tábornak vége, maga alá temette a jég.

Optimizmusa ellenére Harryt olykor elfogta a félelem, hogy elveszítheti feleségét, lelke mélyén ugyanis nem hitte, hogy valóban megérdemli Ritát. A nő több örömet hozott az életébe, mint valaha remélte, ezért mindennél többet jelentett neki. Ritához fűződő kapcsolata élete legizgalmasabb és legboldogabb élménye volt.

Harry azzal próbálta magát nyugtatni, hogy pozitív jelként is fel lehet fogni, hogy nem lát jelzőfényeket. Mert akkor lehet, hogy a sátrak a szilárd jégmezőn maradtak, és nem a jéghegyen sodródnak. Ha az átmeneti tábor a jégsapkán maradt, Rita hamarosan biztonságban lehet az Edgeway Állomáson.

De akár a jéghegyen volt Rita, akár a jégsapkán, nem lehetett kizárni, hogy a tábor mögött magasodó jégfal összeomlott, és maga alá temette az asszonyt.

Előrehajolt a fülkében, de továbbra sem látott semmit.

Ha Ritát élve megtalálja, élete minden egyes hátralévő percében hálát rebeg majd Istennek. De azután hogyan szabadulnak meg erről az úszó jéghegyről? Hogyan élik túl az éjszakát?

Valamivel maga előtt a reflektorok fényében ekkor egy keskeny, fekete vonalat pillantott meg a havas síkságon: repedés volt a jégben, amelyet túlkésőn vett észre.

Erősen a fékre taposott. A szán megpördült a tengelye körül, majd amikor újra irányíthatóvá vált, Harry jobbra kormányozta.

A szán még mindig mozgott, csúszott egyre közelebb a tátongó részhez!

A sötét repedés körvonalai egyre tisztábban bontakoztak ki előtte. A túlsó felén is jeget látott, tehát egy szakadék lehetett.

A szán egyre csak csúszott és csúszott.

Amikor elindultak a táborból, a jég teljesen sima volt, a tenger alatti tevékenység folytán azonban nyilvánvalóan szakadékok nyíltak benne.

Már csak öt méter...

A szántalpak recsegték-ropogtak. Valami az alváznak ütődött.

Négy méter...

A szán végre finoman megállt. Olyan közel volt a tátongó mélység széléhez, hogy egészen mélyre lelátott. A talpak benyúltak a szakadék fölé, alig néhány centiméter választotta el attól, hogy belezuhanjon.

Két métert visszatolatott. Az idegességtől reszketve tolt fel szemüvegét homlokára, majd kinyitotta a fülke ajtaját, és kiszállt. A szél elképesztő erővel fúj, de nem bánta, örült, hogy életben van.

A reflektorok fényében látta, hogy a hasadék csupán nyolc méteres, és a széleknél elkeskenyedik. Harminc méter hosszú lehetett, nem volt túl nagy, de Harry motoros szánját könnyen elnyelhette volna. Lenézett a mélybe, de a szakadék alját nem tudta kivenni.

Megborzongott, és azonnal hátat fordított a látványnak.

Nem messze mögötte ekkor megállt a második motoros szán, amelynek ajtaján Pete Johnson préselte ki magát.

Harry intett neki, és elindult felé.

A jég újra felmordult alattuk.

Harry meglepődve állt meg.

Lába alatt megmozdult a jégréteg.

Egy pillanatra azt hitte, újabb szeizmikus hullám halad át alattuk. Most azonban már sodródtak, így remélte, hogy a szökőár hatása nem úgy jelentkezik, mintha még a jégsapkán lennének. A jéghegy valószínűleg hánykolódik egy darabig, mint hajó a háborgó tengeren, majd megnyugszik.

A föld közvetlenül a lába alatt rendült meg. A jég hirtelen szétnyílt előtte, és három centiméteres repedés támadt, majd gyorsan szélesedni kezdett.

Próbálva megőrizni egyensúlyát előre lendült, és átugrott a repedésen, ami egyre nagyobbra nyílt alatta. A túloldalon földet ért, és igyekezett távolabb gurulni a nyílástól.

A háta mögött a szakadék faláról vastag jégdarabok váltak le, és zuhantak a mélybe. Lentről hatalmas robaj hallatszott. A síkság megremegett.

Harry felugrott, de nem tudta, hogy biztonságban van-e már, vagy sem. A földrengésnek még nem volt vége. A nyílás széléről egyre csak dőltek lefelé az óriási darabok, a szakadék tovább szélesedett, Harry igyekezett minél messzebb jutni tőle.

Hátranézve látta, ahogy motoros szánja a szakadékba zuhan. Az üzemanyagtartály felrobbant, lángok csaptak fel, majd a lángoló roncs a mélybe hullt. Harry körül narancsvörös fények táncoltak, majd teljes lett a sötétség.

13:07

A jelen körülmények között Rita elég nehezen tudta elnyomni magában az állandó, sürgető rettegést.

Mivel a sátor tábor nagy része megsemmisült, máshol kellett menedéket keresniük az egyre csak zuhogó hatalmas jégdarabok elől. Egy barlangot fedeztek fel a közelben, amely első látásra viszonylag biztonságosnak tűnt.

Rita habozva állt meg a bejáratánál, nem akart, vagy inkább nem tudott Franz Fischer után menni, mert szinte megbénította egy megmagyarázhatatlan érzés. Mintha újra át kellene élnie azt a bizonyos telet, amit hat éves korában...

Azután összeszorította a fogát, kényszerítette magát, hogy úrrá legyen bénító félelmén, és belépett. A vihar tombolt a háta mögött, bent azonban csend honolt, és védve voltak a csípős szélről és a hótól is.

Rita lámpája fényénél megszemlélte a plafont és a falakat, remélve, hogy elég stabilak. A barlang masszívnak tűnt, bár egy újabb jég alatti szökőár erejét nem biztos, hogy kibírná.

- Nem valami bizalomgerjesztő - szólalt meg Rita, igyekezve elnyomni hangjának remegését.
- Nincs más választásunk, itt kell letáborozni - mondta Franz.

A földrengésben mindhárom sátruk tönkrement, és nagy hiba lett volna kint maradni az erős szélben és fagyban, még akkor is, ha ruháik jól szigeteltek és melegek voltak. Mindketten tudták, hogy védett helyre van szükségük.

Kimentek a barlang elé a rádióért, és a hátsó fal mellett a földre támasztották. Franz az épen maradt motoros szán akkumulátorához csatlakoztatta a rádió vezetékeit, és rákötötte az adóvevőt is. Rita bekapcsolta a műszert, amelyen azonnal felvillant a zöld fény. A barlangot kísérteties zajok és zörejek töltötték meg.

- Hála istennek, működik - sóhajtott a nő megkönnyebbülten.
- Megnézem, mit tudunk még megmenteni a sátrakból - mondta Franz, és újra kiment, de Ritánál hagyta az elemlámpát.

Alig lépett ki Franz a barlangból, a rádión máris sürgős üzenet érkezett Gunvaldtól az Edgeway Állomásról.

Rita a rádió elé guggolt, és azonnal fogadta a hívást.

- Micsoda megkönnyebbülés, hogy hallom a hangod! - mondta Gunvald. - Mindenki jól van?
- A tábor megsemmisült, de Franz és én jól vagyunk. Egy jégbarlangban húztuk meg magunkat.

- Harry és a többiek?

- Semmit sem tudunk róluk - mondta Rita, és a szíve elszorult. - Kint vannak a terepen. Ha nem jelentkeznek, tizenöt perc múlva a keresésükre indulunk. - Egy kicsit elhallgatott, csak azután mondta:

- Az a helyzet... hogy egy jégszigeten sodródunk.

Gunvald a megdöbbenéstől egy darabig nem tudott megszólalni. - Ez egészen biztos?

- Először a megváltozott szélirányra figyeltünk fel, aztán az iránytűkre.

- Hadd gondolkozzam - mondta Larsson idegesen.

A vihar és a légköri zavarok ellenére Larsson hangja meglepően tisztán és jól hallatszott, hiszen alig hat kilométerre voltak tőle légvonalban. Ha azonban a vihar erősödik, a jéghegy pedig messzebb sodródik dél felé, hamarosan kommunikációs problémák merülhetnek fel. Tudták, hogy nemsokára elveszítik a kapcsolatot, de egyikük sem merte megemlíteni.

- Mekkora a jéghegy? Van valami fogalmad erről? - kérdezte Larsson.

- Nem tudom, nem volt lehetőségünk kideríteni. Most megpróbáljuk megkeresni, és behordani a táborból mindazt, ami még használható.

- Ha a jéghegy nem nagyon nagy... - Gunvald hangja elhalt az éterben.

Csak zörejek és a sípolás hallatszott.

- Nem hallak! Gunvald, ott vagy még?

A férfi hangja visszatért. - ... ha a jéghegy nem nagy, lehet, hogy Harry és a többiek nem sodródtak el veletek.

Rita lehunyta a szemét. - Remélem, igazad van.

- Akármilyen történt velük, a helyzet nem reménytelen. Az idő még elég jó, hogy üzenetet juttassak el az amerikai légierő bázisára, Thule-ba. A riasztás után gyorsan kapcsolatba tudnak lépni az UNGY vontatóhajóival, amelyek tőletek délre horgonyoznak.

- Gondolod, hogy lenne hajós kapitány, aki ilyen időben vállalkozna arra, hogy északra hozzon egy vontatóhajót? Mentés közben odaveszne a hajója és a legénysége is - mondta Rita.

- De Thule-ban vannak modern mentőhelikopterek is, amelyek bármilyen időjárási körülmények között képesek manőverezni, nem?

- Olyan gépet még nem találtak fel, ami ilyen viharban képes volna repülni. Leszállni meg pláne.

A zörejektől néhány percig megint nem hallotta Gunvaldot, de aztán helyreállt a kapcsolat:

- Jó, talán igazad van a repülővel kapcsolatban, de nem adhatjuk fel a reményt a mentésre.

- Egyetértünk - felelte Rita.

- Rita, ez a vihar három-négy napig is eltarthat.

- Vagy még tovább.

- Nincs elég élelmiszeretek!

- Sőt, alig van - mondta Rita -, de az enivaló nem olyan borzasztóan fontos. Négy napnál tovább is kibírjuk étel nélkül.

Mindketten tudták, hogy most nem az éhség a legfenyegetőbb veszély számukra, hanem a csontig hatoló, kíméletlen hideg.

- Felváltva melegedjete a motoros szánban - mondta Gunvald. - Van elég üzemanyagotok?

- Igen, arra elég volna, hogy visszamenjünk az Edgewayre, de ez momentán nem lehetséges. Néhány órán át tudjuk járatni a motort, de napokig nem.

- Én azért...

Csend, zörejek.

- ...azért mégis felhívom Thule-t Tájékoztatom kell őket a helyzetről. Talán akad valami jó ötletük, ami nekünk még nem jutott eszünkbe.

- Az Edgeway sértetlenül megúszta? - kérdezte Rita.

- Igen, itt minden rendben.

- És te hogy vagy?

- Egyetlen karcolás sincs rajtam.

- Örülök, hogy hallottam a hangod!

- Meglátod, Rita, minden rendben lesz!

- Legalábbis reméljük - felelte a nő.

13:10

Brian Dougherty kiszivattyúzta a benzint az álló motoros szán tankjából, és ráöntötte a szikla szélén levő fél méter széles kiszögellésre.

Roger Breskin meggyújtott egy gyufát, és a benzinre dobta. Azonnal lángok csaptak fel, de néhány másodperc múlva ki is aludtak.

Brian letérdelt oda, ahol az előbb még lángok égtek, és megvizsgálta a szakadék szélét. A korábban érdes felületű jég most sima és csúszós volt, így már nyugodtan le lehetett itt ereszkedni a kötél elszakadásának veszélye nélkül.

- Elég jó? - kérdezte Roger.

Brian bólintott.

Roger lehajolt, és felvett egy tízméteres kötelet, amelynek egyik végét a motoros szán vázához és egy hosszú cövekhez is rögzítette, a másik végét pedig Brian felsőteste köré tekerte. Három erős csomót kötött a fiatalember mellkasa közepére, és így szólt:

- Meg fog tartani, ne izgulj. Nylonból van, egy elefántot is elbírna. Ne felejtse el, hogy a fejed felett kell a kötelet megfogni két kézzel, úgy nem lesz akkora nyomás a vállaidon.

Brian az izgalomtól megszólalni sem tudott, csak bólintott.

Roger visszatért a motoros szánhoz, amelyet a szakadék felé fordítottak, és már korábban lekapcsolták róla az utánfutót. Bemászott a fülkébe, és magára zárta az ajtót. Megfogta a kéziféket, és beindította a motort.

Brian remegve hasalt le a jégre. Kötött maszkjában nagyot sóhajtott, majd némi tétovázás után lábbal előre lelökte magát a szikla széléről. Bár nem esett nagyot, a gyomra összerándult, és minden porcikáját átjárta a félelem. Az őt tartó kötélmegfeszült, de még nem volt elég hosszú, hogy a feje felett megkapaszkodhasson benne, így teljes súlya a vállát terhelte. Azonnal elkezdtek sajogni az ízületei és a háta, fel egészen a tarkójáig.

- Gyereünk, Roger, siess! - mormolta maga elé.

Roger még egyszer átgondolta, mit kell tennie: mivel Dougherty százkilencven centi magas, a kiszögellés pedig hat méterrel mélyebben van, ezért a fiút is körülbelül ilyen mélyre kell leengedni, hogy elérje a kiszögellést, és legalább még kétméternyi kötélmegfeszítésre volt szüksége, hogy George Lint is fel tudja hozni. A kötélen egy vörös ronggyal jelölték meg a hat métert, így Brian akkor ér célba, amikor a jelző eltűnik a peremnél. A kötelet azonban a lehető leglassabban kellett engednie, nehogy a kölyök odavágódjon a jéghegy oldalához.

Ráadásul a motoros szán alig több mint tíz méterre volt a szakadék szélétől, ezért, ha túl gyorsan csúszik előre, lehet, hogy nem tudja időben megállítani, így ő maga is veszélybe kerül, nem is beszélve Brianról és George Linnről. Aggasztotta, hogy a szán legkisebb sebessége is túl nagy a feladathoz.

Az erős szél vadul dobálta Briant a jégfal előtt. Behunyta a szemét, elhelyezkedett a kengyelben, és várta, hogy Roger leeressze a kiszögellésre.

Mivel Roger jobban tudott bánni a motoros szánnal, logikusnak tűnt, hogy Brian legyen az, aki lemegy George Linnért. De mi a fene tart Rogernek ilyen sokáig?

Türelmetlensége egyetlen szempillantás alatt elpárolgott, amikor hirtelen zuhanni kezdett, mintha a kötelet elvágták volna. Olyan erővel landolt a párkányon, hogy a fájdalom minden porcikájába belehasított. Nekivágódott a sziklának, visszapattant, és ledőlt a keskeny kiszögellésről.

A rémülettől egyetlen hang sem jött ki a torkán.

A motoros szán túl gyorsan haladt előre! A vörös rongydarab eltűnt a peremnél, ám a szán még mindig mozgott. Roger a fékre taposott, de a jégről az állandóan süvítő szél elsöpörte a havat, így nem volt túl jó a tapadás. A szán még jó darabig csúszott előre, majd alig három méterre a peremtől megállt.

A kengyel egyre szorosabbra húzódott Brian mellkasa és karja körül. A lábában és hátában érzett lüktető fájdalom mellett azonban ezt az új kínt egészen elviselhetőnek tartotta.

Meglepetten tapasztalta, hogy életben van, sőt nem veszítette el eszméletét sem!

Lekapcsolta övéről az elemlámpát, hogy lássa, mennyivel lóg a kiszögellés alatt. A perem egy méterrel volt a feje fölött.

A szél erejétől Brian ismét himbálózni kezdett.

Ekkor fentről elemlámpa fénye hasított a sötétségbe.

Brian felnézett, és Roger Breskin arcát pillantotta meg, amit őt nézi a szikla széléről.

Roger valamit kiáltott neki, de a szél messzire vitte a szavait. Brian erőtlenül intett neki.

Roger ezúttal hangosabban kiáltott:

- Jól vagy?

Brian bólintott, bár Breskin szavaiból csak foszlányok jutottak el hozzá.

- Megyek... a szánnal... hátratólatok... felhúzlak.

Brian ismét bólintott.

- ...lassan... egy lehetőség... túl gyors... túl sima a jég.

Roger eltűnt, nyilván visszament a motoros szánhoz.

Brian visszacsatolta elemlámpáját az övére. Feje fölé nyúlt, és mindkét kezével megragadta a kötelet. Már annyira fájt a karja, hogy úgy érezte, bármikor leszakadhat a válláról.

A motoros szán ekkor lassan felfelé kezdte húzni.

Térde még mindig a kiszögellés alatt volt, de már fel tudta húzni a lábát annyira, hogy a keskeny peremre lépjen. Elengedte a kötelet, és felállt.

Elővett egy cöveket kabátja zsebéből, majd egy kis kalapácsot csatolt le övéről, és a cöveket a jégfalba ütögette.

Ismét Roger lámpájának fénye jelent meg fentről.

Amikor a pöcök a helyén volt, Brian letekert az övéről egy két és fél méteres kötelet. Ennek egyik végét még leereszkedés előtt egy karabinerhez kötötte, a másik végét pedig most a dereka köré. Ez a pányva fogja megvédeni a halálos zuhanástól, ha véletlenül megcsúszik és leesik a kiszögellésről, miközben Linnéi foglakozik. Kikötötte a csomókat, amelyek a kengyelt tartották mellkasán és karja alatt. A kötelet ezután feltekerte, és a nyakába akasztotta.

Négykézláb odamászott Linhez, miközben Roger Breskin lámpájának fénye fentről követte mozdulatait. Saját elemlámpáját a kiszögellésre tette a jégfallal szemben, hogy lássa az eszméletlenül heverő férfi arcát. Vajon él még?

Hogy ezt megállapíthassa, meg akarta nézni Lin arcát, ehhez azonban nagyon óvatosan kellett lennie, ha nem akarta, hogy a férfi leguruljon a mélybe. A hátára fordította Lint, aki szerencsére vissza is nyerte öntudatát. Bőre sápadt volt, de a szemét ki tudta nyitni. Zavart tekintettel meredt rá.

- Hogy érzed magad? - kiabálta Brian a szélben.

Lin értetlenkedve nézett rá, és azonnal fel akart ülni, Brian azonban nem engedte. - Óvatosan! Még legurulsz!

Lin elfordította a fejét, és körülnézett.

- Fáj valamid? - kérdezte Brian, mert a vastag ruhában nem tudta megállapítani, hogy a férfinak eltört-e valamije.

- A mellkasom fáj - mondta Lin alig hallhatóan.

- A szíved?

- Nem. Amikor lecsúsztam az oldalra zuhantam, és azt hiszem, nagyon megütöttem magam. Csak erre emlékszem.

- Eltört a bordád?

- Nem, nem valószínű. Csak zúzódás, azt hiszem. De átkozottul fáj. Nem hinném, hogy bármim eltört volna.

Brian levette a kötelet a nyakából. - Most kengyelt fogok kötni a karod alá, és a mellkasodra. Ki fogod bírni?

- Van más választásom?

- Nincs. - Akkor igen.

- Próbáld meg felülni.

Lin fújtatva felült, hátát a sziklafalnak támasztotta, lába pedig a szakadék fölé lógott.

Brian gyorsan elkészítette a kengyelt, dupla csomót kötött Lin mellkasára, és felállt, majd segített a sérült férfinak is felállni.

- Készen vagytok? - kérdezte Roger a fejük fölül.

- Igen, de óvatosan húzd!

Lin összeütötte kezeit, ujjait kinyújtóztatta. - Mindenhol elgémberedtem. Alig érzem a kezemet.

- Nem lesz semmi baj.

- A lábujjaimat sem érzem. Elzsibbadtak. Ez nem jó jel, és álmos is vagyok.

Linnék igaza volt. Ha a test túlságosan kihűl, álmosággal védekezik, hogy megtartsa a meleget, s ilyenkor a halál már nincs messze.

- Amint felérünk, beülhetsz a szánba melegedni. Már csak tizenöt perc, és túl leszünk rajta - bízta Brian.

- Épp időben találatok rám. Miért tetted? Miért kockáztattad értem az életed?

- Hogyhogy miért? Te nem tetted volna meg ugyanezt értem?

A kötélen megfeszült, és elindult felfelé George Linnéi, de a szakadék tetején elakadt. Lin válla már a perem fölött volt, lába azonban a levegőben himbálózott. A férfi túl gyenge volt, hogy felhúzza magát.

Roger Breskin hosszú évek óta edzette magát, és most kifejezetten jól jött az ereje. Kiszállt a motoros szánból, és felhúzza Lint a jéghegy tetejére. Kioldotta a kengyelt a férfi vállán, a kötélen végét pedig visszadobta Briannek.

- Amint George-ot biztonságosan elhelyeztem, visszajövök érted is - kiáltotta Roger, s a hangjában szorongás csengett.

Alig egy órával ezelőtt Brian nem gondolta volna, hogy Roger bármitől is félhet.

Most hogy bebizonyosodott ennek az ellenkezője, Brian sem szégyellte annyira, hogy gyomrát elszorítja a rémület.

Nem hitte, hogy túléli ezt a kalandot. A többieknek nagyobb esélyük van. Neki semmilyen előképzettsége nincs, csupán egy négyhetes kiképzésen vett részt az amerikai hadsereg egyik iskolájában. Nem ismeri olyan jól a sarkvidéket, s nem alkalmazkodott olyan jól a körülményekhez, mint társai. Ha az Edgeway Állomáson lenne számára egy meleg sátor vagy egy fűtött szoba, ahol meghúzhatja magát az egész napos tortúra után, sokkal jobban érezné magát. Erre azonban még várnia kell. Különben is, ki tudja, léteznek-e még azok a sátrak? Talán elég üzemanyag sincs már a motoros szán tankjában, hogy melegen tudják magukat tartani. Az életben maradáshoz hatalmas erőfeszítésre lesz szükség, ő pedig úgy érezte, nincs elég lelkiereje, hogy kibírja a szenvedést.

Eszébe jutott, mit érezne az anyja, ha ő meghalna. Az asszony egészen kivételes tagja volt a Dougherty-klánnak, fölötte állt a politikának, és már annyi szomorúságot látott életében, hogy Brian azt gondolta, már csak miatta sem szabad meghalnia...

Az elemlámpa fénye hirtelen rátalált.

- Felkészültél? - kiabálta Roger Breskin.

- Igen.

Roger visszament a szánhoz.

Ahogy a kötélen elindult felfelé, Brian vállában azonnal elviselhetetlen fájdalom áradt szét. Amikor a szikla széléhez ért, Roger segítsége nélkül sikerült fellöknie magát a peremre. Felállt, és néhány bizonytalan lépést tett a reflektorok felé. Bokája és combja sajgott, de egyébként sikeresen átvészelte a mentést.

- Hihetetlen - mormogta maga elé, miközben megszabadult a kötélről.

- Micsoda? - kérdezte Roger.

- Nem gondoltam, hogy végig tudom csinálni.

- Nem bízál bennem?

- Nem erről van szó. Attól félttem, hogy a kötélszakad, vagy a szikla leomlik, vagy ilyesmi.
- Mindenki meghal egyszer - mondta Roger filozofikusan -, de számodra még nem jött el az idő. Ha nem sérültél meg, jobb lenne, ha indulnánk.
- Most mit csinálunk? - kérdezte Brian.
- Talpára állítjuk a másik motoros szánt, és kiderítjük, hogy működik-e.
- Azután?
- Megkeressük az átmeneti tábor, és csatlakozunk a többiekhez.
- És ha a tábor nincs is a jéghegyen? Roger már nem hallotta a kérdést. Elfordult, és elindult a fejre állt szán felé.

A megmaradt motoros szánban csak két ember fért el, ezért Harry a nyitott utánfutóban utazott hátul. Claude ugyan udvariasan felajánlotta a helyét, és Pete Johnson is győzködte, hogy cseréljenek, de Harry elhárította az ajánlatokat.

Az utánfutón szállították az elektromos tűzhelyet és az acélhordót, amelyben a havat olvasztották a robbanóanyaggal töltött lyukak lezárásához. A hordót lerakták az utánfutóról, mert már nem volt rá szükség, a melegítőlap azonban nem foglalt nagy helyet, és később jó szolgálatot tehet még, ezért Claude elhelyezte a kabinban.

Harry kisöpörte az utánfutóban összegyűlt tíz centiméteres havat, hogy elhelyezkedhessen benne.

- Szerintem neked kéne vezetni - mondta Pete.
- A saját szánomat is majdnem a szakadékba vezettem. Miért bíznád rám a tiédet? - kérdezte Harry.

Pete megrázta a fejét. - Ember, tudod, mi a baj veled?

- Pete, nem hiszem, hogy ez a legmegfelelőbb alkalom a pszichoanalízisre, bár tudom, hogy ti, kaliforniaiak, oda vagytok érte.
- Harry, szerintem te mindenáron hős akarsz lenni.
- Mert az utánfutóban akarok ülni?
- Igen. Sorsot kéne húznunk.
- Itt nincs demokrácia!
- Akkor is úgy lenne igazságos.
- Inkább te akarsz hátul ülni? Erről van szó?

Pete megrázta a fejét. - Bolond vagy.

- Nem is férnél be oda - jegyezte meg Harry.
- Te sem vagy éppen törpe.
- De elég kicsi ahhoz, hogy összehúzzam magam, és elbújjak a szél elől. Te csak ülve férnél el, akkor pedig megfagynál.
- Rendben, igazad van. Ha akarod, hát játszd a hőst. De ne feledd, az aranyérmeket csak a célnál adják át.
- Kinek kell érem? Csak szentté avatással érem be - mondta Harry nevetve. Végre elindultak.

Harry oldalt fekvé helyezkedett el, és próbálta minél kisebbre összehúzni magát. Az utazás rosszabb volt, mint képzelte. Az utánfutó rémesen pattogott, így Harry ide-oda csúszkált. Még vastagon bélelt anorákja sem fogta fel eléggé az ütések, így hamarosan minden porcikája fájt, s a jeges szél elől sem volt menekvés.

Próbálta elterelni gondolatait kilátástalan helyzetéről, ezért behunyta a szemét, és Ritát képzelte maga elé. Egy kilenc évvel ezelőtti májusi nap jutott az eszébe...

Egy négynapos tudományos konferencián vett részt Párizsban, olyan tudósok társaságában, akik aktív szerepet vállaltak az UNGY-ben. Az angol rövidítés az ENSZ Geofizikai Éve című programot takarta. Háromszáz tudós érkezett a világ minden tájáról, hogy

szemináriumokat hallgassanak és vitákat folytassanak az UNGY egyik alapjának támogatásával.

Péntek délután három órakor Harry egy kis csoport geofizikus és meteorológus előtt beszélt, akik az északi-sarki kutatások iránt érdeklődtek. Fél óras előadása végén elvette jegyzeteit, és javasolta, hogy mostantól inkább beszélgessenek szabadon, és a hallgatók tegyék fel kérdéseiket.

Hamarosan ki is alakult a beszélgetés, és ekkor tűnt fel neki az a fiatal és gyönyörű nő, aki sokkal okosabb és elemzőbb kérdéseket tett fel, mint a teremben levő ősz halántékú professzorok. Teljesen lenyűgözte Harryt. Olyan volt, mintha ír és olasz vér keveredett volna benne. Barnás, sugárzóan szép bőre és telt ajkai olasz származást sejtettek, zöld szeme és hosszú, vörösbarna haja pedig az ír ősök öröksége lehetett. A szürke tweedzakos társaságban kifejezetten üdítő jelenség volt világos kordnadrágjában és sötétkék blézerében. Harryt mégis leginkább a nő gondolatai és briliáns észjárása ragadta meg.

Amikor a megbeszélés véget ért, Harry a lány után sietett. - Meg szeretném megköszönni, hogy kérdéseivel érdekesebbé tette az előadásomat! Elárulná a nevét?

- Rita Marzano - mondta a lány mosolyogva.

- Marzano. Azonnal láttam, hogy olasz ősöktől származik.

- Félig angol, félig olasz származású vagyok. Apám olasz, de Londonban nőttem fel.

- Olyan ismerősnek tűnik a neve! Hát persze, maga írt egy könyvet, igaz? A címe...

- A változó holnap.

A könyv a tudományt népszerűsítő művek körébe tartozott, s az emberiség jövőjével, genetikai, biokémiai és fizikai felfedezésekkel foglalkozott. Az Egyesült Államokban adták ki, és azonnal felkerült a bestseller listákra.

- Olvasta? - kérdezte a lány.

- Nem - ismerte el Harry szégyenlősen.

- A brit kiadóm négyszáz példányt szállított a konferenciára. A sajtósarok mellett meg lehet vásárolni - mondta Rita az órájára pillantva. - Most mennem kell, épp most lesz a dedikálás. Ha szeretne egy aláírt példányt, szívesen adok soron kívül is.

Harry még aznap este olvasni kezdte a könyvet, és hajnali háromig képtelen volt letenni. Teljesen lenyűgözte a nő gondolkodása, ugyanis az épp olyan volt, mint az övé... Mintha saját irományát olvasta volna.

Másnap az egész délutánt Rita keresésével töltötte, mindhiába. Egyfolytában a lányra gondolt, semmi másra nem tudott figyelni.

Harry Carpenter, életében először azon kezdett gondolkodni, hogy milyen lehet megállapodni, és egyetlen nővel megosztani az életet. Rá mindig ragadtak a nők, hiszen százkilencven centiméterével, magas, sportos testalkatával, s megnyerő, arisztokratikus modorával mindenhol azonnal feltűnt. Mindig olyan nőt szeretett volna társnak, akivel egyenlő félként tudnak egymásra tekinteni. Aki nem uralkodik felette, s nem is függ tőle túlságosan, akivel meg tudja beszélni munkáját és ötleteit, és aki őszintén elmondja, mit gondol. Úgy érezte, most rátalált a megfelelő nőre.

De fogalma sem volt, hogyan kéne megkönyöröskölnie. Harminchárom éves volt, nyolc éve oktatott az egyetemen, de legtöbb idejét kutatással töltötte, így nem maradt ideje az udvarlás mesterségének elsajátítására.

Megtudta azonban, hogy az esti program keretében vetítenek egy filmet az UNGY legfontosabb programjairól, utána pedig bankett következik, majd tánc. Normális esetben csupán a filmvetítésre ment volna el, de most úgy gondolta, jó eséllyel találkozhat a banketten Rita Marzanóval.

A lányra éppen a sor végén talált rá a mozi terem előtt. Egyedül volt, és azonnal elmosolyodott, amikor megpillantotta a férfit.

- Egész nap magát kerestem - mondta Harry, és érezte, hogy elvörösödik.
- Tényleg? Unatkoztam, így elmentem vásárolgatni. Tetszik az új ruhám?
- Igen, nagyon - mondta a férfi, és igyekezett nem túl feltűnően bámulni Ritát.
- Miért kerestt egész nap?
- A könyv miatt. Szívesen beszélgetnék róla, ha van egy szabad perce.
- Egy percem?
- Vagy akár egy órája.
- Netán egy egész estém?
- Akár... - mondta Harry, és érezte, hogy megint elvörösödik.
- Ráérek. Nem akarok feltétlenül bemenni erre a filmre.
- Nem érdeklí?
- Nem nagyon, egyébként pedig ezek a bankettek borzalmasak szoktak lenni, fölösleges időt pazarolni rájuk.
- Akkor vacsorázhatnánk máshol.
- Jó ötlet.
- Megiszunk valamit előtte a Deux Ma-gots-ban?
- Szívesen.
- Azután átmegyünk a Lapérouse-ba vacsorázni.
- Az elég drága hely, nem? - tétovázott Rita. - Nem muszáj első osztályú helyre mennünk. Megelégszem egy sörrrel is.
- Ez egy különleges alkalom számomra. A vacsora tökéletesen sikerült, a Lapérouse kitűnő hely volt. Asztaluk mellől a kivilágított városra láttak. Végigbeszélgették az estét, és Harry csak a főfogás után vette észre, hogy a könyvről még egyetlen szót sem ejtettek. Olyan volt, mintha ezer éve ismerték volna egymást.

Amikor befejezték a vacsorát, a lány megszólalt:

- Mostanáig úgy viselkedtünk, mint a született franciák. Nem játszhatnánk most kicsit a turistát?
- Mire gondol?

A Crazy Horse Saloon igazi támadás volt az érzékek ellen. Nemzetközi vendégsereg gyűlt itt össze minden este: amerikaiak, németek, olaszok, arabok és görögök, akiknek beszélgetéséből valóságos bábeli hangzavar kerekedett. A levegőben sűrű cigarettafüst keveredett a parfüm és a whisky illatával. A zenekar sem tétlenkedett, így beszélgetni nem igazán lehetett.

Egy órán át nézték a táncos lányok előadását, majd elindultak vissza a szállodába. Odakint Rita így szólt:

- Egy idő után kicsit unalmasnak találom az ilyen helyeket. Ráadásul még a könyvemről sem beszélgettünk, pedig valójában ezért szöktünk meg. Sétáljunk el a George V szállodához, ott egy pezsgő mellett beszélgethetünk.

Harry egyre jobban megzavarodott a lány különös viselkedésétől. Hát nem azért mentek a Crazy Horse-ba, hogy jól érezzék magukat? Nem azt várja most tőle Rita, hogy lépjen valamit? Komolyan a könyvről akar beszélgetni?

Amikor átvágtak a szálloda földszintjén, és beszálltak a liftbe, Harry azt kérdezte:

- Vajon nem lent van az étterem?
- Fogalmam sincs, de úgysem oda megyünk, hanem a szobámba.

Harry zavarodottsága egyre nagyobb lett. - Nem abban a szállodában lakik, ahol a konferenciát rendezik? Így egy kicsit drágább, nem?

- A könyvemmel elég jól kerestem, ezért most az egyszer úgy döntöttem, hogy elengedem magamat. Egy kicsi, parkra néző lakosztályban lakom.

A szobában egy üveg pezsgő állt jégben az ágy mellett.

- Kinyitná?

Ahogy kivette az üveget a jeges vödörből, a nő arca megrándult.

- A jég hangjától kiver a víz - mondta magyarázatként. - Olyan, mint a kréta hangja a táblán.

Harry érezte, hogy a nő nem mond igazat, és valójában azért vágott olyan furcsa arcot, mert valami kellemetlen dolog jutott az eszébe. Rita tekintete hirtelen nagyon távolinak tűnt.

- A jég alig olvadt meg - állapította meg Harry. - Mikor rendelte?

- Amikor a Lapérouse-ban elmentem a mosdóba.

- Rita! Maga megpróbál engem elcsábítani! - mondta Harry hitetlenkedve.

- Már a huszonegyedik században járunk, nem tudta?

- Nekem is feltűnt, hogy egyre gyakrabban a nők viselik a nadrágot.

- Megbántottam talán azzal, hogy én kezdeményeztem? - Ugyan, dehogyis.

- Lehet, hogy túl merész vagyok? - Egyáltalán nem.

- Még sosem csináltam ilyet. Szóval, sosem feküdtem le senkivel az első randin. - Én sem.

- Sem a másodikon, vagy a harmadikon, ami azt illeti.

- Hát én sem.

- De azért nem olyan rossz érzés, igaz?

Harry visszaengedte az üveget a jeges vödörbe, átölelte a lányt, és megcsókolták egymást. Valaki a nevét kiáltotta.

Harry szinte kővé dermedt a hidegtől, ahogy megpróbált felülni az utánfutón. Körülnézett.

Claude Jobert őt figyelte a motoros szán fülkéjének hátsó ablakán át, és kiabált:

- Harry! Hé! Harry! Nézd! Fények! Ott előttünk!

Harry először fel sem fogta, mit akar Claude. Azután felpillantott, és látta, hogy egy halványan pislákoló fény felé haladnak. Feltérdelt, hogy le tudjon ugrani, amint megállnak.

Pete Johnson újra ismerős terepen vezette a motoros szánt. Azon a síkságon jártak, ahol korábban a sátrak álltak. A kupolás sátrak összedőltek, ahogy rájuk zuhantak a hatalmas jégdarabok, de az egyik szán motorja még járt, és két ember vadul integetett mellette.

Az egyikük Rita volt!

Harry azonnal leugrott az utánfutóról, a hóba esett, aztán felugrott, és odarohant hozzá. Az örömtől nem tudtak megszólalni, csak ölelték egymást.

- Jól vagy? - kérdezte végül Rita.

- Csak az orrom vérzett, de kutya bajom. És te?

- Csak egy kis ijedtség, semmi más. Harry tudta, hogy felesége folyton szenved a jégtől, a hótól és a hidegtől, és csodálta erejét, amivel felül tud kerekedni ezen. - Tudod, hová viszlek, ha egyszer lejutunk erről a jéghegyről? Párizsba.

- A Crazy Horse-ba?

- Nem, a George V-be - felelte Harry, és megcsókolta.

Pete Johnson lelkesen ütögette meg Harry vállát.

- Tudod, mi a jó hír? Hogy az egész társaság itt van!

- Roger, Brian és George is - mondta Rita megkönnyebbülve.

- És akkor most hogyan tovább? - kérdezte Harry.

13:32

Száznapos küldetése tizennegyedik napján a kémtevékenységet végző, Ilja Pogodin nevű orosz atom-tengeralattjáró időben elérte az első megfigyelő állomást. Nikita Gorov kapitány utasította a vezérlőtermet, hogy tartsák a hajót állandó, harmincméteres mélységben a Jan Mayen-szigettől északnyugatra levő enyhe délkeleti áramlatokban, Grönland partjaitól hatvan kilométerre.

Az Ilja Pogodin egy szovjet népi hősről kapta a nevét még jóval azelőtt, hogy a korrump bürokrácia a totalitárius állammal együtt megbukott volna. A hajó nevét ennek ellenére nem változtatták meg, egyrészt azért nem, mert a haditengerészet adott a hagyományokra, másrészt pedig azért nem, mert az új demokrácia még nagyon törekeny volt, és a régi párttagok még jelentős erőt képviseltek.

Gorov kapitány sem tudta hajóját megfelelően karbantartani, így őt is inkább a hajótestre nehezedő nyomás és a hajtóművek működése aggasztotta, semmint a hajó neve.

Bár a Pogodin az orosz flotta legöregebb tengeralattjárói közé tartozott, mégis jelentős hajó volt, lenyűgöző méretekkel. Ők és a hozzájuk hasonló járművek sosem szállítottak atomfegyvereket, csupán néhány torpedót.

A délkeleti áramlás csupán elhanyagolható hatást gyakorolt a hajóra. Sosem sodródott el kétszáz méternél messzebb attól a helytől, ahol Gorov parancsára megálltak a mélyben.

Peter Timosenkó, a fiatal kommunikációs tiszt az irányító központban állt Gorov oldalán. Körülöttük a műszerek vörös, sárga, zöld és kék színekben villogtak. Amikor az irányítóhelyiség nyugtázta Gorov parancsát, hogy tartsák a hajót egy helyben, Timosenkó így szólt:

- Engedélyt kérek az antenna kiengedésére, kapitány úr.
- Az engedélyt megadom.

Timosenkó a főfolyosón elsétált a kommunikációs helyiséghez, ahol a titkosított üzeneteket fogadó, megfejtő és küldő rádiós eszközök voltak. Leült a főkonzolhoz, és tanulmányozni kezdte a kijelzők monitorait. Elmosolyodott, és dudorászott magában.

Peter Timosenkó általában zavarban volt mások társaságában, a gépekkel azonban más volt a helyzet. Itt valóban otthon érezte magát.

- Készen állunk? - kérdezte a technikus.
- Igen - mondta Timosenkó, és benyomott egy sárga kapcsolót.

Az Ilja Pogodin felső részéből ekkor egy kis héliumballon szállt fel. Gyorsan emelkedett a sötét tengervízben, és fokozatosan kinyílt. Amikor a léggömb a vízfelszínre jut, a hajó technikusai minden üzenetet fogni tudtak, amelyet Grönland keleti partjai környékén küldenek és fogadnak, a földalatti telefonvonalakon bonyolított beszélgetések kivételével. Mivel a ballon színe megegyezett a tenger szomorkás szürke színével, még húsz méterről is láthatatlan volt.

Gorov kapitány akkor lépett a kommunikációs helyiségbe, amikor Timosenkó épp elhelyezte az antennát, és a frekvenciákat vizsgálta. - Van valami újság? - kérdezte a kapitány.

A kommunikációs tiszt elmosolyodott, és egyik füléhez tartva a fülhallgatót, így felelt:

- Teljes a vétel, uram. - Hall valami érdekeset?
- Eddig semmi. Csupán egy csoport amerikai haditengerész tesztel valamilyen műszereket a part közelében.

A korábbi szovjet hírszerző apparátus, jelentős része fennmaradt a hidegháború utáni időszakban is. Az Orosz Haditengerészet tovább folytatta kiterjedt információszerző

tevékenységét minden jelentős nyugati ország partvonalánál, és a harmadik világ katonailag és stratégiaileg fontos helyszínein.

- Mindenről azonnal értesítést kérek - mondta Gorov, majd távozott, hogy a tisztí étkezdében elfogyassa ebédjét.

13:40

Harry a rövidhullámú rádió-adóvevő előtt guggolt, és az Edgeway Állomással beszélt.

- Sikertült kapcsolatba lépned Thule-lal?

- Az elmúlt húsz percben állandó kapcsolatban voltam velük és norvégokkal is a Spitzbergákon lévő meteorológiai állomáson - felelte Gunvald.

- Ide tud értünk jönni valamelyikük? -A norvégokat szinte teljesen elzárta a jég. Az amerikaiaknak van néhány Kaman Husky helikopterük Thule-ban. Ezeknek a gépeknek van pót-benzintartályuk, ezért nagy távolságokat képesek megtenni, de nem túl jók az időjárási feltételek a felszálláshoz. Mire eljutnak hozzátok, félő, hogy az idő annyira elromlik, hogy nem tudnak leszállni a jéghegyen.

- Egyetlen jégtörő vagy hadihajó sincs a környéken?

- Az amerikaiak szerint nincs.

- Ennyit a csodákról.

- Gondolod, hogy kibírjátok?

- Nem írtuk össze a tartalékainkat, de biztos, hogy nincs elég üzemanyagunk ahhoz, hogy huszonnégy óránál hosszabb ideig melegen tartsuk magunkat.

Gunvald vonakodva folytatta:

- A legutolsó időjárás-jelentés szerint nagyobb front közeledik, mint eddig egész télen. Legalább egy hétig fog tartani a vihar. Illetve egyik jön a másik után.

Egy hét, gondolta Harry, és fáradtan lehunyta a szemét. Egy teljes hétig sehogyan sem bírják ki fűtés nélkül. Gyakorlatilag alig volt élelmük, az éhezés pedig tovább gyengíti a szervezet ellenálló képességét.

- Harry, hallottad, mit mondtam?

- Igen. Nem túl rózsás a helyzet, ugye? De legalább sodródunk dél felé, kifelé a rossz időből.

- Épp az időjárási táblázatokat tanulmányozom. Van elképzelésed, hogy naponta körülbelül mekkora távolságot tesz meg a jéghegyetek?

- Gondolom, úgy ötven-hatvan kilométert - felelte Harry.

- Én is hasonlóan kalkuláltam. Ám mivel nem nyílegyenesen mentek, kevesebbet haladtok. Szerinted valójában mennyivel juttok délebbre egy nap?

- Mondjuk harminc kilométert.

- Maximum. De lehet, hogy csak tizenötöt.

- Biztos vagy benne? Ez hihetetlen. Mekkora a viharzóna?

- Kétszáz kilométerre, délre van a legutolsó ismert pozíciótoktól. Legalább nyolc-tíz nap kéne ahhoz, hogy kikerüljete a viharból, és találjatok egy helyet, ahol a helikopterek le tudnak szállni.

- És mi van az UNGY vontatóhajóival? - Az amerikaiak továbbították hozzájuk a híreket.

Mindkét hajó elindult felétek. De Thule szerint a tengeren iszonyú vihar van, a vontatóhajók pedig legalább háromszázhetven kilométerre vannak. A jelenlegi körülmények között csak nagyon lassan tudnak haladni.

- Egy ekkora hajó képes több mint százhetven kilométerre bemenni a viharba anélkül, hogy összetörne?

- Azt hiszem, a két kapitány elég bátor, de túl nagy kockázatot ők sem vállalnának - jegyezte meg Gunvald. - Lehet, hogy egy idő múlva vissza kell fordulniuk - mondta Gunvald.

Harry felsóhajtott. - Igen, nincs más választásuk. Rendben, Gunvald, tizenöt perc múlva újra hívlak. Most azonnal megbeszélést tartunk, remélem, sikerül kitalálni valamit.

- Várok.

Harry letette a mikrofont, és a többiekre nézett. - Hallottátok, ugye?

Mindenki Harryt és a rádiót figyelte aggódalmas tekintettel. Pete, Roger és Franz az ajtó mellett állt, Brian Dougherty egy táblázatot tanulmányozott, de ahogy Gunvaldot hallgatta, rájött, hogy fölösleges a vontatóhajók helyzetét meghatározni, és összehajtogatta a táblázatot. George Lin mozdulatlanul álldogált. Rita és Claude a padlón térdelt, és a tartalékokat vették számba.

- Ha a vontatóhajók el is tudnak indulni, holnapig egészen biztosan nem érnek ide. Ha pedig éjfélig nem tudjuk elhagyni ezt a helyet, mindannyian a levegőbe repülünk - mondta Rita vontatottan.

- Nem tudjuk, mekkora és milyen alakú a jéghegy - mondta Fischer. - A legtöbb beágyazott töltet valószínűleg a hómezőn maradt.

Pete Johnson nem értett egyet. - Claude, Harry és én az utolsó robbanótölteteknél voltunk, amikor az első szökőár elhaladt alattunk. Azt hiszem, egyenesen jöttünk vissza a táborba, ugyanazon az útvonalon, mint odafelé. Tehát mind a hatvan töltet mellett elhaladtunk, sőt talán át is mentünk rajtuk. Szerintem, itt úsznak velünk a jéghegyen, ami sajnos nem elég nagy ahhoz, hogy kiállja a rengéseket. Rövid csend után Brian így szólt:

- Szóval szerinted a jéghegy fel fog robbanni?

Először senki sem szólalt meg, majd Brian folytatta:

- Tehát mind a levegőbe repülünk? Vagy a tengerbe fulladunk?

- Majdnem mindegy - mondta Roger Breskin szárazon. - A tenger olyan hideg, hogy öt percet sem bírunk ki benne.

- Semmit sem tehetünk, hogy megmentjük az életünket? - kérdezte Brian végignézve a társaságon. - Kell, hogy legyen valami!

George Lin egészen mostanáig mozdulatlanul állt, ekkor azonban odalépett Doughertyhez. - Csak nem félsz, kölyök?

Jól is teszed, hogy be vagy rezeivé! A mindenható családod ezúttal nem vakar ki a trutymóból!

Brian döbbsen lépett hátra, Lin pedig folytatta:

- Milyen érzés tehetetlennek lenni? - mondta szinte kiabálva. - Hogy tetszik? A nagy, gazdag és befolyásos családod itt nem ér semmit! Most legalább megtudod, milyen kisembernek lenni! Csak te védheted meg saját magadat, itt mindenki csak magára számíthat!

- Elég volt, George! - mondta Harry.

Lin azonban nem szállt le Brianról. -A családja ott pöffeszkedik az elefántcsonttornyában, elszigetelve a valóságtól, felsőbbrendűségének biztos tudatában, és még ők akarják megmondani nekünk, hogyan kéne élnünk! A hozzájuk hasonlóknak robbantották ki a forradalmat Kínában, ők engedték be a kommunistákat is!

- Nem Brian a felelős azért, hogy itt vagyunk - mondta Harry hűvösen. - Sőt, nem is a családja! Az ég szerelmére George, Brian mentette meg az életedet alig egy órával ezelőtt!

Mikor Lin felfogta mit beszél, zavarában elvörösödött. - Sajnálom... bocsánat - mondta Briannak.

- Semmi baj - nyugtatta Brian.

- Nem is tudom, mi történt velem. Inkább hálásnak kéne lennem azért, hogy megmentetted az életemet, Harrynek igaza van. Ne haragudj!

- Felejtsük el, George, rendben?

Rövid habozás után Lin bólintott, távolabb ment a társaságtól, és idegesen járkálni kezdett.

- Szóval, nem tudnánk mégis tenni valamit, hogy megmeneküljünk? - kérdezte Brian.

- Talán igen - mondta Harry. - Először is ki kell szednünk néhány bombát a jégből és hatástalanítani.

- Az lehetetlen! - kiáltott fel Fischer. - Talán mégsem.

- Mégis hogyan tudnánk kiszedni? - kérdezte Fischer.

- Nem lehetetlen - szólalt meg ekkor Claude. - Van egy tartalékfúrónk, néhány jégcsákányunk és egy elektromos fűrészünk is. Ha elég türelmesek vagyunk, és marad elég időnk, le tudunk ásni a jégbe. De,

Harry, ugye emlékszel, hogy másfél napra volt szükség, hogy betemessük őket? A kiásás pedig sokkal nehezebb. Legalább egy hét kell, hogy mindet kivegyük.

- Csak tíz óránk van - emlékeztette őket Fischer.

Ekkor Pete Johnson előre lépett, és azt mondta:

- Egy pillanat. Nem hallottátok, mit mondott Harry? Azt, hogy elég néhány bombát hatástalanítani, nem kell az összesét. És azt sem mondta, hogy ki kell őket ásni. Harry, miért nem magyarázod el te magad?

- A legközelebbi robbanóanyag tőlünk ötszázhetven méterre van. A bombákat tizenöt méterenként helyeztük el egymástól, ha tehát tízet felszedünk, épp elég távol leszünk a legközelebbi robbanás helyétől. A többi ötven éjfélkor robban fel, de egyik sem közvetlenül alattunk. Az a terület, ahol most vagyunk, talán átvészeldheti a robbanást.

- Talán - mondta Fischer egykedvűen.

- Ez az utolsó esélyünk.

- Nem tetszik - mondta a német.

- Nekem sem, de nincs jobb ötletem.

- Ha nem tudjuk kiásni a robbanófejeket, akkor mégis hogyan hozzuk fel őket ide?

- A tartalék fúróval újra felnyitjuk a nyílásokat.

- Nem valami bölcs gondolat, mert mi van akkor, ha közben belefúrunk a bomba borításába?

- Nem fog felrobbanni - biztosította Harry.

- A plasztik robbanótöltet csak akkor robban, ha bizonyos erősségű elektromos áram halad át rajta. Sem ütésre, sem hőre nem reagál - szólalt meg Johnson.

- A jégfúró feje pedig nem elég kemény, hogy áthatoljon a fémborításon - mondta Harry.

- És amikor felnyitjuk a nyílást? - kérdezte a német szkeptikusan. - Csak elkapjuk a bomba végét és kihalásszuk?

- Valami hasonló.

- Nem jó. A lánc el fog szakadni, amikor újra felnyitjuk a nyílást a fúróval.

- Akkor nem, ha a kisebb fúrófejet használjuk. Az eredeti nyílás átmérője tíz centi, a bombáé viszont csak hat. Ha a nyolc centis fúrófejet használjuk, ki tudjuk kerülni a láncot.

Franz Fischer még most sem volt elégedett. - Lehet, hogy fel tudod nyitni a lyukat anélkül, hogy a láncot tönkretennéd, de az akkor is a jéghez lesz fagyva, épp úgy, mint a bomba borítása.

- A lánc felső végét egy motoros szánhoz rögzítjük, és azzal húzzuk ki a nyílásból.

- Nem fog menni - mondta Fischer elutasítóan.

Harry bólintott. - Lehet, hogy igazad van, de akkor is meg kell próbálnunk.

- Kell lennie valami más megoldásnak.
- Mint például?
- Nem nézhetjük tétlenül, hogy elpusztulunk - mondta Brian. - Még az is lehet, hogy Harry terve működik. De ha sikerülne is kiszedni a bombákat a jégből, vajon végzünk-e tízzel tíz óra alatt?
- Csak akkor tudjuk meg, ha nekilátunk - mondta Harry, mert nem akart hiú reményeket kelteni társaiban.
- Ha tízet nem is, nyolcat biztosan ki tudunk szedni - mondta Pete Johnson. - Vagy hatot. Minél többet, annál nagyobb biztonságban lehetünk.
- És mire megyünk vele? - kérdezte Fischer. - Akkor is itt fogunk sodródni a jéghegyen, az ég áldjon meg! És csak annyi üzemanyagunk van, hogy holnap délutánig melegen tudjuk magunkat tartani. Aztán úgyis megfagyunk.
- Franz, az istenért, hagyd ezt abba! Segítened kell, különben mind meghalunk. Mindenkire szükségünk van most, rád is! - mondta Rita.
- Egyetértünk - mondta Harry. - Nyerünk némi időt azzal, hogy kiemelünk néhány bombát, aztán még mindig reménykedhetünk, hogy időben megmentenek.
- Hogyan? - kérdezte Roger. - Vontatóhajóval...
- De hisz az imént beszélt Rita és Gunvald arról, hogy a vontatóhajók nem valószínű, hogy eljutnak ide - mondta Franz a nőre nézve.

Harry indulatosan rázta meg fejét. -A sorsunkat sehol nem írták meg előre. Saját magunk is tehetünk valamit. Ha azoknak a vontatóhajóknak jó kapitányuk van, akármilyen akadályon át tudják magukat verekedni, hogy eljőjjenek értünk.

- Túl sok a ha - mondta Roger Breskin.
- Szerintem maximum akkor lehet esélyünk, ha azok a matrózok nem hétköznapi emberek, hanem természetfeletti lények - mondta Fischer.

Senki nem szólalt meg.

- És a többieknek mi a véleménye? - kérdezte Harry.

Mind az ő oldalán álltak.

- Oké, mindenkire szükségünk van a bombák kiemelésénél - mondta Harry. - Rita, te maradj itt, figyelj a rádiót, és beszélj Gunvalddal.

- Rendben.

- Valakinek át kéne néznie a tábor, mielőtt a hó mindent beborít - mondta Claude.

- Majd azt is elintézem én - mondta Rita.

Harry a barlang bejáratához lépett. - Induljunk. Már szinte hallom a bombák ketyegését.

A Börtön

14:30

9 és fél óra a detonációig

Nikita Gorov alig feküdt le, máris érezte, hogy nem fog tudni elaludni azon az éjjelen. Egy szellem kísértette a múltból, nem hagyta nyugodni. Amikor behunyta szemét, maga előtt látta kisfiát, az ő Nikkijét, amint felé szalad, a köztük lévő távolság azonban áthidalhatatlan maradt. A kapitány mindennél jobban szerette volna fiát megérinteni, de a halál mindörökké elválasztotta őket.

Gorov felült, és az asztalán álló fényképre nézett, amely fiát és őt ábrázolta egy sétahajón.

Hirtelen ideges energia járta át testét, és kiugrott az ágyból. Járkált egy keveset, de szobája túl kicsi volt, így végül inkább az íróasztalához ült le. Kezébe fogta a képet, mintha azzal enyhítené fájdalmát, és meg tudná magát nyugtatni.

- Nem vagyok felelős a halálodért, kisfiam - mondta halkán maga elé.

Ez volt az igazság, ennek ellenére egyfolytában lelkiismeret-furdalás és bűntudat kínozza.
- Tudom, hogy te sosem hibáztattál, Nikki, és olyan szívesen hallanám ezt a te szádból.

Hét hónappal korábban, június közepén az Ilja Pogodin egy kilencvennapos szupertitkos megfigyelő akcióban vett részt. A tengeralattjáró hatvanadik napja állomásozott a Földközi-tengeren, tizenöt kilométerre, északra az egyiptomi Alexandria városától.

Június 15-én hajnali kettőkor üzenet érkezett a Haditengerészet Hírszerzési Irodáján keresztül Moszkvából. Azonnali visszajelzést kértek a tengeralattjárótól. Amikor a kódfejtő lefordította a titkosított szöveget, az ügyeletes kommunikációs tiszt azonnal felébresztette Gorovot.

Az üzenet egy paranccsal kezdődött: huszonkét órán belül találkozniuk kell a Petr Vavilov kutatóhajóval, amely szintén a Földközi-tengeren tartózkodott, nem messze tőlük. Az üzenet vége azonban kizökkentette a kapitányt nyugalmából:

FIA SÚLYOS ÁLLAPOTBAN A KREML KÓRHÁZBAN - STOP - AZONNAL JÖJJÖN MOSZKVÁBA - STOP - UTAZÁS MEGOLDVA - STOP - ZSUKOV ELSŐ TISZT VESZI ÁT HAJÓJA PARANCSNOKSÁGÁT - STOP VISSZAIGAZOLÁST VÁROK VISSZAIGAZOLÁST VÁROK

Éjfélkor Gorov átadta a tengeralattjáró parancsnokságát Zsukovnak, és átszállt a Petr Vavilovra. A kutatóhajó fedélzetéről egy helikopter vitte a szíriai Damaszkuszba, ahol már várta egy orosz repülő, ami Moszkvában szállt le. 16-án délután három órakor érkezett meg a seremetyevói reptérre.

Borisz Okudzsava, a Haditengerészeti Minisztérium egyik alkalmazottja várta a terminálon. - Az autó odakint áll, uram.

- Mi történt Nikkivel? Mi baja a fiamnak?

- Nem vagyok orvos.

- Biztosan tud valamit!

- Jobb, ha nem késlekedünk. A kocsiban mindent elmesélek.

Kiléptek a zsúfolt váróból a kora nyári levegőre, és az utcai árusokat kerülgetve odamentek a minisztérium autójához. A motor járt, és amint Gorov és Okudzsava beültek, a fiatal, egyenruhás sofőr azonnal gázt adott.

- Mi történt a fiammal? - kérdezte sűrgetően Gorov.

- Harmincegy nappal ezelőtt szállították kórházba. Először azt hitték, mononukleózis, vagy influenzája van. Szédült és izzadt. Skat hányt, még a folyadék sem maradt meg benne.

Azonnal infúzióra kapcsolták.

Gorov beleborzongott a gondolatba.

- Nem értesítették - mondta Okudzsava -, mert fontos küldetésen vett részt, és a helyzet nem tűnt olyan kritikusnak.

- De nem mononukleózis és nem is influenza volt, ugye? - kérdezte Gorov.

- Nem. Egy ideig reumás lázra is gyanakodtak.

Nikita Gorovnak sikerült megőriznie látszólagos nyugalmát. - De kiderült, hogy nem az.

- Így van - mondta Okudzava végig a sofőr hátát bámulva. - Egy ideig enyhültek a tünetek, és négy napig kifejezetten jól volt. Akkor aztán a rosszullétek visszatértek, és újabb vizsgálatokat végeztek rajta. És akkor... Nyolc nappal ezelőtt felfedezték, hogy a fiának agydaganata van.

- Rák - mondta Gorov mintegy magának.

- A daganat túl nagy, hogy operálni lehessen, és túlságosan előrehaladott stádiumban van, hogy sugárterápiával kezeljék. Amikor világossá vált, hogy Nikki állapota gyorsan rosszabbodik, azonnal értesítettük. Meg kellett tennünk, még akkor is, ha ezzel a küldetés titkosságát sodortuk veszélybe.

Gorov most semmi mással nem tudott foglalkozni, csak a fiával.

- Tudna gyorsabban vezetni? - kérte a fiatal tisztet.

- Mindjárt ott vagyunk - szólalt meg Okudzava.

- Még csak nyolcéves!

Mindenki elnémult a kocsiban.

- Mennyi ideje lehet még hátra? - kérdezte Gorov.

Okudzava először nem válaszolt, aztán így szólt:

- Meg vannak számlálva a percek. Amikor az Ilja Pogodinon harminchét órával ezelőtt elolvasta az üzenetet, Gorov már tudta, hogy fia haldoklik. Az Admiralitás csak rendkívüli helyzetekben szakít félbe egy fontos hírszerző küldetést, volt hát ideje felkészülnie a rossz hírre.

A kórházban nem működött a lift, ezért Gorov gyalog ment fel a hetedik emeletre.

Nikki egy nyolcágvas kórteremben feküdt, négy másik haldokló gyermekkel együtt. Gorov sem EKG-monitort, sem más eszközt nem látott mellette. Mivel gyógyíthatatlannak nyilvánították, az elfekvőbe szállították, hogy itt szenvedje végig utolsó óráit. Semmit sem tettek azokért a betegekért, akiknek ötven százaléknál kisebb esélyük maradt a felgyógyulásra.

A fiú arca ijesztően sápadt volt, bőre viasszerű. Lehunyt szemmel feküdt, ajka szürkés volt, szőke haja csapzottan tapadt a homlokára.

Gorov megállt az ágy mellett, és lenézett egyetlen fiára.

- Nikki - mondta remegő hangon, de a fiú nem válaszolt, a szemét sem nyitotta ki.

A férfi leült az ágy szélére, és megfogta az apró kezét.

- Nikki, én vagyok az.

Ekkor valaki megérintette Gorov vállát, mire a férfi felnézett.

Egy fehér köpenyes orvos állt az ágnál, és a terem végében levő asszonyra mutatott. - Most inkább neki van szüksége magára.

Felesége, Anja volt az. Gorov annyira elmerült gondolataiban, hogy észre sem vette őt. Az ablaknál állt, mintha az embereket figyelné a Kalinyin Proszpekten.

A férfi döbbenetesen nézte, hogy megváltozott a felesége. Arca beesett, szeme élettelen volt. S ekkor Gorov megértette a doktor szavait. Nikki már nem élt. Túl későn érkezett.

Bár Anjának szüksége volt rá, a férfi képtelen volt felkelni az ágy széléről. Suttogva tudta csak kimondani felesége nevét, mire az felé fordult. A nő szeme csillogott a könnyektől.

- Bárcsak itt lehetnél volna - mondta elcsukló hangon.

- Csak tegnap tudtam meg.

- Annyira egyedül voltam.

- Sajnálom.

- Nem tehettem érte semmit.

Végre összeszedte magát, odament az asszonyhoz, és szorosan a karjaiba zárta. A nő hangosan felzokogott.

A nyár hátralevő része azzal telt, hogy kétségbeesetten próbálták magukat elfoglalni. Elmentek a Taganka Színházba, balettelőadásokat néztek, és komolyzenei koncertekre jártak. Hetente egyszer az Aragviban vacsoráztak, amely talán a város legjobb étterme volt.

Bár korántsem látszott már olyan könnyednek, mint azelőtt, Anja, úgy tűnt, gyorsabban túltette magát a veszteségen, mint Nikita. Ebben közrejátszhatott, hogy a nő csak harmincnégy éves volt, tíz évvel fiatalabb férjénél, és hogy őt nem nyomasztotta a lelkiismeret. A férfi tudta, hogy Nikki többször is hívta őt élete utolsó hetében, különösen végső óráiban. Gorov úgy érezte, cserbenhagyta a gyermeket.

Anja fokozatosan visszanyerte egészséges arcszínét, és jókedve is kezdett visszatérni, bár csendesebb volt, mint régen. Nikita azonban csak színlelte, hogy lelkileg felgyógyult.

Szeptember első hetében Anja újra munkába állt. Kutató botanikusként dolgozott egy laboratóriumban Moszkvától húsz kilométerre, egy fenyőerdő közepén. Munkájába temetkezett, hogy feledjen. Mindennap korán indult, és csak későn este ért haza.

Bár az estéket és a hétvégéket mindig együtt töltötték, Gorov ideje nagy részében egyedül volt. Lakásuk és vidéki házuk tele volt fájdalmas emlékekkel. Hiába indult hosszú sétákra, útja szinte mindig az állatkertben vagy a múzeumban végződött, ahová kisiával olyan sokszor ellátogatott.

Éjszaka állandóan fiáról álmodott, és mindig verejtékezve riadt fel hajnalban. Álmában Nikki mindig azt kérdezte tőle, hogy miért hagyta cserben.

Október elején Gorov meglátogatta feletteseit a Tengerészeti Minisztériumban, és kérte, hogy helyezék vissza az Ilja Pogodinra. A hajó akkoriban Kalinyingrádnál horgonyzott karbantartás miatt. Gorov visszatért a szolgálatba, ellenőrizte az új megfigyelő berendezések felszerelését, majd szeptember közepén kéthetes próbaútra vitte a tengeralattjárót a Balti-tengerre.

A szilvesztert Arijával töltötte Moszkvában, de nem mentek be a városba, Oroszországban ugyanis december 3-1-e a gyerekek ünnepe. Nikita és Anja azonban még nem volt képes szembenézni ezzel, ezért inkább az egész napot a lakásukban töltötték.

Gorov egy éjszakai vonattal utazott vissza Kalinyingrádba, január 2-án pedig tengeralattjárójával elindult a mostani, száznapos felderítőútra. Remélte, hogy a tizennégy hét alatt, amit az Atlanti-óceán északi vizei alatt fog tölteni, túljut a szomorúságon és enyhül büntudata.

Éjszakánként azonban álmaiban ott kísértett Nikki, és mindig ugyanazt kérdezte tőle: *Miért hagytál el apa? Miért nem jöttél, amikor olyan nagy szükségem volt rád? Amikor félttem és hívtalak? Miért nem törődtél velem? Miért nem segítettél? Miért nem mentettél meg, apa?*

Ekkor valaki halkán kopogott a kabin ajtaján. Gorov gondolatai visszatértek a múltból. - Tessék! - szólalt meg.

- Timosenkó vagyok, uram.

A kapitány letette a kezében tartott képet, és elfordult az asztaltól. - Jöjjön be, hadnagy.

Az ajtó kinyílt, és Timosenkó nézett be rajta. - Kaptunk egy sor üzenetet, amit önnek is látnia kell, uram.

- Miről szólnak?

- Egy ENSZ kutatócsoportról. A bázisuk az Edgeway Állomás. Emlékszik, uram?

- Hogyne.

- Nagy bajban vannak.

14:46

Harry Carpenter egy karabinerhez rögzítette az acélláncot, a karabinert pedig a vontatógyűrűkhöz a motoros szán végén. - Most már csak egy kis szerencsére van szükségünk.

- Meg fogja tartani - mondta Claude, és megütögette a láncot. A férfi a jégen térdelt Harry mellett.

- Nem aggódom amiatt, hogy elszakad - mondta Harry.

A motoros szán a robbanótöltet nyílása fölött állt. A fülkében Roger Breskin ült, és a visszapillantó tükörbe nézve várta, hogy Harry jelt adjon.

Harry ekkor intett Breskinnek, hogy elindulhat.

Pete Johnson a nyílás egyik oldalán térdelt, arra várva, hogy a motoros szán elinduljon, ő pedig felügyelhesse a bomba viselkedését, ahogy elkezdik kihúzni. Brian, Fischer és Lin visszaült a másik motoros szánba melegegni.

Miután többször is felpörgette a motort, Roger elindította a szánt. Alig két métert haladt, amikor a lánc megfeszült. A motor fülsiketítő hangját még a tomboló szél zúgásán keresztül is hallani lehetett.

A lánc megfeszült, ám a bomba egyetlen centimétert sem mozdult. Breskin gázt adott.

Harry kezdett aggódni, hogy a lánc mégis elszakadhat,

A szán motorja visítva csúcsra járt, s ekkor mintha egy fegyver dördült volna el, az utólag befagyasztott henger kiszabadult^a jégágyból. A motoros szán előre lendült, a nyílásban pedig a bomba csikorogva elindult felfelé.

Pete Johnson azonnal felugrott, és a lyuk fölé állt. Elemlámpájával bevilágított a keskeny¹ nyílásba, majd jelzett Breskinnek, hogy megállhat. Ezután két kézzel megragadta a láncot, és a henger alakú töltetet félig kihúzta a nyílásból, majd Harryvel közösen kiemelték, és a jégre fektették.

Az első bomba tehát kint volt.

Hátra volt még kilenc.

14:58

Gunvald Larsson éppen tejeskávéjét kevergette, amikor hívás érkezett Thule-ból az amerikai katonai támaszpontról.

- Larsson beszél, az Edgewayről. Tisztán hallom, kérem, folytassa.

Thule-ból a kommunikációs tiszt erős hangja hallatszott:

- Van valami friss híre az elveszett báránykákról?

- Nincs. Most el vannak foglalva. Mrs. Carpenter a jégbarlangban hagyta a rádiót, amíg elhozza az átmeneti táborból, ami még menthető. Gondolom, csak akkor hív, ha valami komoly dolog történik.

- Milyen az idő az Edgewayen?

- Rémes.

- Itt is. És hamarosan tovább romlik. Gunvald idegesen kérdezte:

- Csak nem azt akarja mondani, hogy az UNGY vontatóhajói vissza fognak fordulni?

- Az egyik már visszafordult.

- De hisz alig két órával ezelőtt indultak el!

- A Melville tizenkét évvel öregebb, mint a Liberty. A viharral még talán megbirkózna valahogy, de nem elég erős, hogy megküzdjön a jégtáblákkal. A kapitány attól fél, hogy felmondja a szolgálatot, ha nem fordul azonnal vissza.

- De még be sem lépett a viharzónába!
- A tenger arrafelé is nagyon viharos.
- A Liberty még úton van?
- Igen - mondta az amerikai, majd elhallgatott. - Nézze, a maga helyében nem reménykednék abban, hogy odaér.
- Pedig csak ebben reménykedhettek!
- A kapitánya nem nagyon bízik a küldetés sikerében.
- Gondolom, helikoptert sem tud értünk küldeni - mondta Gunvald.
- Minden gépünket a földön kell tartanunk még jó néhány napig. Higgye el, mi sem örülünk ennek, de nem tehetünk semmit.
- Gunvald nem tudott mit mondani. Végül a tiszt zavartan így szólt:
- Lehet, hogy a Liberty mégiscsak eljut oda.
- Egyelőre nem mondom el a többieknek, hogy a Melville visszafordult - mormogta Gunvald.
- Ezt önnek kell tudnia.
- De ha a Liberty is visszafordul, akkor közölnöm kell velük a rossz hírt.
- Mindent megteszünk, amit tudunk, higgye el - mondta a férfi Thule-ban. - A történet már a címlapra került az Államokban. Mindenki aggódik önökért.

15:05

Az Ilja Pogodin kommunikációs központjában két technikus dolgozott, Timosenkó pedig a bejárat mellett állt Nikita Gorowal.

Az Edgeway Állomásról továbbra is rossz híreket fogtak. A számítógép automatikusan létrehozott egy külön dossziét azoknak az elfogott üzeneteknek, amelyekben az alábbi öt kulcsszó valamelyikét találta: Carpenter, Larsson, Edgeway, Melville, Liberty.

- Ez a teljes anyag? - kérdezte Gorov, amikor átolvasta az üzeneteket.
- Igen - mondta Timosenkó. - A számítógép tizenöt percenként kinyomtatja a legfrissebb anyagot. Ez itt tíz perce érkezett, lehet, hogy van benne újdonság. De a lényegét már látta, uram.
- Ha odafent az idő csak fele olyan rossz, mint ahogyan mondják, hamarosan a Liberty is vissza fog fordulni.

Timosenkó bólintott.

- Az irányítóteremben leszek további értesítésig. Azonnal szóljanak, ha új híreket kapnak.
- Igenis, uram.

Mivel a Pogodin nem haladt, hanem mozdulatlanul állt a tenger szintje alatt, az irányítóteremben Zsukov első tisztén kívül csak néhányan tartózkodtak. Hárman a műszereket tartották szemmel a falon, Zsukov pedig a helyiség közepén ült, és olvasott.

Emil Zsukov volt az egyetlen potenciális ellenfél, akivel Gorovnak számolnia kellett, ha végre akarja hajtani a tervet, amit kigondolt magában. Zsukov az egyetlen ember a hajón, akinek jogában áll megfosztani a kapitányt a parancsnokságtól, ha úgy ítéli meg, hogy az elveszítette ítélőképességét, vagy nem engedelmeskedik a minisztérium közvetlen utasításának. Bár az első tiszt csak különleges vészhelyzetben használhatja hatalmát, mégis valódi fenyegetést jelentett.

A negyvenkét éves Emil Zsukov nem volt sokkal fiatalabb a kapitánynál, mégis valamiféle mester-tanítvány viszony alakult ki közöttük. A magas, karcsú férfi mozgásában és tartásában volt valami, ami Gorovnak egy farkast juttatott eszébe. Pedig Zsukov nem volt veszélyes

ember. Megbízható tengerésztiszt volt, jól végezte a munkáját, de Gorov nem fogadott volna arra, hogy bármilyen körülmények között számíthat a hűségére.

- Jobb, ha ezt megnézi - tette Gorov Zsukov elé a legfrissebb híreket az Edgewayről.

Amikor a férfi elolvasta az utolsó lapot is, így szólt:

- Jó kis slamasztikában vannak. Nem tudok túl sokat erről az Edgeway Programról, de Carpenterék nagyon meggyőzőnek tűntek az elején.

- Én nem is Carpenterékre figyeltem fel, hanem egy másik névre.

Zsukov gyorsan átfutotta a papírokat. - Biztosan Brian Doughertyre gondol.

- Igen, rá - felelte Gorov.

- Vajon rokona a merénylet áldozatául esett amerikai elnöknek? - Igen, az unokaöccse.

- Csodáltam a nagybátyját - mondta Zsukov. - De maga biztosan naivnak tart ezért.

Gorov megvetette a politikát és a politikusokat, ezért megvonta a vállát, és csak annyit mondott:

- A politika nem szól másról, mint a hatalomról. Én inkább a teljesítményt szoktam csodálni.

- Mondhat bármit, akkor is békeszerető embernek tartottam - mondta Zsukov.

- Mind azok.

Zsukov elkomorodott. - Tehát maga nem tartja valami sokra?

- A tudósok, akik felfedezik egy betegség ellenszerét, nos, ők valóban nagyszerű férfiak és nők, de a politikusok...

Zsukov nem kívánta vissza a régi rendszert, de egyre türelmetlenebbül szemlélte azokat a kormányokat, amelyek az elmúlt években Oroszországot irányították. Kedvelte az erős vezetőket. Szerette, ha volt valaki, akire felnézhetett, aki irányt és célt mutatott neki - őket tartotta jó politikusnak.

- Nem számít, mit gondolok a halott elnökről - mondta Gorov -, de el kell ismernem, a Dougherty-klán igazán nemesen viselkedett a tragédia idején. Méltósággal.

- Csodálatra méltó család - jegyezte meg Zsukov.

- A fiú apja szenátor, ugye? - kérdezte Gorov.

- Még hozzá igen tiszteletreméltó szenátor - felelte Zsukov.

- Őt is lelőtték?

- Merénylet áldozata lett. Tekintve, hogy mit tett a családdal Amerika, miért gondolja, hogy még mindig lelkes támogatói országuknak?

- Mert az igazi hazafiak mindig így gondolkodnak.

- Elég nehéz hazafinak maradni egy olyan államban, ahol a legjobbakat megölik.

- Ez nem az ország vagy az amerikai nemzet hibája. A felelősség a reakciókat, sőt talán a CIA-t terheli.

- Lehet, hogy igaza van. Amennyire tájékozódtam, az amerikaiak valóban tisztelik a Dougherty családot.

Gorov ekkor újra az Edgeway-anyagra pillantott, és azt mondta:

- Micsoda lehetőség volna ez Oroszországnak.

- Mire gondol?

- Jó pontot szerezhethetnénk végre, azzal pedig külföldi támogatáshoz juttathatnánk az országot, kedvező kereskedelmi bánásmódban részesülhetnénk, sőt talán katonai együttműködésre is sor kerülhetne.

- Nem egészen értem.

- Alig öt órára vagyunk tőlük.

- Miben mesterkedik, kapitány? - kérdezte Zsukov.

- Csak számolok. Ha a segítségükre sietnénk, hősök lehetnénk. Világhíres hősök. Érti? Egész Oroszországból hőst tudnánk faragni!

Zsukov elképedésében nem tudott megszólalni.

- Nyolc híres és nagyra becsült tudós életét menthetnénk meg, köztük a merénylet áldozatául esett elnök unokaöccsét is. Jó lehetőség volna.

- De ehhez engedélyt kell kérnünk Moszkvától.

- Természetesen.

- Ahhoz, hogy a válasz minél gyorsabban ideérjen, műholdon át kéne elküldeni a kérést. Nem kapcsolódhatunk a műholdhoz egy szupertitkos akció alatt.

Emil Zsukov hosszú, keskeny arcára hirtelen nyugtalanság ült ki, mert felfogta, hogy ki kell játszania valamelyik felettesét, ha ezt a kérést keresztül akarja vinni. - A teljes küldetés sikerét kockáztatjuk, ha felkapcsolódunk egy műholdra.

Gorov ujjával a kivilágított elektronikus térkép egy pontjára mutatott. - Elég messze, északon vagyunk, egy dühöngő vihar közepén. Ugyan ki venne észre? Biztosan meg tudjuk csinálni.

- Elképzelhető, de azt az utasítást kaptuk, hogy szigorú „rádiós csendet” tartsunk fenn.

Gorov gondterhelten bólintott. - Amikor a fiam haldoklott, éppen Moszkva volt az, aki megtörte a csendet.

- Akkor életről és halálról volt szó.

- Itt is emberek halhatnak meg. Természetesen tisztában vagyok azzal, milyen komoly döntés megszegni egy ilyen parancsot. Másrészt azonban vészhelyzetben a kapitány saját felelősségére megtagadhatja az engedelmisséget.

Zsukov egyre idegesebb lett.

- Nem tudom, ezt nevezhetjük-e vészhelyzetnek. A szabályok ilyen esetet nem említenek.

- Én viszont annak nevezem - mondta Gorov.

- A végén majd oda kell állnia a Tengerészeti Bizottság elé, hogy választ adjon a kérdéseikre - mondta Zsukov. - És mivel ez egy hírszerző küldetés, biztosan lesz néhány izzasztó kérdésük.

- Ebben is igaza van.

- A Bizottság fele KGB-sekből áll.

- Lehet.

- Biztos.

- Felkészültem rá - mondta Gorov. -A kihallgatásra talán. De a hírszerző szolgálatnak másfajta eszközei is vannak.

- Tudom. Biztosan kemény lesz, de megtanultam sok mindent elviselni.

- Nekem is túl sok mindent kell kockára tennem - mondta Zsukov egyre feszültebben.

- A minisztériumban sem csak idióták ülnek - mondta Gorov, mire Zsukov megvonta a vállát.

- Ha végiggondolják a mentőakcióban rejlő lehetőségeket - folytatta Gorov magabiztosan -, megadják az engedélyt. Ebben egészen biztos vagyok. Oroszország többet nyerhet azzal, ha megmentjük az amerikaiakat, mintha továbbra is ragaszkodik a kommunikációs tilalomhoz.

Emil Zsukov még mindig kételkedett.

- Hadnagy, kérem, mondja meg a legénységnek, hogy öt perc múlva eligazítás.

- Szükséges ez?

- Ha saját hatáskörünkben meg akarunk szegni egy szabályt, legalább a megfelelő óvintézkedéseket tegyük meg - mondta Gorov.

Hosszú pillanatokig csak nézték egymást, aztán Zsukov felállt. Egy darabig még tétovázott, azután gyorsan tisztelgett. - Igenis, uram. Öt percen belül mindenki felsorakozik.

- Azonnal kapcsolódjanak a műholdhoz, amint az antennát lehozták.

- Igenis, uram.

Gorov érezte, hogy gyomrában a görcs feloldódik. Sikerült! - Akkor intézkedjen!
Zsukov elhagyta a helyiséget.

Gorov a fiára gondolt. Halott fia nevében fogja megmenteni a csapdába esett emberek életét. Nem halhatnak meg azon a jéghegyen.

15:46

Roger, Brian, Claude, Lin és Fischer kivették a második robbanótöltet is, és azonnal tovább is mentek a harmadik lezárt nyíláshoz.

Harry és Pete Johnson lemaradtak, mert Pete-nek még hatástalanítania kellett a bombát.

- Nem kell, hogy itt maradj velem - mondta Pete. - Persze, tudom, hogy miért nem mentél a többiekkel. Nem tudsz becsapni. Megint előjött belőled a hős.

- Ha te mondd.

- Mindig ott akarsz lenni, ahol veszély van.

- Nos, ebben nagyon tévedsz, sokkal szívesebben vagyok biztonságos helyeken. De azért persze az is eszembe jutott, hogy a bomba akár fel is robbanhat a kezében.

- Akkor majd elsősegélyben részesítesz?

- Naná! Valójában elég kicsi az esély a robbanásra, ugye?

- Majdnem egyenlő a nullával - nyugtatta meg Pete.

- A borítás valóban tompította az ütésekkel, amikor kihúztuk a nyílásból.

- Nyugi, Harry. Eddig minden rendben ment. Nem mintha olyan könnyű lenne hatástalanítani ezeket a kütyüket. De nem is ez a gond, hanem az, hogy sietnünk kell, ha éjfél előtt még nyolcat ki akarunk szedni a jégből.

- Mint az eddigiek mutatják, kb. óránként egyet tudunk kiemelni - mondta Harry.

- De kezdünk lassulni. Az elsőt még negyvenöt perc alatt vettük ki, a másodikat már csak ötvenöt alatt. Egyre fáradunk, láthatod. A szél kiveszi az erőnket.

- Igazad lehet - mondta Harry. - Az sem segítene, ha rövid ideig melegednénk a fülkében, mielőtt hozzálátunk a következőhöz, mert azzal csak időt vesztenénk.

- Vajon milyen hideg lehet most?

- Mínusz tizenöt fok körül.

- És ha a szelet is hozzáveszed?

- Akkor talán mínusz huszonöt.

- Vagy még hidegebb. Nem hinném, hogy tízet ki tudunk emelni... De ha legalább ötöt-hatot kiemelünk, lesz elég helyünk, hogy túléljük az éjféli robbanást.

Pete ekkorra levette a henger végét, és az előtte levő négy vezetékét figyelte. - Gondolom, szívesebben fagynál halálra holnap, mintsem ma a levegőbe repülni, igaz?

- Ne mondj ilyeneket - válaszolt Harry.

- Milyeneket?

- Úgy beszélsz, mint a pesszimista Franz Fischer.

Pete felnevetett. - Vagy George Lin.

- Kedvelem őket, csak túl nagy most rajtunk a nyomás.

- Menj egy kicsit távolabb, Harry.

- Tartom neked az elemlámpát.

- Nincs szükségem rá. Menj innen! Harry vonakodva tért vissza a motoros szánhoz, és leguggolt mögé, hogy védve legyen a szél elől. Úgy érezte, minden munkájuk hiábavaló, mert helyzetük egyre reménytelenebb.

16:00

Az Ilja Pogodin az Atlanti-óceán felszínén úszott. Bár a tengeralattjárót nem arra tervezték és építették, hogy hosszú ideig képes legyen a felszínen maradni viharos időben, de annyi ideig azért bírta, míg Timosenkó üzenetet váltott a moszkvai minisztériummal.

Gorov kapitány két tengerész társaságában a hídon állt. Mindhárman vastag, khaki színű kapucnis kabátot viseltek. A két fiatal őrszem egymásnak háttal állt, az egyik a hajó bal, a másik a jobb oldalát figyelte, és a horizontot pásztázták.

A távolban még ott látszott a sarki fény. Kísérteties-zölden szűrődött át a nehéz viharfelhőkön, északnyugat felől pedig finom hó és havas eső szitált. A kilátást olykor köd takarta el előlük, így a látótávolság esetenként alig érte el az öt-hatszáz métert.

Gorov mögött a műholdvevő lassan mozgott keletről nyugat felé, és egy orosz távközlési műholdra kapcsolódott, amely magasan a szürke fellegek fölött, a Föld körül keringett. Gorov üzenetét négy perccel ezelőtt továbbították. Az antenna most Moszkva válaszára várt.

A kapitány már felkészült a legrosszabbra. Arra fogják utasítani, hogy adja át az irányítást Zsukov első tisztnak, aki őt azonnal huszonnégy órás fegyveres őrizet alá helyezetteti, és folytatja a kijelölt küldetést. Hadbíróság ítélezik felette távollétében, s az ítéletről majd csak Moszkvában értesül.

Titokban azonban ennél átgondoltabb választ várt, bár tudta, hogy a minisztérium néha valóban kiszámíthatatlan. Mégis hitte, amit odalent mondott Zsukovnak, hogy a minisztériumban nemcsak idioták ülnek. Valószínűleg ők is felismerik a helyzetben rejlő lehetőséget, és meghozzák a megfelelő döntést.

Újra végignézett a horizonton.

Minden percet egy egész órának érzett.

Szikrák csapódtak ki a fúró szellőzőnyílásán. A szerszám egy darabig még köhögött, azután elhallgatott.

- Mi a fene? - kiáltott fel Roger Breskin. Amikor a fúró nem indult, Pete Johnson leguggolt, hogy megnézze, mi történt.

- Mi a baja? - kérdezte Lin.

- Szét kellene bontani a borítást, ha meg akarjuk tudni - mondta Fischer Pete-nek.

- Nem kell szétszednem ahhoz, hogy megállapítsam, hogy nem tudom megjavítani - felelte Pete.

- Hogy-hogy? - kérdezte Brian.

- Látod azokat a fekete szemcséket ott körben? - mutatott Pete a hóra a nyílás körül.

Harry lehajolt, és megszemlélte a jégen szétszóródott fémforgácsot. - A fúrófej darabkái.

Mindenki elhallgatott.

- A vezeték hibáját még csak meg tudnám javítani, de pót fúrófejünk nincs - mondta Pete.

- Akkor most mi lesz? - kérdezte Brian.

- Visszamegyünk a barlangba, és várjuk az éjfélt - mondta Fischer.

- Nem adhatjuk fel - mondta Brian.

- Sajnos pillanatnyilag csak ezt tehetjük, Brian - mondta Harry, és kiegyenesedett. - A másik fúrót elvesztettük, amikor a szán belecsúszott a szakadékba.

Dougherty megrázta a fejét, látszott rajta, hogy nem hajlandó elfogadni a helyzetet. - Korábban Claude azt mondta, használhatnánk a jégcsákányt és az elektromos fűrészt, hogy lépcsőket vágjunk a jégmezőbe, és úgy jussunk le a bombákhoz...

- Ez csak akkor lenne jó ötlet, ha egy egész hetünk volna - szólt közbe a francia. - Ezzel a módszerrel legalább hat órára lenne szükségünk, ha nem többre, hogy egyetlen bombát kiszedjük. Nem éri meg erre pazarolni az energiánkat.

- Rendben van, akkor menjünk vissza. Pakoljunk össze - mondta Harry, és nyomatéku tapolt egyet. - Ne álldogáljunk itt, mert kihűlünk. A barlangban is megbeszélhetjük ezt, és kitalálhatjuk, mit tegyünk.

Tizenhat óra két perckor a kommunikációs központ jelentette, hogy üzenet érkezik a minisztériumból. Öt perccel később a dekódolt üzenetet átadták a hídon álló Nikita Gorovnak.

ÜZENET

TENGERÉSZETI MINISZTERIUM IDŐ: 19:00 ÓRA MOSZKVA KÜLDŐ: ÜGYELETES TISZT
CÍMZETT: N. GOROV KAPITÁNY TÁRGY: UTOLSÓ ADÁSA # 34-D

ÜZENET SZÖVEGE:

ADMIRALITÁS MÉRLEGELI KÉRÉSÉT -STOP - AZONNALI DÖNTÉST NEM HOZHATUNK - STOP
- SÜLLYEDÉS ÉS FOLYTASSA AZ EREDETI KÜLDETÉST EGY ÓRÁN ÁT - STOP - ÚJABB ÜZENET
MEGY OTTANI IDŐ SZERINT 17:00 ÓRAKOR A KÜLDETÉS FOLYTATÁSÁRÓL VAGY ÚJABB
PARANCCSAL - STOP

Gorov elkeseredett a szöveg láttán. A minisztérium határozatlansága egyre feszültebbé tette. A következő óra idegölő várakozással fog telni.

- Hidat kiüríteni - adta ki a parancsot a két tengerésznek.

Felkészültek a merülésre. A kapitány kétszer megszólaltatta a jelzőt, majd elhagyta a hidat, és bezárta a fedélzeti nyílást.

Az ügyeletes tiszt megtekerte a kézi kereket, majd azt mondta:

- Fedélzeti nyílás lezárva.

Gorov a parancsnoki álláshoz sietett az irányítószobába. A merülést jelző kürt második jelzésére a szellőztetőnyílások kinyíltak, a tengervíz pedig bedübörgött a hajó két törzse közé. A Gorov mellett álló tiszt a kapcsolótáblát figyelte, amelyen vörös és zöld fények világítottak. A zöld jelezte többek között a fedélzeti nyílásokat, szellőztetőnyílásokat és a hajót lezáró eszközöket. A vörös fények alatti gombon a felirat LÉZERTOVÁBBÍTÁS volt. Amikor a lézerberendezés besüllyedt a hajó felszínébe és a légmentesen záródó fedél rácsúszott, a vörös fény kialudt, és kigyulladt alatta a zöld biztonsági égő.

Gorov utasítást adott, hogy a sűrített levegőt engedjék ki a hajóból, majd amikor a nyomásjelző nem mutatott esést, tudta, hogy a hajó lezáródott.

- Nyomás a hajóban - mondta a tiszt. Alig egy perc múlva a művelet befejeződött.

- Vigyük le harminc méterre - adta ki Gorov a parancsot.

- Mélység harminc méter - jelentette nem sokára a férfi.

- Tartsuk a mélységet - mondta Gorov. - Átveszem az irányítást, Zsukov hadnagy.

- Igenis, uram.

- Visszatérhet az irányítóterembe. Gorov visszasétált a kommunikációs központba.

Timosenkó a kapitány érkezésekor felnézett. - Engedélyt kérek felengedni az antennát, uram.

- Megtagadva.

Timosenkó hitetlenkedve pislogott.

- Uram?

- Megtagadva - ismételte Gorov, majd végignézett a távközlési berendezéseken, amelyek használatára alaposan kiképezték. Biztonsági okokból a telekommunikációs célokra használt számítógépet és a hajó központi számítógépét elkülönítették. - Szeretném a kódolót és a kommunikációs számítógépet használni.

Timosenkó nem mozdult. Nem tudta, hogyan vélekedjen a kapitány viselkedéséről.

- Hallotta, mit mondtam? - kérdezte Gorov türelmetlenül.

A fiatal műszaki elvörösödött, és zavartan mondta:

- Öö... ö... igen, uram. - Azzal Gorovot a központi terminál előtti székhez irányította. - Mik a terveid, uram?

- Egyedül akarok maradni - mondta Gorov nyersen, amikor leült. Timosenkó nem értette a kapitányt.

- Elmehet.

A fiatalember zavara egyre nagyobb lett, majd bólintott, és lassan a terem túlsó végébe sétált.

A kódoló, azaz titkosító berendezés Gorov széke mellett állt. A férfi megérintette a BE gombot, majd legépelte az üzenetet. Amikor elkészült, gyorsan átfutotta, majd lenyomta a FELDOLGOZÁS feliratú gombot. A lézernyomtató zümmögni kezdett, a kódoló pedig odaírta az eredeti üzenet alá a titkosított változatot.

Gorov letépte a papírt a gépről, majd székével megpördült, hogy a videó kijelzőt is lássa. Begépelte a kódolt üzenetet a számítógépbe, majd először lenyomta a DEKÓDOLÁS, utána pedig a NYOMTATÁS gombját.

Miután a kódolt üzenetet tartalmazó papírt a papírtartóba dobta, hátradőlt székével.

Alig egy perc telt el, és az üzenet - dekódolva, és eredeti formájában - már a kezében volt. Kevesebb, mint öt percbe telt az egész. A kinyomtatott változat szintén tizennégy sort tartalmazott, mint a kódolón elkészített verzió, de ezúttal már a számítógéptől megszokott stílusban látta maga előtt. Pontosan úgy nézett ki, mint bármely üzenet, amelyet a minisztériumtól kaptak, s Gorov éppen ezt akarta.

Utastotta a számítógépet, hogy törölje ki memóriájából mindazt, amit az előbb csinált. Ezzel csupán a kinyomtatott üzenet maradt meg bizonyítéknak, így Timosenkó később nem fog rájönni semmire.

Gorov felállt, az ajtóhoz ment, és odaszólt Timosenkónak:

- Hadnagy!

A tiszt felnézett a hajónaplóból, amelyet elmélyülten tanulmányozott.

- Igen, uram!

- Az Edgeway-csoportról szóló elfogott üzenetekben említettek egy rádió adó-vevőt is, ugye?

- Igen - bólintott Timosenkó. - Van velük egy rövidhullámú készülék, de egy rádiós jeladó is, amely két másodperces jeleket ad, percenként tízszer.

- Fogtak már ilyen jelet?

- Igen, húsz perccel ezelőtt.

- Erős volt a jel?

- Igen.

- Meg tudja határozni, hogy honnan jön?

- Igen, uram.
- Akkor futtasson végig még egy ellenőrzést rajta. Néhány perc múlva hívom a belső telefonon - mondta Gorov, majd visszatért az irányítóhelyiségbe, hogy még egyszer beszéljen Emil Zsukovval.

Harry éppen azt mesélte Ritának, hogyan tört el a tartalékfűró, amikor a nő félbeszakította:

- Hol van Brian?

Harry a belépő férfiakra pillantott, de Brian Doughertyt nem látta közöttük.

- Hol hagytátok Briant?
- Biztosan kint van valahol, megyek, megnézem - mondta Roger Breskin, és Pete is Johnson vele tartott.

- Gondolom, csak az egyik jégbucka mögé bújt el - mondta Fischer. - Biztosan vécéznie kellett.

- Nem hinném - mondta Harry.

- Biztosan szólt volna valakinek - mondta Rita.

Roger és Pete két perc múlva megjelentek.

- Nincs a szánoknál - mondta Roger. - Máshol sem találtuk.
- Kivel utazott együtt a szánon? - kérdezte Harry.

Mindenki a másikat bámulta.

- Claude?

A francia megrázta a fejét.

- Én Franzcal utaztam.

- Én is - mondta George Lin.

Rita egyre nyugtalanabb lett.

- Az ég szerelmére, csak nem azt mondjátok, hogy ott maradt a nagy kavarodásban?

- Remélem, nem - mondta Harry.

- Hacsak nem akart ott maradni - mondta Lin.

- Ugyan, miért akart volna? - kérdezte Harry tanácstalanul.

- Biztosan olvastatok újságcikkeket róla. Spanyolország, Afrika... meg egy csomó más ország. Mindenhol a kalandot keresi, bármi áron.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Azt, hogy túl vakmerő - mondta Lin.

- Szerinted azért maradt ott, mert meg akar halni?

Lin vállat vont.

- Istenem, George, Brian egyáltalán nem ilyen! - kiáltott fel Harry. - Mi ütött beléd?

- Lehet, hogy elesett, és megütötte magát - mondta Pete.

- Elesett, beütötte a fejét, nem tudott segítségért kiáltani, mi meg nem vettük észre - mondta Claude.

- Elképzelhető - mondta Harry. - Rendben, akkor most visszamegyünk, és megnézzük. Pete és én. Két szánt viszünk.

- Én is veled megyek - mondta Roger.

- Ketten elegenden leszünk - mondta Harry.

- Nem, én is veletek megyek. Brian nagyon hősiiesen viselkedett, amikor George-ot felhoztuk. Meg sem fordult a fejében, hogy nem ereszkedik le a sziklán. Ha én lettem volna bajban, értem is kockázatot vállalt volna. Szóval, én is ott akarok lenni.

Harryt lenyűgözte az egyébként szűkszavú Roger bőbeszédűsége.

- Rendben van, gyere velünk.

Gorov belépett az Ilja Pogodin kommunikációs helyiségbe, ahol Szergej Beljajev volt az ügyeletes. - Kapitány úr - szólalt meg a fiatal tiszt -, segítene nekem beszélni Leonyiddal?

Gorov sietett, de nem szerette volna, ha Beljajev észreveszi feszültségét. - Mi a baj?

- Leonyid az étkezdében az első ügyeletes, én pedig az ötödik. Megígértem neki, hogy ha műszakot cserél velem, összehozom Kalinyingrádban egy dögös szőkével, de ő nem akar velem üzletet kötni.

- Naná, hogy nem - mondta Gorov mosolyogva -, hiszen mi lehet érdekesebb számára, mint a mi vacsoránk? Szerintem, egy szavadat sem hiszi el erről a dögös-bögyös szőkéről.

- Lehet, hogy jobban járok, ha inkább néhány rubelt dugok a zsebébe - mondta Beljajev vigyorogva.

- Ez már ésszerűbb megoldásnak tűnik - mondta Gorov. - Sőt talán még jobb volna, ha amerikai dollárt adnál, ha van. - Odasétált az asztalhoz, amely előtt Emil Zsukov ült, és letette elé az összehajtott, kinyomtatott üzenetet. - Hoztam magának egy kis olvasnivalót - mondta halkán.

Zsukov félretolta regényét, feltette szemüvegét, és széthajtotta a papírt.

ÜZENET

TENGERÉSZETI MINISZTERIUM IDŐ: 19:00 ÓRA MOSZKVA CÍMZETT: N. GOROV KAPITÁNY
TÁRGY: UTOLSÓ ADÁS # 34-D

ÜZENET SZÖVEGE:

KÉRÉSÉT MEGFONTOLTA AZ ADMIRALITÁS - STOP - FELTÉTELES ENGEDÉLY MEGADVA -
STOP - SZÜKSÉGES ÚTVONALMÓDOSÍTÁST TEGYE MEG - STOP - ENGEDÉLY MEGERŐSÍTÉSÉT
VAGY TÖRLÉSÉT OTTANI IDŐ SZERINT 17:00 ÓRAKOR TOVÁBBÍJTJUK - STOP

Zsukov az ajkát harapdálta egy ideig, majd ideges tekintettel Gorov felé fordult. - Mi ez?

Gorov halkán, de nem túl feltűnően a következőt mondta:

- Hogy-hogy mi? Maga is látja, hogy mi ez, nem, Emil? Ez egy hamisítvány.

Az első tiszt nem tudta, mit mondjon.

- A maga védelmében - mondta Gorov közelebb hajolva.

- Micsoda?

- Azért csináltam, hogy azonnal el tudjunk indulni a jéghegy felé - mondta Gorov, majd kivette az első tiszt kezéből a papírt, és gondosan összehajtotta. - Meg fogjuk menteni az Edgeway tudósait és Brian Doughertyt.

- De nincs minisztériumi engedélye. Egy hamisítvány ehhez nem lesz elég...

- Engedélyre van szükségünk, hogy életüket megmentjük meg?

- Uram, tudja, hogyan értem.

- Ha már úton vagyunk, át fogom adni magának ezt a hamisított üzenetet. Megtarthatja, hogy védeni tudja magát, ha bárki is kérdezősködni kezd.

- De én láttam a valódi üzenetet is.

- Tagadja le.
- Az nem lesz könnyű.
- Ezen a hajón én vagyok az egyetlen, aki tudja, hogy maga látta. El fogom mondani a hadbírósnak előtte, hogy én a hamisítványt mutattam meg magának.
- Ha kihallgatnak, biztosan bevetnek egy hazugságvizsgálót is. De különben sem szeretek ellentmondani a parancsoknak...
- Valakinek mindenképpen ellent fog mondani, Emil, vagy nekem, vagy nekik. Higgye el, hogy helyesen cselekszünk. Ezt kell tennünk, én pedig majd megvédem magát. Remélem, tudja, hogy bízhat a szavamban.
- Igen, ebben nem kételkedem - mondta Zsukov azonnal.
- Akkor hát? Csak vesztegetjük az időt, hadnagy. Ha valóban meg akarjuk menteni őket, ne várjuk meg, míg megfagynak.

Zsukov ekkor levette a szemüvegét, és tekintetét Gorovra függesztette.

- Mióta is szolgálok ön mellett?
- Hét éve.
- Voltak feszült pillanatok - mondta Zsukov.
- Annál az oslói fjordnál, vagy Massachusettsben, de egyetlenegyszer sem láttam idegesnek, és sosem adott ki értelmetlen vagy hibás parancsot.
- Köszönöm, Emil.
- Legalábbis egészen mostanáig. Úgy gondolom, hogy helyes, amit teszek.
- Minden tisztelem az öné, uram, de ez most rossz döntés. Túl vakmerő.
- Nem értek egyet. Ahogy már mondtam, egészen biztos vagyok benne, hogy az Admirális támogatni fogja a mentőakciót.
- Akkor miért nem várjuk meg a 17:00 órás üzenetet?
- Mert azzal túl sok időt vesztenénk. A minisztérium már szinte belefutott a bürokráciába, és mire a parancs ideér, már késő lesz. Egyrészt meg kell találnunk azokat a szerencsétleneket, aztán még maga a mentés is hosszú időbe fog telni.

Zsukov az órájára nézett. - Négy óra húsz van. Már csak negyven percet kéne várunk az Admirális döntésére.

- Negyven perc egy mentőakcióban végzetes lehet.
- Tehát hajthatatlan?
- Igen.

Zsukov felsóhajtott.

- Felmenthetne a parancsnokság alól - mondta Gorov. - Most minden oka meglenne rá. Ha így tesz, nem állok ellen, Emil.
- Ha megtagadják a kért engedélyt, hajlandó lesz folytatni az eredeti küldetést?
- Nem lesz más választásom.
- Valóban megteszi?
- Igen. A szavamat adom rá. Gorov felállt.
- Biztosan megőrültem - mondta Zsukov.
- Beleegyeznek?
- Igen, végül is nem véletlenül neveztem a második fiamat Nikita Zsukovnak.
- Megtisztelve érzem magam, de most újra meg kell határoznunk a jéghegy pozícióját, és módosítanunk kell az útvonalat is.

Miután visszamentek a harmadik robbanófejhez, Pete és Roger leparkolták a motoros szánokat, de a motort tovább járaták. Két különböző irányban indultak el, Harry pedig egy harmadik úton, hogy a kavargó hóesésben megkeressék Brian Doughertyt.

Harry óvatosan haladt, elemlámpájával jobbra-balra pásztázva maga előtt. Időnként hátranézett, hogy ne távolodjon el túlságosan a motoros szántól, hiszen ez volt az egyetlen tájékozódási pont a zord időben.

Kezdett aggódni, hogy nem találják meg a fiút, hiszen ha Brian elesett a jégen, testét mostanra már biztosan befedte a hó.

Harry reménytelennek érezte a helyzetet, aztán úgy tíz méterre a bomba helyétől megkerült egy hatalmas jégtömböt, amelynek a túloldalán rátalált Brianre. A fiú a hátán feküdt a vékony hóréteg alatt. Szerencséje volt, mert az óriási jégdarab felfogta a szelet, ezért a hó nem borította be teljesen. Brian nem mozdult.

Harry letérdelt mellé, és felhúzta arcán a maszkot, hogy megállapítsa, lélegzik-e még. Szerencsére életben volt, de vajon meddig? Ajkai vértelenek és szürkék voltak, ahogy a bőre is. Semmilyen ingerre nem reagált, hiszen bármilyen melegen is volt felöltözve, túl sokáig volt kint, s a fagyás első jelei már mutatkoztak rajta.

Hamarosan Roger Breskin is megjelent, úgy tűnt, letévedt a számára kijelölt területről. Harry izgatottan integetni kezdett, amikor észrevette.

Breskin odasietett.

- Életben van? - kérdezte.

- Épp időben értünk ide.

- Mi történt?

- Nem tudom. Vigyük a szánhoz, hogy egy kicsit megmelegedjen. Fogd a lábát!

- Egyedül is elbírom. Úgy gyorsabb lesz. Harry átvette Roger elemlámpáját, aki lehajolt, és úgy kapta fel a fiút, mint a pelyhet, majd elindultak a szán felé.

Tizenhat óra ötven perckor az amerikai Thule-ból rossz híreket továbbítottak Gunvald Larssonnak. A Melville-hez hasonlóan a Liberty számára is túl erős volt a vihar, ezért öt perce visszafordult. Az egyik tengerész egy apró vetemedést vett észre a hajó jobb oldalán.

Hiába biztosította az amerikai rádiós Gunvaldot, hogy imádkoznak értük, Larsson egyre rosszabbul érezte magát. Dühítette, hogy a Liberty kapitánya, bármilyen logikus volt is, olyan döntést hozott, amellyel nyolc embert ítél halálra.

Gunvald képtelen volt a hírt azonnal továbbítani Ritának, előbb erőt és bátorságot akart gyűjteni hozzá, hiszen a barátairól volt szó. Remegett a gondolattól, hogy a halálos ítéletüket kell kézbesítenie, ezért elővett egy üveg vodkát, hogy megnyugodjon és összeszedje magát.

Harry kilépett a jégbarlangból, és a legközelebbi motoros szánhoz ment. Beült a meleg kabinba, és lecsavarta egy termosz tetejét. Belekortyolt a forró, sűrű, illatos gyümölcslevesbe.

George Lin, Claude és Roger is egy-egy motoros szánban ült, és ők is levesüket szürcsölték. Ha nem történik semmi, tartalékuk csupán még két étkezésre lesz elég.

Franz Fischer és Pete Johnson a jégbarlangban voltak, fel- és alá járkálva várták, hogy rájuk kerüljön a sor a fűtött fülkékben, és megehessék végre forró levesüket.

Ekkor Rita kopogott, és kinyitotta a fülke ajtaját.

- Mi a baj? - kérdezte Harry.
- Brian beszélni akar veled - mondta beljebb hajolva.
- Jobban van?
- Igen, szépen javul.
- Emlékszik rá, hogy mi történt?
- Igen, de majd ő elmondja.

Brian egy távolabbi motoros szánban lábadozott. Rita vele volt, masszírozta végtagjait, etette, és nem engedte, hogy elaludjon. Amikor a táborban magához tért, Briannek annyira fájt mindene, hogy nem tudott megszólalni. Időbe telt, amíg összeszedte magát.

- Ha egyszer kijutunk innen - mondta Harry, és megcsókolta Ritát -, szeretnék elvinni Párizsba.
- De ha nem jutunk ki élve, akkor sincs baj, mert nyolc szép évet töltöttünk együtt - próbált mosolyogni a nő. - Siess, Brian vár rád.

Harry bepréselődött a szűk fülkébe. - Hogy vagy, kölyök? - kérdezte, amikor elhelyezkedett.

- Gondolhatod.
- Nemsokára rendbe jössz.
- A kezemet és a lábamat mintha hosszú tűkkel szurkálnák. Jézusom, nagyon fáj.
- Lehet, hogy elfagyott?
- Elképzelhető.
- Kérsz levest?
- Nem, kösz. Rita már egy fél litert belém diktált, több nem fér. Közlöm veled, hogy beleszerettem a feleségedbe.
- Mint mindenki más is.
- És neked is szeretném megköszönni, hogy visszajöttetek értem. Megmentetted az életem.
- Mi a fene történt ott veled?
- Rita nem mondta el?
- Azt mondta, inkább tőled kell hallanom.

Brian elhallgatott, aztán nagy nehezen megszólalt:

- Valaki leütött.
- Micsoda?
- Hátulról fejbe vágta. Megnézheted a dudorokat.

Brian lehajolt, és megmutatta a fejét. Harry gyorsan rátalált a két púpra a tarkóján. - Van agyrázkódásod?

- Nem hinném. Nem szédülök.
- Fáj a fejed?
- Igen, nagyon.
- Kettős látás?
- Nincs.
- Beszélni, úgy látom, tudsz rendesen... Nem ájultál el, mióta itt vagy?
- Nem - mondta Brian, és felült.

- Biztos vagy benne, hogy leütöttek? Úgy is szerezhetted dudorokat, hogy elestél, és beütötte a fejed a jégbe.
- Határozottan emlékszem, hogy hátulról leütöttek. Kétszer is. Az első ütést a kapucnim felfogta. Aztán még egyszer fejbe vágta, ezúttal sokkal nagyobb erővel. Az illető biztosra akart menni. Akkor veszítettem el az eszméletemet.
- Szóval azt mondod, hogy valaki meg akart ölni?
- Szerintem igen.
- Akkor hogy kerültél a szélárnyékba? Talán a támadó húzott odébb? Ez elég valószínűtlenül hangzik. Ha ott hagy a nyílt terepen, tizenöt perc múlva már halott vagy.
- Ott is hagyott. Gondolom, azt hitte, hogy az ütés megölt, de én magamhoz tértem, amikor elmentetek. Szédültem, fáztam, és hányingerem volt. Valahogy sikerült odébb vonszolni magamat a szél elől, azután megint elájultam.
- Szóval tényleg meg akart ölni.
- Igen.

Harry nem hitt a fülének.

- Akkor történt, amikor már szedelőzködtünk - mondta Brian, és felszisszent a fájdalomtól. - Épp az utolsó utánfutóra pakoltam, és senki sem figyelt a másikra, annyira el voltunk foglalva. A szél hatalmas erővel kavarta a havat, s egy pillanatra még titeket sem láttalak. Ezt használta ki a támadó.
- De ki volt az?
- Nem láttam.
- Nem hallottad a hangját?
- Nem.
- Ha valóban meg akart ölni, miért nem várt éjfélig? A dolgok jelen állása szerint akkor úgyis mind meghalunk.
- Talán csak azért nem, mert Dougherty-nek hívnak.
- Harry azonnal megértette. - Elképzelhető, hogy vannak, akik számára ez a tény valóban vonzó célponttá tesz. Valószínűleg pszichopata.
- De ki a pszichopata közülünk?
- El sem tudom képzelni.
- De azért hiszel nekem, ugye?
- Természetesen. Elég feszültek vagyunk mostanában... Valaki a csoportból lehet olyan klinikai eset, aki többnyire normálisan viselkedik, de ez a stresszhelyzet kibillentette a kényes egyensúlyából. Van tipped?
- Nincs.
- Azt hittem, George Lint fogod mondani.
- George-ot nem érdekli sem a családom, sem én. Valami nincs rendben a múltjával, de azért nem gondolom, hogy gyilkos volna.
- Nem tudhatjuk. Fogalmad sincs, mi játszódik le a fejében.
- De ma én mentettem meg az életét!
- Ugyan, mit számít ez, ha elmekórtani eset? Az ő kicsavart logikáját sosem érthetjük meg, tehát azt sem, miért akarhat megölni.
- Gondolod, hogy újra fog próbálkozni? - kérdezte Brian.
- Ha elég őrült, és nem érdekli más rajtad meg a családomon kívül, akkor nem adja fel könnyen, és veszténivalója sincs.
- Félek, Harry - mondta Brian.
- Nem kell félned, mert felkészülünk a támadására. Rita és én mindig melletted leszünk.

- Elmondod a többieknek is?
- Nem. Te pedig mondd azt, hogy nem emlékszel, mi történt. Valószínűleg elestél, és beütötte a fejed. Nem szabad elárulnunk, hogy tudunk a gyilkos létezéséről.
- Egyetértünk. Ha tudja, hogy számítunk arra, hogy újra lecsap, biztosan különösen elővigyázatos lesz.
- Ha nem tudja, talán elkövet valami hibát.
- Különben is már csak hét óránk van hátra.

17:00

Az Ilja Pogodin egy órán belül másodszor emelkedett a víz felszínére. Nikita Gorov és két tengerész lépett ki a figyelőtorony fedélzeti nyílásán, és megfigyelő pozíciót vettek fel a hídon.

Az elmúlt fél órában a tengeralattjáró huszonhét kilométert tett meg észak-keleti irányba. Timosenkó megtalálta a jéghegy pozícióját az Edgeway rádiójele alapján, Gorov pedig kijelölte a legrövidebb útvonalat, amelyen keresztezhetik a sodródó jéghegy útját. A víz felszínén a Pogodin huszonhat csomóval tudott haladni, a háborgó tenger miatt azonban ennek a sebességnek most csupán a töredékére volt képes. Gorov alig várta, hogy újra levihesse a hajót, ahol a vihar nem zavarja őket.

A kommunikációs tiszt hamarosan arról értesítette a kapitányt, hogy éppen most érkezik Moszkvából az üzenet.

Eljött hát az igazság pillanata.

Gorov végigtekintett a horizonton, de csak a hullámokat, a felhőket és a kavargó havat látta.

Tizenhét óra hét perckor a dekódolt üzenet már a kapitány kezében volt.

KÉRÉSE ELFOGADVA - STOP - KAPCSOLJANAK TELJES SEBESSÉGRE, MENTSÉK MEG AZ EDGEWAY EXPEDÍCIÓ TAGJAIT -STOP - HA A KÜLFÖLDIEK A FEDÉLZETEN VANNAK, TEGYEN MEG MINDENT, HOGY TITKOS ANYAG NE KERÜLJÖN ELÉJÜK - STOP - KÖVETSÉGI HIVATALNOKOK ÉRTESETTÉK AZ USA KORMÁNYÁT A MENTÉSI SZÁNDÉKRÓL - STOP

A papír aljára Timosenkó néhány szót írt ceruzával: VÉTEL NYUGTÁZVA. Most tehát egyetlen feladat áll előttük, az, hogy végrehajtsák az utasítást, amelynek megvalósításához már fél órája hozzákezdtek.

Bár Gorov nem tudta, elég idejük maradt-e, hogy megmentse az expedíciót, mégis boldogabb volt, mint hosszú ideje bármikor. Végre úgy érezte, hogy valami hasznosat cselekszik, és úgy látta, van esély a sikeres akcióra, mielőtt a tudósok halálra fagynak.

Tizenhét óra harminc perc körül Brian már elég jól érezte magát, hogy felkeljen, és megmozgassa elgémberedett végtagjait, mivel már egy órája a motoros szánban lábadozott.

- Nem kell annyira kapkodni - mondta Rita, és az elemlámpa fényénél tanulmányozni kezdte a fiú kezét. - Nincs elzsibbadva?
- Nincs.
- Égő érzés?
- Már csak egy kicsi, és a lábam is sokkal jobb, csak nagyon elgémberedett, ezért akartam megmozgatni. Egyébként pedig túl meleg van itt - tette hozzá mosolyogva.

- Az arcszíned még nem tetszik, de már javul, és a kezed is rendben van, úgy látom. Na, jó, nem bánom, sétálhatsz, de ha kinyújtóztál, és még mindig érzed a zsibbadást, azonnal gyere vissza.

- Rendben.

- Segítek felöltözni.

- Köszönöm.

Rita ráhúzta a csizmát Brian kissé megduzzadt lábára. A fiú felszisszent a fájdalomtól.

- Azt hiszem, lesz elég anyagod, hogy megírd a cikkeket a magazinoknak.

- Úgy döntöttem, nem írok cikket - mondta Brian. - Talán inkább egy könyvet...

- Ezt talán nem ártana még egyszer végiggondolnod.

- Az elmúlt néhány hétben már ezerszer megtettem.

- A könyvírás igazi kínszenvedés. Én már hármát írtam, úgyhogy tudom. A helyedben inkább megírnám a cikkeket, és nem akarnék író lenni. Sokkal kevesebb baj van a rövidebb munkákkal, mint egy könyvvel, legalábbis szerintem.

- Pedig olyan szépen elterveztem.

- Tudom, mit érzel. A könyv első harmadának megírása valóban felemelő érzés, a második részben azonban már csak magadnak próbálsz bizonyítani, és amikor a harmadik részhez érsz, nincs más célod, mint letudni az egészet.

- Már a témát is kiválasztottam!

- És mi lenne az?

- A hősiesség.

- Mi köze van a hősiességnek az Edgeway programhoz?

- Szerintem erről szól.

- Én nem találkoztam itt hősökkel.

- Pedig én annak tartalak.

- Hogy én hős lennék? Semmi ilyesmit nem érzek, inkább rettegést.

- Attól még az vagy. A program megvalósítása hősiesség munka.

- Inkább csak munka. Persze elég veszélyes, meg vakmerő vállalkozás, de cseppet sem hősiesség.

- Szerintem az. Mert nem a hatalomért, az előjogokért vagy a pénzért vagytok itt. Ennek semmi köze a politikához.

- Az egész világ egyetért abban, hogy a te családod tele van hősökkel - mondta a nő, elérte a célzást.

- Háát...

- Te nem így gondolod?

- Annál azért jobban ismerem őket.

- Áldozatot hoztak, Brian. A nagybátyádat megölték. Az apád is kapott egy golyót.

- Lehet, hogy nem tetszik, amit most mondani fogok, de szerintem egyikük sem akarta feláldozni magát. Nem voltak hősök, csak politikusok. A politika pedig mocskos dolog, Rita. Nem szól másról, mint irigységről és hatalomról.

- Úgy látom, mégsem csupán unatkozó, gazdag úri fiú vagy, aki megőrül az izgalmakért, pedig a média ilyennek állított be.

- Ilyennek gondoltál?

- Nem, én nem. Nem szoktam engedni, hogy a média mondja meg, mit gondoljak.

- Pedig talán mégis igaz, amit rólam írnak, és csak áltatom magam - mondta Brian.

- Az igazságot sosem a lapokban találod, hanem saját magadban.

- Elképzelhető.

Amikor Brian elindult Rita után, megdöbbsentette a szél hatalmas ereje, ami majdnem ledöntötte őt a lábáról. Meg kellett kapaszkodnia a szán kabinjának ajtajában, hogy visszanyerje egyensúlyát.

Amíg bent volt, elfelejtkezett az ismeretlen támadóról, sőt kicsit arról is, hogy egy jégtömbön sodródni, de idekint újra átjárta a félelem. Pedig most, hogy végre elszánta magát a könyv megírására, mindennél jobban szeretett volna életben maradni.

A motoros szán reflektora megvilágította a barlang bejáratát. Harry a fényben az arcokat figyelte. Roger Breskint, Franz Fischert,

George Lint, Claude-ot és Pete-et, amint az előttük álló lehetőségeken vitatkoznak, és arról, hogyan kéne eltölteniük az éjfélig megmaradt hat óra húsz percet. Harry képtelen volt koncentrálni. Semmiképpen nem tudnak elmenekülni a jéghegyről, a maradék robbanóanyagot sem tudják már kivenni a jégből, így vitájuk sem vezetett sehová. A Briannel történt eset óta pedig különös gyanakvással szemlélte társait, hátha egy mozdulat vagy egy mondat elárulja a támadót.

Gondolatait az Edgeway Állomásról érkező hívás zavarta meg. Gunvald Larsson hangja hallatán mindenki elcsendesedett.

- Harry, a vontatóhajók visszafordultak! A Mellville és a Liberty is. Feladták! Képtelen voltam rögtön elmondani, ne haragudjatok! - Gunvald hangja szokatlanul izgatott volt. - De most már nem számít! Már semmi sem számít, Harry!

Mindenki a rádió köré gyűlt. - Miről beszélsz, Gunvald? Mi nem számít? - kérdezte Harry. - Most kaptam a hírt Thule-ből, hogy a közelben van egy tengeralattjáró, Harry! Hallotok, ugye? Egy orosz tengeralattjáró!

Az Éjszaka

20:20

3 óra 40 perc a detonációig

Gorov, Zsukov és egy Szemicsasztnij nevű tengerész kilépett a hídra, és a bal oldalt figyelte. A tenger viszonylag békés volt. A jéghegy a hajótól balra helyezkedett el, felfogva előlük a vihar és a szél erejét.

A hegyet magát nem látták, de a radar és a hang lokátor érzekelte a hatalmas tömböt a vízben. Alig száz méterre lehettek a célponttól, de a sötétségben semmit nem lehetett kivenni. Csupán az ösztönei súgták Gorovnak, hogy valami hatalmas magasodik följük, s ez nyugtalanná tette.

Sem a csillagokat, sem a holdat nem látták. Tökéletes volt a sötétség.

- Elképesztő! - szólalt meg Szemicsasztnij tengerész.

- Elég rémes ez a hely - mondta Zsukov.

Az első tiszt a hídon levő széljelzőre mutatott, majd így szólt:

- Ötven kilométeres szél fúj még itt, a jéghegy árnyékában is. A jéghegy tetején és a nyílt tengeren ennél kétszer-háromszor erősebb lehet.

Gorov úgy saccolta, hogy a jéghegyen legalább mínusz huszonöt-harminc fok lehet. Az Edgeway kutatóinak megmentése ilyen körülmények között gigászi feladat elé állította őket.

Még az is elképzelhető, hogy nem fog sikerülni. Ráadásul attól is rettegett, hogy túl későn érkeztek.

- Kérem a világítást - adta ki a parancsot Gorov.

Szemicsasznij azonnal a baloldalra lendítette a reflektort.

A hatvan centiméteres átmérőjű fénynyaláb átdöfte a sötétséget. A tengert jeges tajték borította, hőmérséklete valamivel fagyponthoz közel lehetett.

Szemicsasznij kissé felfelé fordította a reflektort, amely átvágott a sötétségen és a hóviharon, és megvilágította a följük tornyosuló jégfalat. Olyan közel volt a jéghegy, hogy mindhárom férfi döbbenetben bámulta. Alig száz méterre úszott tőlük keleti-délkeleti irányba az enyhe téli áramlattal. Sebessége nem lehetett nagyobb két-három csomónál. A tömb nagy része a víz alatt volt.

Szemicsasznij lassan végigpásztázta a reflektorral. A jégzikla olyan hosszú és magas volt, hogy Gorov fel sem fogta valós méreteit.

- Zsukov hadnagy, lölje ki a jelzőfényt!

- Igenis, uram.

Zsukov felemelte a kezében levő pisztolyt, és meghúzta a ravaszt. A rakéta gyorsan átsuhant a szakadó hó függönyön, fel, egyre magasabbra. Aztán százötven méter magasságban hirtelen felrobbant.

A fényességben kb. hatszáz méterre láttak el minden irányban. A jéghegy valóban elképesztő méretekkel bírt, legalább harminc méter magas volt, jobbra és balra pedig a sötétségbe veszett. A radar és hang lokátor adataiból azonban már tudták, hogy legalább ezerháromszáz méter hosszú.

Gorov remélte, hogy találnak majd egy olyan helyet a jéghegyen, ahol ki lehet kötni, de egyelőre nem látott erre lehetőséget, mivel a monstrum mindenhol túl sima volt.

A tengeralattjáró felszerelése között három felfújható motorcsónak és hegymászó felszerelés is volt. Előbb azonban a megfelelő kikötési helyet kellett megkeresniük.

Zsukov mintha olvasott volna a kapitány gondolataiban. - Elég nehéz lesz felmászni oda.

- Valahogy csak megoldjuk.

- Sima, egyenes jégfal. Sehol egy kiugró.

- Majd lépcsőket vágunk a jégbe - mondta Gorov. - Vannak hegymászó csákányaink, s fejszék, kötelek és cövekek is. Mindenünk van, amire szükség lehet.

- De az embereink tengerészek, uram, nem hegymászók.

A világtólövedék most magasan az Ilja Pogodin fölött szállt. Sárgás színe bevilágította a sötét eget.

- Ha jól választjuk ki az embereket, nem lehetetlen - mondta Gorov.

- Igen, uram. Biztosan meg tudják csinálni. Még én is vállalkoznék rá, ha úgy hozná a sors, pedig tériszonyom van. De sem én, sem a legénység nem rendelkezünk túl sok tapasztalattal ezen a téren. Legalább három-négy órába beletelik, míg feljutunk, és kiépítjük a rendszert, amivel lehozzuk az Edgeway kutatóit. És mire...

- ...kidolgozzuk a megoldást, mindössze egy óránk marad - fejezte be Gorov a mondatot.

Az éjfél gyorsan közeledett.

Szemicsasznij a reflektorral egyre csak kutatott a jéghegy oldalán, remélve, hogy észrevesz valami kiszögellést vagy bármit, ahol kiköthetnek.

- Próbáljuk meg a szél felőli oldalt - mondta Gorov. - Hátha ott találunk valami használható részt.

A jégbarlangban a kutatók lelkesen várták Gunvald további híreit a mentési akcióról. Igyekeztek azonban a realitás talaján maradni, hiszen előfordulhat, hogy a tengeralattjáró nem érkezik meg időben. Izgatottan latolgatták a lehetőségeiket.

Harry egy idő múlva felállt és kifelé indult azzal, hogy végére megy, de Pete Johnson mellett elhaladva, odasúgta neki:

- Négyszemközt szeretnék beszélni veled.

Pete meglepődve nézett rá, Harry azonban gyorsan felvette szemüvegét, sí-maszkját, és kiment a barlangból. Elsétált a szelet felfogó jégfalhoz - amelynek tövében a rögtönzött latrinák voltak - és háttal a falnak megállt.

Érezte, hogy hibát követ el Pete Johnson-nal, de ahogy Briannek mondta, nem tudhatjuk, mi megy végbe a másik elméjében. Mindenkinek, még a legjobb ember lelkében is ott lakozhat valami sötét készletelés vagy gonosz vágy. Éppen ezért úgy gondolta, kockáztatnia kell Pete-tel.

Nem bánta volna, ha van fegyvere, különösen a Briant ért támadás óta.

Pete egy perc múlva megérkezett.

- Azért hívtál, hogy pletykálkodjunk valakiről? Vagy hirtelen romantikus érzések támadtak fel benned irántam?

- Ennél komolyabb a dolog, Pete. Szeretném tudni, hogy miért próbáltad megölni Briant.

- Nem tetszik az ábrázata - vigyorodott el Pete.

- Nem viccelek, Pete - mondta Harry.

- Hagyjuk a hülyéskedést.

- Jézusom, Harry, tényleg komolyan kérdezted?

- Egészen komolyan - mondta Harry, majd rövid habozás után így szólt:

- Persze az is lehet, hogy nem te voltál.

- Micsoda? Azt akarod mondani, hogy valaki megpróbálta megölni a fiút? Mikor? De hiszen azt mondtad, hogy elesett! Hogy elesett, és bevverte a fejét! Nem így volt?

- Ha mégis te voltál az, jól játszod a szereped, mert tényleg úgy nézel ki, mint aki nem tudott róla.

- Mi a fene! Már csak tudom, hogy mit beszélek!

- Brian nem esés közben ütötte be a fejét, hanem valaki leütötte. Kétszer fejbe vágta.

- Jézusom! - mondta Pete. - Te pedig azt gondoltad, hogy én voltam az?

- Igen, bár nem gyanakszom annyira rád, mint a csapat egy-két másik tagjára. Sajnálom, tudod, hogy nagyon kedvellek, Pete, de alig nyolc-kilenc hónapja ismerlek. Lehetnek dolgok, amelyek nem derültek ki rólad ennyi idő alatt sem.

- Nem kell magyarázkodnod - rázta meg a fejét Pete. - Tudom, miért estél nekem. De ha valóban én lennék az az örült, most simán megölhetnélek. Esélyed sem lenne a menekülésre.

- Tudom, de nem volt más választásom. Szükségem van egy szövetségesre, és te voltál az első gondolatom. Egyébként pedig kösz, hogy nem tépted le a fejemet haragodban.

- Megváltozott a véleményem rólad, Harry - mondta Pete. - Azt hiszem, mégsem hősködésből csinálod, amit csinálsz, hanem egyszerűen így születted.

- Azt tettem, amit tennem kellett - mondta Harry. - Attól félek, hogy most, amikor már tudjuk, hogy értünk jön az a tengeralattjáró, és Brian is megmenekül, a támadó talán valami vakmerő tette szánja el magát. Lehet, hogy újra próbálkozik, sőt talán a kilétét is felfedi.

Szükségem van valakire, aki segít Ritának és nekem, hogy megállítsuk, ha arra kerül a sor.

- És engem választottál?

- Igen.
- Van valaki a csapatban, akit alaposabban szemmel kell tartani?
- Ezt inkább tőled kérdezném. Kíváncsi vagyok a véleményedre.
- George Lin - mondta Pete némi habozás után.
- Először én is rá gondoltam, de talán túl egyértelmű választás - mondta Harry.
- Mi a baja a pasinak? Miért viselkedik így Briannel?
- Fogalmam sincs, de biztosan történt valami megrázó még gyermekkorában, amikor Kínában élt. Talán a családja politikai nézeteivel van kapcsolatban.
- És az elmúlt napok feszültségei a felszínre hozták?
- Elképzelhető. És mit gondolsz Franz Fischerről?
- Miért?
- Olyan tartózkodó veled és Ritával is. Persze Ritával másképp. Olyan furcsán néz rá néha.
- Jó megfigyelő vagy.
- Lehet, hogy csak szakmai féltékenység.
- Franz kiváló tudós.
- Akkor mi lehet az oka? Vagy inkább ne kérdezzem?
- Már azelőtt is ismerték egymást, mielőtt összeházasodtunk. Egy ideig együtt jártak.
- Á! Tehát Franz féltékeny.
- Valószínűleg.
- Nem gondolod, hogy nem volt bölcs dolog bevenni az expedícióba?
- A múltat mindenki képes maga mögött hagyni.
- Ő talán mégsem. Lehet, hogy azért fogadta el a meghívást, hogy bizonyítsa Ritának, és visszahódítsa.
- Nem hinném.
- Én igen.
- Lehet, hogy Franz utál engem, sőt talán Ritát is, de mi köze ennek a Brian elleni támadáshoz?
- Ki érti egy pszichopata agyának működését?
- Talán tényleg ő volt, de biztosan nem azért, mert féltékeny rám - mondta Harry.
- Breskin?
- Ő egy nagy rejtély.
- Túlságosan is magának való.
- Hajlamosak vagyunk a magányos, csendes figurákat gyanúsítani. De ez sem logikusabb, mint Franzot kiválasztani, csak mert évekkal ezelőtt viszonya volt Ritával.
- Miért emigrált Breskin az USA-ból Kanadába?
- Nem tudom, sosem beszéltünk róla. Talán politikai okokból - találgatta Pete.
- De a két ország politikája szinte ugyanolyan. Ha az ember új hazát választ magának, azt várják, hogy olyan országba megy, ahol a politikai rendszer vagy a gazdaság teljesen eltérő. És ha belegondolok, Rogernek lett is volna módja megölni Briant ma délután. Amikor Brian a szikla fölött himbálózott, hogy elérje George-ot, simán elvághatta volna a kötelet.
- Ha elvágta volna a kötelet, egyedül nem tudta volna Lint megmenteni.
- Azután is elvághatta volna, hogy Lint már felhúzta.
- Akkor George szemtanúja lett volna a gyilkosságnak.
- Szerintem George nem volt olyan állapotban, hogy felfogja, mi történik körülötte. Ez egy újabb zsákutca.
- Már csak Claude maradt hátra - mondta Pete.
- Mind közül ő a legvalószínűtlenebb számomra.

- Mióta ismered?
- Tizenöt-tizenhat éve.
- Kutattatok már együtt jégen?
- Igen, többször is - mondta Harry. - Remek ember.
- Gyakran beszél elhunyt feleségéről, Colette-ről. Mikor halt meg?
- Három éve. Claude épp egy expedícióban vett részt, amikor megölték.
- Micsoda?
- A nő Párizsból Londonba repült nyaralni. És alig három napja volt ott, amikor az IRA a levegőbe repítette az éttermet, ahová ebédelni ment. Nyolc ember halt meg a robbanásban.
- Te jó ég!
- Az egyik terroristát elfogták, még mindig börtönben van.
- Claude-ot nagyon megviselhette - mondta Pete.
- Igen. Colette csodálatos nő volt.
- Egy ilyen tragédia következtében elborulhat az ember agya.
- Claude nem ilyen. Sokáig gyászolt, szomorkodott, de nem őrült meg.
- A feleségét írek ölték meg.
- És?
- Dougherty is ír.
- Harmadikgenerációs ír-amerikai. Kicsit erőltetett a párhuzam.
- Szóval az egyik robbantót elkapták?
- Igen, de a többi nem sikerült.
- Emlékszel a nevére?
- Nem.
- Pedig Brian nagybátyját és apját is azzal vádolták, hogy előnyöket biztosítottak az ír származású amerikaiaknak. Sőt, olyat is hallottam, hogy szimpatizáltak az IRA-val, és éveken át támogatták őket.
- Ezt én is hallottam, de sosem bizonyították be. A helyzet tehát az, hogy van négy gyanúsítottunk, de egyik sem biztos tipp.
- Hat gyanúsítottunk van. Franz, George, Roger, Claude...
- És én.
- Téged kizártalak - mondta Harry.
- Pedig nem kéne. Nem tudtad, hogy a pszichopata gyilkosok jó színészek is lehetnek?
- Elhittem, hogy nem te ütötted le, és most mégis azt mondod, hogy ne bízzak benned?
- Így van. És ez mindkettőnkre vonatkozik. Ezért van az én listámon is egy hatodik név: a tiéd.
- Az enyém?
- Ott voltál velünk, mikor megpróbáltuk kivenni a harmadik bombát.
- De én találtam meg, amikor visszamentünk érte!
- Te jelölted ki a területeket, ahol keresnünk kellett. Magadnak adtad azt a helyet, ahol a fiú hevert, hogy biztosan halott legyen, mielőtt „rátalálsz”. De Breskin megjelent, mielőtt Briannek megadhattad volna a kegyelemdőfést.
- Harry elképedve nézett rá.
- Te is becsavarodhattál - mondta Pete -, lehet, hogy a gyilkos ott lappang benned.
- Komolyan azt hiszed, hogy képes vagyok gyilkosságra?
- Egy a millióhoz az esélye, de belefér.
- Bár Harry tudta, hogy Pete-től csak visszakapja azt, amit az előbb vele tett, mégis feszült lett.

- Azt hiszem, mindketten üldözési mániában szenvedünk - mondta Harry, és elnevették magukat.
- Jobb, ha visszamegyünk - mondta Pete.

Két jelzőfény világította be az éjszakát egymástól százötven méterre.

A jéghegy szél felőli oldala nem volt olyan sima és meredek, mint a másik. Hamarosan három olyan helyet is találtak, ahol ki lehetett kötni.

- A csónakok segítségével ott kiszállhatunk - mondta Zsukov a jeget vizsgálgatva. - Még egy képzetlen mászó is fel tudna kapaszkodni oda, ha nem lenne ilyen idő.

A tenger ezen az oldalon sokkal viharosabb volt. Hatalmas hullámok csapódtak a jéghegynek, amelyek pillanatok alatt felborítanák a csónakokat. Még a tengeralattjárónak sem volt könnyű manőverezni.

- Menjünk vissza a szélárnyékba - kiabálta a kapitány az első tisztnek, bár egészen közel álltak egymáshoz a hídon. Élénken emlékezett a jéghegy túlsó felének simaságára, de nem volt más választásuk.

- És azután? - kérdezte Zsukov.

- Majd átlövünk egy kötelet, és azon eresztünk le valakit - mondta Gorov elgondolkozva. Használhatjuk a kötél csúszó mentőülést.

- Lehet, hogy jó ötlet, és a jég meg is tartja, de mozgó tárgyról is kivitelezhető? - kérdezte Zsukov.

- Nem tudom, de meg kell próbálnunk.

Ha a mentőülés segítségével néhány embert és a szükséges felszerelést ki tudnánk tenni a tengeralattjáróról a szélárnyékos oldalra, ők kirobbanthatnának ott egy szélesebb kiugrót, és akkor a gumicsónakok is kiköthetnének. Onnan talán ki tudnák lőni a kötelet, hogy felmásszanak a jéghegy tetejére.

Zsukov az órájára pillantott.

- Három és fél óránk van! Jobb, ha elkezdjük - mondta.

- A hidat kiüríteni! - adta ki a parancsot Gorov, és megnyomta a merülés jelzőt.

Zsukov és Szemicsasztnij már lementek, hogy átöltözzenek.

Amikor Gorov is lent volt, a merülést felügyelő tiszt odafordult hozzá:

- Uram?

- Most bemegyek átöltözni. Vigye le a hajót huszonöt méterre, majd menjünk vissza a jéghegy szélárnyékos oldalára.

- Igenis, uram.

- Körülbelül tíz perc múlva kezdjük a műveletet.

- Igenis, uram.

Gorov átöltözött a kabinjában, majd leült az íróasztalához, és kezébe vette a képet, amelyről a kislány mosolygott rá önfeledten.

- Esküszöm, hogy jövök, amilyen gyorsan tudok - mondta Gorov. - Segítetek lejönni a jéghegyről azoknak a szerencsétleneknek még éjfél előtt. Meg kell mentenem őket, Nikki. Képes vagyok rá, nem hagyhatom meghalni őket.

Ekkor valaki füttyörészve elhaladt Gorov kabinjának ajtaja előtt a folyosón. A hang magához térítette, s elszégyellte magát az érzelmeskedése miatt. Bosszankodva felugrott, és elhagyta a kabint.

Timosenkó az elmúlt négy órában nem volt szolgálatban. Megvacsorázott, és aludt két órát. Most, húsz óra negyvenöt perckor, negyed órával szolgálatának megkezdése előtt visszatért a kommunikációs központba, hogy felkészüljön a nap utolsó órségére, amelynek hajnali egykor lesz vége.

Gorov kapitány ekkor lépett be. - Hadnagy úr, úgy gondolom, ideje közvetlen rádiókapcsolatba lépünk a jéghegyen levőkkel.

- A felszínre megyünk, uram? - kérdezte Timosenkó letéve a teáját.

- Néhány perc múlva.

- Beszélni is akar velük?

- Azt meghagyom magának - mondta Gorov.

- És mit mondjak nekik?

Gorov gyorsan elmagyarázta, mit találtak, amikor körüljárták a jéghegyet, és beszélt a mentőüléssel kapcsolatos ötletéről is. - Mondja meg nekik, hogy mostantól folyamatosan tájékoztatni fogjuk őket minden lépésünkről.

- Igen, uram. Gorov megfordult.

- Uram, biztosan megkérdezik majd, hogy mekkora esélyük van a menekülésre.

- Nem túl fényes a helyzet, de mindent megteszünk.

- Megmondjam nekik az igazat?

- Azt hiszem, úgy a leghelyesebb.

- Szerintem is.

- Kérem, hangsúlyozza, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk értük, ami emberileg lehetséges, bármilyen reménytelennek is tűnik a helyzet.

20:57

Harry meglepődött, amikor meghallotta az orosz rádiós hangját. Tökéletes kiejtéssel, folyékonyan beszélt angolul. Az Edgeway Expedícióban az angol volt a közös nyelv, mivel különböző nemzetiségű tudósok dolgoztak együtt, mégis furcsának találta, hogy az orosz tiszt ilyen hibátlanul beszéli az ő anyanyelvét. Timosenkó elmagyarázta, miért a szélcsendes oldalról közelítik meg a jéghegyet.

- Ha a hegy körülbelül ezer méter széles, miért nem tudnak az emberei valamelyik végén feljönni?

- Mert a tenger túlságosan viharos.

- De egy mentőülést, és hozzá a szükséges kötelet sem olyan könnyű kikötni két mozgó pont között ilyen időben.

Megpróbálunk a jég sebességével megegyező tempóval haladni, így olyan lesz, mintha két álló pont között kellene a kötelet kifeszíteni. Ez csak az egyik ötletünk. Ha ez nem megy, akkor máshogy hozzuk le magukat. Emiatt ne aggódjanak.

- Nem lenne egyszerűbb bűvárokat átküldeni? Biztos van merülő felszerelésük.

- Sőt, képzett bűvárjaik is vannak - mondta Timosenkó. - De nekik még a szélcsendes oldal is túl viharos. A hullámok és az áramlatok gyorsan elsodornák őket.

- Természetesen, nem szeretnék további emberéleteket kockára tenni. A kapitányuk, úgy látom, alaposan végiggondolt mindent. Van még mondanivalója a számomra?

- Egyelőre ennyi - mondta Timosenkó -, de kérem, maradjon a rádió közelében. Folyamatosan tájékoztatni fogjuk a fejleményekről.

A rádiós beszélgetés után mindenki izgatottan latolgatni kezdte az esélyeket, megvitatták, hogyan készülhetnek fel a mentőcsapat érkezésére, és hogyan tudnának segíteni az oroszoknak a falnál.

Amikor George Lin látta, hogy izgatottságuk kezd alább hagyni, odalépett Harry elé. - De vajon mit csinál egy orosz tengeralattjáró a világnak ezen a felén? - kérdezte hangosan.

- Ezt hogy érted?

- Úgy, ahogy mondom. Nincs itt semmi keresnivalója.

- De nemzetközi vizeken vagyunk.

- Akkor is túl messze van Oroszországtól. És hogyan szereztek tudomást rólunk?

- Gondolom, hogy figyelték a rádióadásokat.

- Hát, pontosan ez az - mondta Lin.

- Rádióadások, megfigyelés. De miért figyelik az oroszok az adásokat pont errefelé? Majd én elmondom, miért. Ugyanazért, amiért Timosenkó hadnagy olyan jól beszél angolul. Mert a Pogodin hírszerző, megfigyelő küldetést teljesít! Ez egy átkozott kémhajó!

- Elég valószínű, hogy így van - mondta Claude -, de ez azért nem olyan döbbenetes felfedezés, George. Nekem sem tetszik, hogy ezt csinálják, de mindenki tudja, hogy így működik a világ.

- Természetesen kémhajó - mondta Fischer. - Ha nukleáris fegyver lenne a fedélzetén, azt sem tudnánk, hogy a környéken van. Annak biztosan nem engednék, hogy megtörje a kommunikációs tilalmat. Szerencsénk van, hogy egy kémhajóval akadtunk össze.

Lin nem értette, hogy társai miért nem háborodnak fel, és úgy döntött, végre felnyitja szemüket. - Gondoljátok csak végig: nem egy egyszerű kémhajóról van szó! Ezen még motoros gumicsónakok is vannak, és olyan felszerelés, amivel egy mentőülést képesek kikötni. Ez azt jelenti, hogy kémeket, szabotőröket, sőt terroristákat dobhatnak a szárazföldre más országokban. Talán a mi országunkba is szállítottak már egyet-kettőt.

- A terroristákkal kicsit túllőttél a célon - mondta Fischer.

- Egyáltalán nem! - válaszolt Lin idegesen. Arca kivörösödött, egyre hevesebben gesztikulált.

- Ezek a kommunista szemétládák...

- Már nem kommunisták - javította ki Roger.

- Az új kormány szövetkezett a régi bűnözőkkel, akik a megfelelő pillanatban vissza fognak jönni! Ezt jobb, ha megjegyzitek! Ezek a barbárok bármire képesek!

- George - szólalt meg Harry -, az USA valószínűleg hasonló dolgokat tesz. Ez kész tény, része a nemzetközi kapcsolatoknak. Nem Oroszország az egyetlen ország, amely kémkedik.

- Nemcsak kémkedésről van szó - mondta Lin remegve. - Nem fogadhatjátok el jogosnak az Ilja Pogodin létezését!

Rita ekkor gyengéden Lin vállára tette a kezét. - George, kérlek, nyugodj meg. Mit értesz azon, hogy „jogos”? Nem igazán tudjuk követni, amit mondasz.

- Hát nem értitek, miért akarnak az oroszok megmenteni minket? Nem az izgatja őket, hogy élünk vagy halunk! Mi egyáltalán nem számítunk! Nem humanitárius szempontok vezérlik őket, hanem pusztán a helyzet propagandaértéke fontos nekik! Felhasználnak minket, hogy szimpátiát keltsenek Oroszország iránt!

- Lehet, hogy van benne igazság - mondta Harry.

- Ez a teljes igazság! Nem engedhetjük, hogy ezt tegyék!

- Nem vagyunk abban a helyzetben, hogy visszautasítsuk a segítségüket - mondta Harry.

- Különben itt fagyunk halálra - tette hozzá Breskin.

- Ezt akard? - kérdezte Pete türelmetlenül. - Teljesen elment az eszed? Itt akarsz meghalni, ezen az istenverte jéghegyen?

Lin megrázta a fejét. - Nem, de azt akarom, hogy megértsétek...

- Szóval nem - mondta Pete.

- Hát nem érted...?

- Mit?

- Hogy kik ezek, és mit akarnak? - mondta a kínai olyan kétségbeesetten, hogy Harry megsajnálta. - Ezek...

Pete azonban nem hagyta kitérni a válasz elől.

- Szóval, valóban itt akarsz meghalni? Csak ez a kérdés számít! Ez a lényeg! Meg akarsz halni?

- Nem, természetesen, nem - mondta Lin a padlót bámulva. - Senki sem akar meghalni. Én csak... Ne haragudjatok. - Lin a barlang túlsó végébe ment, és idegesen járkált tovább.

- Miért nem beszélsz vele? - kérdezte Harry suttogva feleségét.

- Megyek már. Legalább végre valakivel kitárgyalhatom a nemzetközi kommunista összeesküvés részleteit - mondta Rita széles mosollyal.

- Tudod, hogy értem! Kicsit vidítsd fel - suttogta Harry. - Beszélj neki a saját félelmeidről, hátha akkor ő is beszélni kezd.

Rita sóhajtott, és odasétált George Lin-hez.

Harry odalépett a többiekhez.

- Öt perccel múlt kilenc - szólalt meg Roger Breskin.

- Alig három óránk van hátra - mondta Claude.

- Vajon ideérnek három óra alatt? - kérdezte Brian.

21:10

Emil Zsukov felmászott a hídra egy forró teás termoszsal és három bögrével.

- Összerakták a fegyvert?

- Mindjárt kész - mondta Gorov.

A híd alatt a fő fedélzet elülső részén három tengerész egy különleges fegyver összeszerelésén munkálkodott, amellyel majd kilövik a szállítókötelet a jéghegybe. Vastag védőruhát viseltek, és mindegyiküket kikötötték a fedélzeti nyíláshoz, nehogy leessenek a hatalmas szélben.

A fegyver egy csaknem embermagasságú, ágyúszerű eszköz volt, és úgy tűnt, egy tank oldalába is képes volna lyukat ütni.

A tengeralattjáró elülső részén időről időre óriási hullámok csaptak át, de azért a tengerészek meg tudtak állni, hogy végrehajtsák a feladatot, s a hullámszüneteiben elképesztő tempóban dolgoztak.

A három katona közül a legmagasabb ekkor ellépett az ágyútól, felnézett a hídra, és jelzett a kapitánynak, hogy készen áll.

- Értesítse az irányítóhelyiséget - mondta Gorov.

A mentőülés használatára tett kísérlet sikeressége érdekében a tengeralattjárónak a jéghegyhez kellett igazítania a sebességét.

Gorov az órájára pillantott. Huszonegy óra tizenöt perc volt. Túl gyorsan múlik az idő, gondolta.

Az első fedélzeten az egyik tengerész eltávolította az ágyúcső fedelét, a másik pedig betöltötte a robbanóanyagot.

A szállítókötelet húzó lövedék egyszerű szerkezet volt, úgy nézett ki, mint egy tűzijáték rakétája. A jégzikla felületére céloznak vele, és amikor felrobban, legalább tíz centiméter mélyen bevágódik a kemény felületbe.

Az így kilőtt lövedék megbízható horgony volt. Ha a távolabbi végét szilárdan rögzítik, akár egy ember is bátran lecsúszhat rajta. Ez a fal azonban sajnos nem gránitból vagy mészkőből volt, így előfordulhatott, hogy a horgony nem hatol be elég mélyen a felszínébe.

Az egyik katona ekkor megragadta az indító fogantyút, és két másik társa segítségével megmérte a szélereőt, majd beállította a hatótávolságot. A célpontot tíz méterrel a vízszint felett jelölték ki. Szemicsasztnij a reflektorral megvilágította a területet, a célzó pedig valamivel ettől balra célzott, hogy a szelet ellensúlyozza.

Zsukov két jelzőrakétát lőtt ki.

Gorov feltette az infra szemüveget, és tekintetét a reflektor által megvilágított területre függesztette a jégen.

A rakéta tőlük úgy száz méterre vágódott a jégfalba. A szikla recsegve megrepedt, és minden irányba jégzilánkok kezdtek záporozni. A hegy oldaláról ekkor hatalmas, négyszáz méter hosszú és vagy huszonöt méter magas jégmonstrum szakadt le, és óriási robajjal a tengerbe zuhant, tizenöt méter magas szökőkúttá változtatva a sötét vizet.

A szállítókötelet vele együtt a vízbe esett.

Ekkor legalább hat méteres hullám emelkedett a magasba a baloldalon, és csapott át a fedélzeten. Minden olyan gyorsan történt, hogy idő sem volt cselekedni. Az egyik tengerész kétségbeesve kiáltott fel, és alig tudott megkapaszkodni. Mindhárom katona és az ágyú is eltűnt a sötét vízfal alatt, melynek nyomában jégdarabok záporoztak alá, nem kímélve a tengeralattjárót, sőt Zsukovot, Gorovot és Szemicsasztnijt sem.

A víz gyorsan levonult, a következő hullámok pedig már jóval erőteljesebbek voltak. A három tengerész a fedélzeten hevert. Ha nincsenek kikötve, az áradat egyszerűen lesöpörte volna őket a tengeralattjáróról.

- Még mindig túl sima a felület - állapította meg Gorov a jégtömböt szemlélve.

A robbanás nem idézett elő túl nagy változást a felületén. Elég jelentős darab levált onnan, de a helyén a jég ugyanolyan sima maradt.

Gorov levette az infra szemüveget, és intett a három tengerésznek, hogy szereljék szét az ágyút, és jöjjenek le.

- Közelebb mehetnénk, hogy csónakkal átküldhessünk két embert - mondta Zsukov kissé kedvetlenül. - Felveszik a jéghegy sebességét, megközelítik, majd kikötnek a jégfalon, és engedik, hogy a tömb vontassa őket. Ezután a csónak elrugaszkodási pontként szolgálhat a mászóknak, hogy...

- Nem jó ötlet, túl labilis lenne - mondta Gorov.

- Vihetnének magukkal robbanóanyagot, hogy kiugrótt robbantsanak, amelyet a további műveletekhez használhatunk - folytatta Zsukov.

Gorov megrázta a fejét. - Nem tetszik. Nagyon veszélyes vállalkozás lenne. Túlságosan viharos a tenger, és erős a szél. Nem vagyok hajlandó senki életét kockára tenni ilyen öngyilkos küldetéssel. A kikötési helynek már ott kell lennie, amikor a csónokok odaérnek.

- Akkor hogyan tovább?

Gorov távcsövén át kémlelte a jégfalat.

- Mondja meg Timosenkónak, hogy lépjen kapcsolatba az Edgeway tagjaival.

- Igenis, uram. És mit mondjon nekik?

- Kérdezze meg tőlük, hol van a barlangjuk. Ha a szélárnyékos oldal közelében... nos, akkor azonnal költözzenek ki onnan.

- Miért, uram? - kérdezte Zsukov.
- Kíváncsi vagyok, ki tudunk-e alakítani kikötésre alkalmas bemélyedést, ha megtorpedózzuk a szikla alsó részét.

- Ti menjetek előre - mondta Harry. - En majd elmesélem Gunvaldnak, hogy mi történik itt. Amint beszéltem velem, megyek utánatok, és viszem a rádiót is.
- Larsson biztosan figyelni az oroszokkal folytatott beszélgetéseket - mondta Franz.
Harry bólintott.
- Valószínűleg így van, de akkor is magam szeretném tájékoztatni a helyzetről.
- Csak néhány perced van - mondta Rita aggódva. - Kérlek, ne felejtsd el. Nehogy valami régi barátnőről kezdjétek beszélgetni!
- Észben tartom - mosolyodott el Harry.
- Harry, szerintem, ez az egész jó nagy baromság - jegyezte meg Claude.
- Nyugi, megígérem, hogy kint leszek, mielőtt elkezdenek lövöldözni. Most pedig induljatok!
Bár a jégbarlang nem azon az oldalon volt, ahová a torpedó be fog csapódni, az expedíció tagjai egyhangúlag úgy határoztak, hogy visszavonulnak a motoros szánokhoz. A torpedó okozta rengés minden bizonnyal végighalad majd a jéghegyen, a barlang mennyezete pedig beszakadhat.
Amikor egyedül maradt, Harry letérdelt a rádió elé, és felhívta Larssont.
- Hallak, Harry - mondta Gunvald bejelentkezésakor.
- Hallottad azt is, amit az oroszokkal beszéltem?
- Többé-kevésbé. A vihar eléggé zavarja az adást, és ti is egyre messzebb sodródtok tőlem.
- Jó, akkor a lényegről tudsz - mondta Harry. - Nincs most időm részletesebben is elmondani, de volna valami, amire feltétlenül szeretnék megkérni. Persze az is lehet, hogy nemet fogsz rá mondani.
- Harry röviden beszámolt Gunvaldnak a Brian elleni gyilkossági kísérletről, majd gyorsan elmagyarázta, mit kíván tőle. Bár Larssont megdöbbenette a támadás híre, nem kérdezett, mert tudta, hogy Harryt sűrgeti az idő. - Valóban elég kellemetlen dologra kérsz, de megértem, hogy a jelenlegi körülmények...
A férfi hangját zörejek nyomták el.
- Ismételd meg, nem hallom! - kiáltotta Harry.
- ... jelenlegi körülmények között ezt meg kell tennünk... - mondta Gunvald.
- Szóval segítesz?
- Hát persze, azonnal.
- Mennyi időre van szükséged?
- Talán fél órára.
- Jól van, de kérlek, nagyon siess! - mondta Harry, és letette a mikrofont. Ekkor Pete Johnson lépett a barlangba.
- Ember, meg akarsz halni? - kérdezte.
- Tűnjünk el innen, mielőtt ránk omlik a mennyezet!
- Harry Pete kezébe nyomta a felszerelést, és sietve elindultak kifelé. Nem számolt be Petének arról, mit kért Gunvaldtól. Megfogadta társa tanácsát, hogy önmagán, Ritán és Brian Doughertyn kívül senkiben se bízson.

Az Edgeway Állomáson volt egy raktárféle épület is, ahol az éppen nem használt szerzőket, alkatrészeket tárolták.

A konyhába lépve kellemes meleg fogadta Gunvaldot, ám a svéd ennek ellenére úgy érezte magát, mint egy besurranó tolvaj. Nem lelkesedett a feladatért, amelyet végre kellett hajtania.

Felkapcsolta a lámpát a feje felett, mire hűvös fény töltötte be a helyiséget.

A konyhá hátsó fala mentén kilenc fém szekrény állt, mindegyiken névtábla egy-egy kutató nevével. Gunvald elővett a szerzős ládából egy kalapácsot és egy feszítővasat, és nekiveselkedett az első szekrény ajtajának.

Az expedíció tagjai ezekben a szekrényekben tárolták személyes holmijukat, és mindegyikhez kizárólag a tulajdonosának volt kulcsa. A program szervezői igyekeztek legalább ennyi privát teret biztosítani a kutatóknak, ha már külön hálót nem tudtak adni nekik. A legtöbb konyhában ketten laktak, sőt a felszerelés egy részét is ott tartották. A kutatók számára egyetlen olyan hely sem volt a táborban, ahová egyedül elvonulhattak volna.

Mindenkinek volt néhány olyan személyes tárgya, amit el akart zárni a többiek elől: levelek, családi fotók, emlékek, újságok. Gunvald nem gondolta, hogy bármi titkosat vagy szégyellnivalót találhat az ajtók mögött, hiszen tudósokról volt szó, akik racionális, csak a munkájukért lelkesedő emberek, tehát nem valószínű, hogy csontvázra bukkanna a szekrényükben.

Gunvald egy kalapáccsal mindegyik szekrényről leverte a számszámot. Ha az Edgeway Expedíció egyik tagja valóban pszichopata gyilkos, a fém szekrények felnyitása érthető lépés. Hiszen találhat olyasmit a holmik között, ami rávilágíthat a keresett emberre.

A feszítővas kampóját ezután beakasztotta a zár alá, majd teljes erővel maga felé húzta, és kipattintotta az első szekrényt. Nem nézte meg, mi van benne, hanem azonnal a másodikhoz lépett.

Amikor az összes ajtót felfeszítette, egy pillanatig tétovázott, hogy az öt gyanúsított közül kivel kezdje. Egyikükről sem gondolta, hogy pályázhatna a pszichopata gyilkos címre, mindegyiküket barátságosnak és kiegyensúlyozottnak tartotta. Még George Linről sem gondolt rosszat, pedig nem olyan régen két különös kirohanása is volt.

Úgy döntött, Roger Breskin szekrényével kezd, mert az volt hozzá a legközelebb. A szekrény majdnem üres volt, csak a legfelső polcon talált egy kartondobozt. Leemelte és felnyitotta.

Ahogy gondolta, a kanadainak nem volt sok személyes tárgya. A dobozban mindössze négy dolgot látott: Roger anyjának fényképét, egy ezüst fésűkészletet, egy rózsafüzért, valamint egy spirálfüzetet, amely tele volt ragasztva Breskinről készült fotókkal még amatőr súlyemelő korából.

Gunvald letette a dobozt a földre, majd Fischer szekrénye elé lépett.

A tenger alatt járó újra alámerült, de épp csak a víz szintje alá, és várakozva lebegett a jéghegy várható útvonalában.

Az irányítóhelyiségben a figyelőtorony emelvényén Nikita Gorov állt a periszkópnál. Bár a periszkóp csúcsa három méterrel a tengerszint felett volt, a viharos hullámok minduntalan elborították.

A jéghegy most, hogy az a hatalmas darab levált belőle, távolabb kerül tőlük. Mintegy ötszáz méterre volt, és lassan kezdett áthaladni a hajó előtt keresztben.

Zsukov a kapitány mellett állt, fején fülhallgatóval, amelyből épp az elülső torpedóhelyiségben levő tiszt hangja hallatszott. - Az egyes cső készen áll!

Gorov jobbján egy fiatal tiszt tartotta szemmel a biztonsági kapcsolótábla zöld és vörös fényeit, amelyek a torpedóterem berendezéseit és fedélzeti nyílásait jelezték. Amikor Zsukov jelentette, hogy a belső ajtó a helyén van, a tengerész is megerősítette ezt a biztonsági táblánál:

- Zöld lámpa ég.

Az Ilja Pogodin elsősorban nem hadihajó volt, de az orosz Tengerészeti Minisztérium szerint minden tengeralattjárónak felkészültnek kell lennie támadás esetén, ezért ezen a járművön is volt tizenkét torpedó, egyenként kétszáznyolcvan kilónyi robbanóanyaggal és hatalmas pusztító erővel.

- Egyes torpedó készen áll! - mondta Zsukov ismét.

Gorov megszólalt:

- Pozíciót igazíts!.. .Tűz!

- Első lövés! - mondta Zsukov.

- Első torpedó kilőve! - jelentette a fiatal tiszt.

Gorov várakozva nézett a periszkóp lencséjébe.

A torpedót úgy programozták be, hogy öt méter mélyen haladjon a víz alatt, tehát ebben a mélységben találja majd el a jégtömböt is. Remélték, hogy a jég átrendeződik a lövés után, és alkalmassá válik rá, hogy egy csónak kikössön rajta. A torpedó elérte a célpontot.

- Becsapódás! - jelentette Gorov.

Az óceán hirtelen mintha megduzzadt volna, a víz pedig egy darabig sárgás-vöröses fényben játszott.

Erős rengés rázta meg a tengeralattjárót.

A jégtömb aljáról óriási darabok váltak le, Gorov azonban már tudta, hogy a robbanóanyag nem volt elég erős, hogy jelentősebb kárt okozzon a hegyben, főleg nem, hogy darabokra zúzza. A hatalmas célpontból a torpedó csak egy kisebb darabot hasított ki.

- Mi a helyzet odakint, uram? - kérdezte Zsukov.

- Nincs sok változás - mondta Gorov a periszkópra szorítva szemét.

- Tehát továbbra sincs kikötésre alkalmas hely?

- Nincs, de a jégdarabok még mindig zuhognak róla.

Gorov figyelmét ekkor valami elvonta. A jéghegy most olyan másnak tűnt, vagy csak a képzelete játszott vele? Valami nincs rendben. Mintha a célpont már nem kelet felé sodródott volna, hanem déli irányba. Lehetetlen, mondta magában. Behunyta a szemét, hátha csak hallucinál.

- A célpont irányt változtat - jelentette ekkor a radarnál ülő technikus.

- Hihetetlen! Mintha valami hajtaná! Lehetetlen, hogy a torpedó okozza ezt! Nincs ekkora ereje! - kiáltott fel Zsukov.

- Nem, biztosan valami más okozza - jegyezte meg Gorov nyugtalanul, és elfordult a periszkóptól. Lehúzta a mennyezeti mikrofont, és beleszólt:

- Átfogó elemzést kérek a hegy alatti mélységről egészen kétszázötven méterig.

- Igenis, uram - válaszolta egy hang. Gorov újra a periszkópba nézett. Az elemzés majd megmutatja, miféle áramlás van a mélyben, amely elég erős ahhoz, hogy egy ilyen óriási jéghegyet eltérítsen,

Pár perccel azután, hogy Gorov kiadta a parancsot, a hang újra megszólalt a mikrofonban:

- Erős, déli irányú áramlást észleltünk, uram, amely körülbelül száz méter mélyről indul.
- És milyen mélyre megy le?
- Nem tudom biztosan, uram, mert csak kétszáz méterig tudtuk bemérni, de ez még nem a legalja.
- És mekkora a sebessége?
- Körülbelül kilenc csomó, uram.
- Az lehetetlen!

Gorov elengedte a mikrofont, és visszatért a periszkóphoz. A hatalmas jégsziget eddig lassan, nehézkesen sodródott, most azonban az új, gyorsan mozgó áramlat fürgén terelte maga előtt, ráadásul forgatta is.

- A célpont az elmúlt percekben kissé eltávolodott tőlünk, de most közeledik - mondta a radaros. - Ezer méter.

Mielőtt Gorov válaszolhatott volna, a tengeralattjáró erősen megrázkódott. Zsukov elesett, papírok csúsztak le az asztalról.

- Mi a fene történt? - kérdezte Zsukov, ahogy feltápáskodott.
- Összeütköztünk!
- Mivel?? A jéghegy ezer méterre van tőlünk.
- Talán egy kisebb, levált jégdarabbal - mondta Gorov, és kárjelentést kért a hajó mindkét oldaláról. Tudta, hogy nem lehetett túl nagy a jég, mert akkor a hajó már süllyedni kezdett volna.

A hang lokátort kezelő katona ekkor bejelentette, hogy a jéghegy már csak nyolcszázötven méterre van.

Gorov szorult helyzetbe került. Ha nem viszi le a hajót, összeütközhetnek a jégheggyel, először azonban meg kell tudniuk, megsérült-e valahol. Ha ezt nem teszik meg, lehet, hogy nem tudnak újra a felszínre jönni.

- Nyolcszáz méter és gyorsan közeledik!
- Merülés! - adta ki a parancsot Gorov, bár az első kárjelentések még csak ekkor kezdtek befutni. - Le kell merülni, mielőtt a jég belénk ütközik!
- Kétszáz méter alá kell merülnünk! - sápadt el Zsukov.
- Tudom. Félek, hogy nem fog sikerülni - mondta Gorov rémülten.

A raktárhelyiségben Gunvald eddig semmi érdekeset nem talált, bár már Franz Fischer és George Lin szekrényét is átkutatta. Lehet, hogy kettőjük közül valamelyik gyilkos hajlamú, de erre személyes holmijuk egyáltalán nem utalt, így tovább lépett Pete Johnson szekrényéhez.

Az irányítóteremben mindenki aggodalmas tekintettel, teljes némaságban tette a dolgát. Megérkeztek a kárjelentések: a hajó sehol sem kapott léket, és a választófal sem vetemedett el. Az ütközést legerősebben az elülső részben érezték, és különösen megrázó volt a

torpedószobában, két szinttel lejjebb. Bár a hajó közvetlen veszélyben nem volt, keletkezett némi kár a külső hajótesten a hajóorr jobb oldali részén.

A fiatal merülési tiszt hangja erősen harsant fel a hangszóróból:

- Mélység hatvan méter.
- A célpont profilja keskenyedik. Még mindig forog az áramlattal.
- Mélység hetvenöt méter - mondta a tiszt.

Le kell érniük legalább kétszáz méterre. A jég huszonkilenc-harminc méterrel emelkedett a víz szintje fölé, de ez teljes magasságának kb. egy hetede lehetett.

A nagyobb biztonság kedvéért Gorov szeretett volna kétszáz méter alá süllyedni, bár a célpont közeledési sebessége még azt is kétségessé tette, hogy kétszáz méterre lesz-e idejük lemenni.

- Hétszázharminc méter, és közeledik - szólt a hang.
- Az irányító helyiségben pattanásig feszültek az idegek.
- Száz méter - közölte a merülési tiszt. - Száz méter.

Túl gyorsan merültek, ezért óriási nyomás nehezedett a hajótestre. Száztizenöt méter. Százharminc méter.

Mindenki tudta, hogy a hajót elvileg pont ilyen hirtelen és drámai manőverezésre szánták, tehát ki kéne bírnia a terhelést, csakhogy volt egy bökkenő. A Pogodin, sajnos, nem volt túl jó formában, hiszen mostanra bizony az öregedő hajók közé számított, s félő volt, hogy egyszer csak darabjaira hull.

- Mélység száznegyven méter - mondta a merülési tiszt.
- A célpont ötszázhetven méterre.
- Mélység százötven méter.

Gorov mindkét kezével megragadta a parancsnoki állás korlátját.

- Célpont háromszáznyolcvan méterre! A sebessége egyre nő!
- Mélység százhatvan méter.

Merülési sebességük rohamosan nőtt, de nem olyan gyorsan, ahogy Gorov szeretne volna. Még legalább ötven méterrel mélyebbre kell menniük, mert csak ott lehetnek biztonságban, a jéghegy alatt.

- Mélység százhatvanöt.
- Tíz éves szolgálati időm alatt csupán kétszer voltam ilyen mélyen - mondta Zsukov.
- Lesz mit mesélni az unokáknak - mondta Gorov.
- A célpont tőlünk háromszáz méterre. Gyorsan közeledik! - kiáltotta a hang lokátornál ülő tengerész.
- Merülési mélység százhetven méter.

Az Ilja Pogodin maximális merülési mélysége háromszázöt méter volt, mivel nem a szuper mélyre lemerülő atom-tengeralattjárók közé tartozott. A hajóorr jobb oldalán esett kár azonban túl védtelenné tette a hajót már kisebb mélységben is, ezért különösen óvatosnak kellett lenniük.

- Cél kétszázharminc méterre!
- Mélység száznyolcvan méter!

A teremben pattanásig feszültek az idegek.

- Még húsz méterrel lejjebb kell ereszkednünk, hogy valóban a jég alatt legyünk - mondta Gorov a korlátot szorongatva. Zsukov bólintott.
- Mélység százkilencven méter.

- A célpont száztizenöt méterre van, és gyorsan közeledik! Közvetlenül a hajóorr előtt van! Össze fogunk ütközni!

- Nem létezik - mondta Gorov. - Meg tudjuk csinálni!
- Mélység kétszázöt méter.
- Célpont ötven méterre.
- Mélység kétszázhat méter.
- Célpont harmincöt méterre.
- Mélység kétszázöt méter! - A célpontot elvesztettem - mondta a hang lokátoros.
Mindenki dermedten várta, hogy mi fog történni.
- Őrült vagyok, hogy hetvenkilenc ember életét teszem kockára azért, hogy nyolcat megmentsek, gondolta Gorov.
- A jéghegy felettünk! - kiáltotta a technikus.
- Mekkora a távolság? - kérdezte Gorov.
- Tizenöt méter, uram. Mindenkiből a megkönnyebbülés sóhaja szakadt fel.
- Sikerült - szólalt meg Zsukov.
- Mélység kétszázötven méter, uram - mondta a merülési tiszt izgatottan.
- Álljon be állandó, kétszázhuszonöt méteres merülési mélységre - mondta Gorov.
- Biztonságban vagyunk - mondta Zsukov.
- Még nem egészen. Egyetlen jégtömbnek sem lapos az alja. Elképzelhető, hogy találkozunk kitüremkedéssel. Csak akkor leszünk teljes biztonságban, ha kikerültünk alóla.

Valamivel azután, hogy a jéghegy megrázkódott a torpedó becsapódása nyomán, Harry és Pete visszatértek a barlangba a motoros szánoktól, hátrahagyva a többieket. A bejáratnál megálltak, Pete pedig körbevilágított a barlangon. - Úgy tűnik, minden rendben - közölte Harryvel.

Magukkal vitték a rádiót, hogy a barlangban, ahol a szél zúgása nem teszi lehetetlenné a beszédet, ismét kapcsolatba lépjenek a Pogodin fedélzetén Timosenkó hadnaggyal.

- Észrevetted, merről fúj a szél? - kérdezte Harry.
- Tizenöt perce még teljesen más volt az iránya.
- A jéghegy megint irányt váltott.
- Mire következtetsz ebből?
- Fogalmam sincs.
- Te vagy a robbantási szakértő. Szerinted lehetett a torpedó elég erős ahhoz, hogy eltérítse a jéghegyet az eredeti útvonaláról?
- Nem hinném - mondta Pete a fejét rázva.

Harryt hirtelen iszonyatos fáradság kerítette hatalmába. Fázott, ízületei fájtak, érezte, hogy végtagjai lassan kezdenek kihűlni. A motoros szánok üzemanyag-tartályai csaknem kiürültek. Attól félt, hogy megfagynak, mielőtt találkozhatnának az oroszokkal.

De nem adta fel, nem adhatta fel, hiszen ott volt Rita, akiért felelősséggel tartozott.

- Az egyetlen magyarázat az lehet - mondta Harry, miközben bekapcsolta a rádiót - hogy a jéghegy egy áramlat útjába került, ami olyan erős, hogy dél felé sodor bennünket.
- Ez vajon megnehezíti az oroszok dolgát?
- Tartok tőle, hogy igen. Ha a jéghegy délre tart, a szél pedig északról fúj, akkor a szélvédett terület az orrnál van. Nem tudnak majd embereket feljuttatni a jéghegyre, ha az egyenesen feljűk rohan.
- És már majdnem tíz óra. Ha nem tudnak időben levinni, itt kell töltenünk az egész éjszakát. Nem tudom, megússzuk-e élve. Mit gondolsz?

- Ezt inkább én kérdezhethetném tőled. Te állítottad be a bombákat, te jobban tudod, mekkora kárt tudnak okozni.
- Azt hiszem, a robbanás hullámai feltörik majd a jeget ezen a területen is. Talán abban reménykedhetünk, hogy egy százötven-kétszáz méter hosszú terület egyben marad. De ha csak ekkora jégdarab marad meg, tudod, mi fog történni? - kérdezte Pete.
- A jéghegyből egy körülbelül százötven méter hosszú és kétszázötven méter magas oszlop lesz, azon pedig nem tudunk megmaradni, mert egyszerűen eldől.
- Bárcsak ki tudtuk volna ásni azt a tíz bombát.
- Ezen már kár búslakodni. - mondta Harry. - Nézzük meg az oroszoknak jobb híreik vannak-e.

Gunvald semmi árulkodót nem talált sem Pete Johnson, sem Claude Jobert szekrényében. Most a helyiség tulsó végébe ment, hogy pipára gyújtson, bár itt tilos volt dohányozni. A levegőt hamarosan cseresznye aromájú dohány füstje töltötte meg. Behunyta a szemét, a falnak támaszkodott, és az átkutatott szekrények tartalmán gondolkodott. Semmi rendkívülit vagy gyanúsat nem látott, hiába erőlködött.

Lehet, hogy akit keres, zavarodott, és talán tényleg képes gyilkolni, de mindenképpen nagyon okos és ravasz. Olyan jól leplezte őrült hajlamait, hogy senki sem jött rá.

Bosszankodva egy homokkal teli szemetesbe ürítette pipáját, majd a mellénye zsebébe tette, s ezután elkezdte összeszedni a padlón szétszóródott dolgokat, hogy visszategye őket oda, ahol találta.

Ekkor pillantotta meg a vastag borítékot, amely az egyik szekrényben a falhoz simulva állt, mintha véletlenül lecsúszott volna. A nagy sietségben nem is vette észre, mert szürkesége szinte beleolvadt a szekrény színébe.

A borítékot széles szigetelőszalagokkal ragasztották a szekrény belső felére, tehát valaki szándékosan tette oda, remélve, hogy senki sem fedezi fel, még akkor sem, ha a szekrényt feltörik.

A borítékban egy spirálfüzetet talált, amely tele volt újságkivágásokkal.

Gunvald habozva nyitotta ki a füzetet, amelynek tartalma megdöbbenetete. Ahogy lapozott, egyre borzalmasabb dolgok tárultak elé. Azonnal tudta, hogy a képeket összegyűjtő ember súlyosan zavart elméjű, és veszedelmes.

Becsukta a füzetet, és sietve felkapta a kabátját. Visszarohant a kommunikációs helyiségbe, hogy tudassa Harryvel, mit talált.

- Jéghegy fölöttünk harminc méterre! Gorov otthagyta a parancsnoki állást, és megállt a mélységmérőt figyelő technikus mögött.
- Jéghegy felettünk harmincöt méterre.
- Hogy lehet, hogy már visszahúzódik? A jégtömb keskenyebbik fele néz errefelé, és még a fele alatt sem haladhattunk végig - mondta Gorov.
- Én sem értem, uram. Most negyvenöt méter, és növekszik a távolság.
- Negyvenöt méter a távolság a hajó és a jéghegy fenéke között?
- Igen, uram.

A felszíni mélységmérő a visszhangos mélységmérő fejlettebb változata volt. Magas frekvenciájú hangot bocsátott felfelé, így határozta meg a távolságot a hajó felső része és a tenger befagyott jégrétege között. Gyakran használták akkor, ha a jégsapka alatt teljesítettek küldetést vagy ellenséges hajó elöl akartak megszökni.

- Ötven méter, uram, most már ötvenöt.

A jég egyre jobban visszahúzódott felettük, és a kapitány nem tudta mire vélni a dolgot.

- Kapitány, az elülső válaszfal izzad - szólalt meg ekkor a torpedós tiszt a belső vonalon.

Az irányítóhelyiségben mindenki rémülten kapta fel a fejét. A torpedós tiszt figyelmeztetése újra eszükbe juttatta a jéggel való ütközést.

- Kapitány a torpedóhelyiségnek. A választófal mögött száraz szigetelés van.

- Igen, uram, de attól még izzad. Biztosan nedves már a szigetelés is.

- Sok a víz?

- Csak egy vékony réteg, uram.

- Hol látta pontosan?

- A forrasztás mentén, a negyedik és az ötödik cső között - mondta a torpedó tiszt.

- Vetemedés is van?

- Nincs, uram.

- Le ne vegye róla a szemét - mondta Gorov.

- Igenis, uram - mondta a tiszt.

- Változtathatnánk az útvonalon, uram - mondta Zsukov.

- Nem.

Gorov tisztában volt vele, mire gondol az első tisztje. Éppen egy jéghegy alatt haladnak el hosszában, és a fele távolság még hátra van. Ha kitérnének valamelyik irányba elég hamar nyílt vizet találnának. Ésszerű döntés lenne irányt változtatni, viszont jelentős időt vesztenének vele.

- Mire kitérnénk jobbra vagy balra, addig már egyébként is eljutnánk a végére. Tartsa az irányt, hadnagy.

- Rendben van, uram.

- Kormánylapátot középre, és tartsa az irányt, amíg az áramlat körbe nem kezd forgatni.

- Jég felettünk nyolcvan méterre - jelentette közben a technikus.

Gorov tudta, hogy nem süllyednek, de nem értette, miért nő a távolság a hajó és a jég között.

- Menjünk fel, uram - javasolta Zsukov.

- Egy kicsit közelebb a jéghez. Ha felemelkedünk száznyolcvan méterre, a torpedóhelyiségben megállhat a szivárgás, mert csökken a nyomás.

- Maradunk kétszázhuszonötön - mondta Gorov kurtán.

A kapitányt inkább aggasztotta a legénység biztonsága, mint a szivárgó válaszfal. Mind kiváló katona volt, akik ezúttal csak magukra számíthattak, és vakon bíztak a hajót tervező mérnökökben és az építőkben. Gorov felelősséggel tartozott értük.

- Nem mehetünk fel - jelentette ki Gorov. - Még mindig felettünk van a jég. Fogalmam sincs, mi történik, miért húzódik ennyire vissza a jég, de óvatosnak kell lennünk, amíg át nem látjuk a helyzetet.

- Jég felettünk kilencven méterre.

A tű váratlanul abbahagyta a kilengést, és fekete, egyenes vonal jelent meg a papír közepén.

- Nincs jég fölöttünk! - kiáltotta a technikus.

- Kijöttünk alóla? - kérdezte Zsukov.

- Az lehetetlen! - hüledezett Gorov. - Ez egy hatalmas jégtömb! Legalább ezerháromszáz méter hosszú! Csak a fele alatt haladtunk át!

- Ismét jég felettünk! - szólalt meg az operátor. - Kilencven méterre. Egyre süllyed!

Gorov közelebb lépett a tűhöz. A vízoszlop vastagsága a Pogodin teteje és a jéghegy alja között egyre csökkent. Nyolcvan méter, majd hetven... húsz. Amikor elérte a tizenöt métert, a tű kevésbé erőteljesen lengett ki.

- Nincs változás - jelentette a technikus.

- Tizenöt méter.

- Nem lehet, hogy a mélységmérő meghibásodott? - kérdezte Gorov.

- Nem, uram. Nem hinném.

- Akkor talán az történt, hogy egy lyuk alatt haladtunk el a jéghegy közepén?

A technikus figyelte a grafikus kijelzőt, készen arra, hogy jelentse, ha a felettük levő jégplafon lejjebb jön tizenöt méternél.

- Igaza lehet, uram. Minden arra utal. A lyuk megközelítőleg a tömb közepén lehet.

- Egy tölcser alakú lyukról lehet szó.

- Igen, uram.

- Elképzelhető, hogy az üreg egészen a jéghegy tetejéig halad? - kérdezte Gorov izgatottan.

- Ezt nem tudom, uram, de az biztos, hogy legalább a tenger szintjéig felment.

- Hogy a fenébe került oda az a lyuk? - kérdezte Gorov, de senki nem válaszolt.

- Talán az Edgeway kutatói közül tudni fogja valaki, hiszen ők a jeget tanulmányozzák.

- Miért olyan fontos az a lyuk? - kérdezte Zsukov.

Gorov fejében ekkor formálódni kezdett egy elképzelés, egy igazán merész terv arra, hogyan menthetné meg az Edgeway tudósait.

- Nincs jég felettünk - jelentette be a technikus.

Emil Zsukov lenyomott néhány gombot a számítógép billentyűzetén, majd a monitorra pillantott.

- Most ellenőrzöm. Ha a déli áramlást és saját sebességünket is figyelembe vesszük, valószínűleg kiértünk a jéghegy alól.

- Nincs jég felettünk - ismételte meg a technikus.

Gorov az órájára nézett: huszonnégy óra két perc. Kevesebb, mint két órájuk maradt éjfélig, amikor a hatvan robbanótöltet kioldja magát. Ilyen rövid idő alatt a Pogodin legénysége nem képes egy „hagyományos” mentőakciót sikeresen végrehajtani, az ő terve azonban még e rövid idő alatt is megvalósítható.

- Kapitány a torpedóhelyiségnek. Mi ott a helyzet? - kérdezte Gorov.

- Még mindig van szivárgás, uram, de nem rosszabbodik.

- Figyelje tovább - mondta Gorov, és visszatért a parancsnoki állásra. - Hajtóműveket félsebességre, kormánylapátot balra.

Zsukov arcára kiült a megdöbbenés.

- Tehát nem akar felmerülni? - kérdezte elhaló hangon.

- Most még nem - felelte Gorov. - Még egyszer végig kell haladnunk a behemót alatt. Szeretném újra megnézni azt a lyukat.

A rádiót maximális hangerőre állították, s így a vihar tombolása ellenére is hallották a Pogodin kommunikációs tisztjének hangját.

Harry, Pete és a többiek döbbenet hallgatták a híreket. Timosenkó hadnagy beszámolt nekik a jégtömb alján látható lyukról, Harry pedig elmondta, hogy mi lehet kialakulásának az oka. A jégtömböt egy szökőár szakította le a jégsapkáról, amit a tengerfenék rengése indított el, közvetlenül alattuk. A földkéreg törésvonalai mentén gyakori a vulkáni tevékenység, s valószínűleg ezúttal is hatalmas mennyiségű láva ömlött a tengerbe, elementáris erővel felfelé törve. Bizonyára az égette a lyukat a jéghegy aljába.

Timosenkó hangját a kis távolság ellenére elég rosszul hallották, de az adás szerencsére nem szakadt meg. - Gorov kapitány szerint három lehetőség van. Az első, hogy a hegy alján induló lyuk a víz felszíne fölött végződik és szilárd jég zárja le. A második, hogy egy barlangba vezet, vagy egy nem túl mély szakadék aljába. A harmadik pedig az, hogy az üreg folytatódik még vagy harminc méteren át a tengerszint fölött, és a jéghegy tetején egy nyílásban végződik. Önnek mi a véleménye, Dr. Carpenter?

- Én azt hiszem, tudom is, hogy a három eshetőség közül melyik a helytálló - mondta Harry, akit lenyűgözött a kapitány éleslátása. Beszámolt az orosz tisztnak arról a szakadékról, amely a jéghegy közepén, annak teljes hosszában nyílt, amikor a szeizmikus hullámok végighaladtak a jégmező szélén. - Még nem létezett, amikor kimentünk, hogy elhelyezzük a robbanótölteteket, de már ott volt, amikor visszafelé mentünk az átmeneti táborba. Majdnem egyenesen belehajtottam. Kis híján belecsúsztam én is a motoros szánnal együtt.

- Ennek a nyílásnak a vége a tengerben van? - kérdezte Timosenkó.

- Csak gyanítom, hogy igen. Valahol ott lehet a nyílás, ahol maguk a lyukat találták. A láva szerintem nem hatolt keresztül a jéghegyen egészen fel a vízszint fölé, de a felfelé áramló hő megrepesztette a jeget a felszínen is. Ezek a repedések pedig bizonyára lemennek a egészen jég aljáig, és ezt érzékelték a műszereik is.

- Ha az alagútszerű nyílás a rianás alján van, vállalkoznának-e arra, hogy bemásznak a szakadékba és megkeresik? - kérdezte Timosenkó.

- Ahhoz, hogy ezt meg tudjuk csinálni, hegymászó felszerelésre lesz szükségünk. Ez talán menni fog - mondta Harry, bár elég bizarrnak találta a felvetést. - De hová akar ezzel kilyukadni? Mi a szándékuk?

- Így fogjuk lehozni magukat a jégről. Az alagúton át, a hegy alján levő nyíláson keresztül.

A csapat tagjai hitetlenkedve fogadták a javaslatot.

- Leereszkelhetünk az alagúton, de hogyan jutunk be a tengeralattjáróba? - kérdezte Harry.

- Búvárfelszerelésben - válaszolta Timosenkó.

- Nem hoztunk magunkkal.

- De nekünk van - mondta a hadnagy, és elmagyarázta, hogyan fogják eljuttatni hozzájuk a felszerelést.

- Nem vagyok valami nagy szakértő a búvárkodás terén, mivel csak néhányszor merültem életemben, de azt tudom, hogy ilyen mélyre merülni csak különleges kiképzés után, speciális búvárruhában lehet - mondta Harry.

- A felszerelés megvan hozzá, a kiképzésről viszont le kell mondaniuk - mondta Timosenkó, és részletesen beszámolt a kapitány mentési tervéről.

Az elképzelés kitűnő és alaposan átgondolt volt. Harry szívesen találkozott volna Gorov kapitánnyal, hogy gratuláljon neki a tervhez. - Jó ötlet, bár elég veszélyesnek tűnik. Nincs garancia arra, hogy a lent elinduló nyílás és a fenti üreg valóban összekapcsolódik. Lehet, hogy meg se találjuk.

- Lehet - mondta Timosenkó -, de akkor is ez az egyetlen esélyük a menekülésre. Másfél óránk maradt a robbanásig, ennyi idő alatt pedig nem tudunk kikötni a csónakokkal, felmászni, és úgy lehozni magukat. Ráadásul a szél is rendkívül erős mindkét oldalon.

- Hadnagy - mondta Harry -, meg kell vitatnom a tervüket a kollégáimmal. Egy percet kérek csupán. - Harry a többiek felé fordult és így szólt:

- Nos, mit szóltok?

Rita tudta, hogy uralkodnia kell rettegésén, hiszen a lefelé mászás során mindenhol jég veszi majd körül, de így szólt:

- Ne vesztegessük az időt, meg kell csinálnunk. Nem ülhetünk itt tétlenül.

- Nincs más választásunk - mondta Jobert.

- Nem túl jók a kilátásaink - mondta Franz -, de azért nem reménytelen a helyzet.

- Benne vagyok - mondta Brian.

- Én is - bólintott Roger Breskin.

- Mindig vonzottak a kalandok, de esküszöm, ha egyszer kikerülünk ebből a kavarodásból - mondta Pete Johnson -, minden estémet otthon fogom tölteni, és nem csinálok mást, mint olvasok.

- És te, George? - fordult Harry Linhez.

- Ha itt maradunk, a robbanás után nem marad elég nagy a jégdarab, hogy megtartsa minket? Vagy rosszul emlékszem, hogy a tengeralattjáró megjelenése előtt még ebben reménykedtünk? - kérdezte Lin.

- Abban az esetben még rosszabbak lennének az esélyeink a túlélésre - mondta Harry.

Lin végül bizonytalanul bólintott.

- Hadnagy? - szólt a mikrofonba Harry.

- Igen, Dr. Carpenter.

- Úgy határoztunk, hogy megteesszük, amit a kapitány kíván, valóban ez tűnik a legjobb megoldásnak. Már ha végrehajtható.

- Ebben egészen biztosak vagyunk.

- Akkor gyorsan kell cselekednünk - mondta Harry. - Legalább tizenegy óra lesz, mire lejutunk a repedéshez, így alig egy óránk marad a továbbiakra.

- Ha mindenki elképzei, hogy mi fog itt történni éjfélkor, akkor talán elég lesz az időnk. Sok szerencsét mindannyiuknak!

- Maguknak is - mondta Harry búcsúzóul.

Harry még nem tudott semmit az öt szekrény tartalmáról, amikor néhány perc múlva elhagyták a barlangot. Gunvald nem jelentkezett. Ő is próbálta hívni az Edgewayt rádióján, de nem kapott választ.

Anélkül kell tehát nekivágniuk a bizonytalan útnak, hogy tudnák, ki az közülük, aki talán újabb támadást kísérel meg Brian Dougherty ellen.

Még a legprofibb telekommunikációs eszközök is felmondták a szolgálatot a tomboló sarki viharban, így Gunvald nem tudta fogni a Thule-beli amerikai támaszpont rádiójeleit. Minden frekvencián próbálkozott, de a vihar erősebb volt.

Azután visszatért a Harry által használt frekvenciára, és egészen a szájára tapasztotta a mikrofont, amikor beleszólt:

- Harry, hallasz engem?

Minden hiába. Az éterből csak zörejek hallatszottak. Nem kapott választ.

Úgy tűnt, hogy nem a zajok, vagy a szél miatt nem hallják, hanem egyáltalán nem veszik a jeleket.

Larsson tudta, hogy semmi értelme tovább próbálkozni.

Az asztalon előtte heverő spirálfüzetre pillantott, és megborzongott.
Nem szabad feladnia! Meg kell tudniuk, milyen szörnyeteg bújjik meg köztük!
Újra hívta őket.
Zörejek.
Minden hiába.

Az Alagút

9:45

1 óra 15 perc a detonációig

Nikita Gorov a Pogodin hídján állt, és a horizontot pásztázta infra szemüvegén át. A hatalmas fehér jégtömb a mélytengeri áramlattól sodorva közvetlenül a tengeralattjáró előtt lebegett.

A tenger olyan intenzíven és kiszámíthatatlanul hullámozott, hogy Gorov nem tudhatta, honnan jön a következő lökés. A hajó ekkor váratlanul balra dőlt, s mindenki oldalra esett. A kapitány összeütközött Emil Zsukovval és Szemicsasznijjal, és éppen, amikor végre sikerült talpra állniuk, hatalmas vízfal csapott át a hajón, és árasztotta el a hidat.

A jéghegy már nem nyújtott védelmet a szél ellen, ezért Gorov vastagon bekente az arcát lanolinos krémmel ott, ahol nem takarta el a szemüveg és a kapucnija.

Zsukov egy vastag sálat kötött az arca elé, de az áradat lesodorta róla. Gyorsan visszakötötte, mert itt, ahol közvetlenül ki volt téve a vihar erejének, védelem nélkül megfagyott volna a bőr az arcán, majd újra a horizontot kezdte kémlelni.

Gorov leengedte az infra szemüveget, és hátranézett a két tengerészre, akik a parancsnoki állás tetején, a híd mögött dolgoztak. Az egyik olyan vastag védőruhát viselt, hogy alig tudott mozogni, de muszáj volt, különben ott helyben fagyott volna meg. Folytonosan támadta őket a hurrikán erejű szél, és záporzott rájuk az eső- és a tengervíz.

A másik férfi a vékony létrán állt, amely a hidat kötötte össze a parancsnoki állás tetejével. Szorosan az egyik létrafokhoz kötötte magát, hogy mindkét kezét használhassa. Vízálló, alumínium szállítódobozokat rögzítettek egy titánötvözetből készült láncrea.

Gorov elégedetten nyugtázta, hogy a munkával hamarosan elkészülnek, majd visszatért posztjára, és a szeméhez emelte az infra szemüveget.

22:56

1 óra 4 perc a detonációig

Mivel a tomboló szél a hátuk mögül fúj, motoros szánokkal mentek a szakadékhoz, így gyakran harminc méterre is elláttak, bár a látótávolság percről percre csökkent.

Amikor már látták a nyílást, Harry leállította a szánt, és kiszállt. Hiába kapaszkodott az ajtókilincsbe, a több mint százötven kilométeres szél azonnal ledöntötte a lábáról. Jó időbe telt, mire fel tudott állni.

A többi motoros szán is felsorakozott mögötte, de az utolsó járművet már szinte egyáltalán nem látta.

Összehúzta magát, és elindult előre elemlámpával a kezében, hogy meggyőződjön róla, a következő szakaszon biztonságban vannak. Ezután visszaküzdötte magát a szánba, és óvatosan haladt előre harminc métert, majd újra kiszállt, és megvizsgálta a terepet.

Nemsokára megtalálta a szakadék száját. A nyílás három-négy méter széles volt, lefelé keskenyedett, és teljes sötétség honolt a mélyén.

Amennyire látta, a fal, ahol le kéne mászniuk, többnyire sima volt, mindenféle kiugrások nélkül. Nem egészen harminc méterrel lejjebb megpillantotta az alját, vagy legalábbis egy széles peremet, ahová talán nagyobb gond nélkül le tudna ereszkedni.

Harry megfordult a szánnal, és óvatosan visszafarolt a szakadék széléhez. Kockázatos vállalkozás volt, hiszen a jég bármikor beszakadhatott alatta.

Mire a többiek is leparkoltak és kiszálltak, Harry már két erős kötelet erősített szánjának vonóhorgához. Az egyik huszonöt méter hosszú volt, ennek a végét a derekára kötötte, ezen tud majd visszamászni, ha lezuhanna. A másik, harmincméteres kötél szabad végét pedig a mélybe lökte, hogy ezen másszon le.

Pete Johnson ekkor ért a peremhez, és odanyújtotta Harrynek elemlámpáját. Harry a saját lámpáját már az övére csatolta jobb oldalt, ezt a másik lámpát pedig most baloldalra illesztette. E két lámpa világította meg számára a lefelé utat.

Harry hasra feküdt a jégen, mindkét kezével megfogta a hosszabbik kötelet, Pete pedig óvatosan letolta őt a peremről a szakadékba.

Harry úgy gondolta, hogy erősen fogja a kötelet, de tévedett, mert az puhán csúszott át a kezei között. Talán jeges volt a kesztyűje, vagy az arcát védő zsíros vazelin került rá valahogy. Mindenesetre Harry nem tudott megkapaszkodni, így szinte szabad esésben zuhant lefelé a mélybe.

Olyan erősen szorította a kötelet, hogy az beleégett kesztyűje felső rétegébe, de így is csak körülbelül huszonöt méterre a szakadék peremétől sikerült megállnia. Levegő után kapkodva ütődött neki a hasadék falának. Amikor már nem himbálózott olyan erősen, újabb öt métert ereszkedett lefelé, hogy elérje a szakadék alját. Valóban harminc méter mély lehetett, jól becsülte meg fentről.

Lecsatolta az egyik elemlámpát, és keresni kezdte az alagút bejáratát. Nem látta át a szakadék teljes padozatát, mivel korábban a szánja alatt leszakadt jégréteg is a nyílásba zuhant, és körülbelül három méter magas válaszfalat képezett a nyílás két, nagyjából egyenlő része között.

Az összetört jármű a válaszfal tetején hevert.

Az a rész, ahol Harry most állt, zsákcúba torkollott. Csúszkálva kimászott hát a kamrából, és a válaszfal tetején heverő roncsok között átverekedve magát, leereszkedett a túlsó üregbe.

Itt végre megtalálta a mélybe vezető kijáratot. A fal bal oldalán egy barlangszerűség látszott.

Harry lehasalt, és bevilágított a tíz méter széles és kb. másfél méter magas nyílásba. A járat egyenesen haladt tíz-tizenkét méteren át, majd hirtelen élesen lefelé kanyarodott, és eltűnt a szeme elől.

Harry az órájára nézett. Tizenegy óra két perc. Ötvennyolc perc múlva a levegőbe repül a jéghegy. Gyorsan bekúszott hát a vízszintes folyosóba, amely bizonyos helyeken olyan alacsony volt, hogy a hátát és a fejét súrolta.

Kicsit furcsán érezte magát a szűk folyosóban, harminc méterrel a felszín alatt, miközben ötvennyolc robbanófej ketyegett felette, így haladt előre négykézláb, majd a folyosó egy nagyobb üregbe torkollott. Még elemlámpája fényénél sem tudta megbecsülni az üreg nagyságát. Felállt, és a másik elemlámpát is lecsatolta övéről.

Hatalmas, kb. harminc méter átmérőjű, kerek helyiségben találta magát, amelynek falából kisebb-nagyobb repedések futottak minden irányba. A mennyezetet nyilvánvalóan a felfelé

áramló víz és gőz erős sugara alakította ki: szinte tökéletesen szabályos kupola borult fölé, amely csúcsánál húsz méter magas lehetett. Az üreg padlózata lépcsőzetesen lejtett a közepe felé, mintha egy jégből készült amfiteátrum volna. A képzeletbeli színpad helyén azonban itt egy tizenöt méter átmérőjű tó volt.

Az alagút nyílása!

Kb. kétszáz méterrel lejjebb a széles alagút eléri a jéghegy alját, ahol az óceán hullámzik, és ahol az Ilja Pogodin vár rájuk!

Harry megbabonázva figyelte a sötét vizet, és hirtelen érezte, hogy minden porcikáját energia járja át.

Kétségeit mintha elfújták volna. Most saját szemével győződhetett meg róla, hogy a folyosó valóban létezik, a tengeralattjáró műszerei helyesen jeleztek, s a tengervíz utat talált magának felfelé az óriási jégtömegben.

Most úgy érezte, mégis van remény a túlélésre.

Visszakúszott a szűk folyosón, hogy jelezen a többieknek, megkezdhetik az ereszkedést, hogy minél előbb kijussanak a jégbörtönből.

23:06

54 perc a detonációig

Nikita Gorov a parancsnoki állásnál figyelte a mennyezetre szerelt öt kijelzőt. A tengeralattjáróra, a jéghegy pozíciójára, a relatív helyzetükre és a sebességre vonatkozó adatokat követte rajtuk.

- Nincs jég fölöttünk - szólalt meg a technikus.

Gorov a jéghegy alján levő négyszáz méter hosszú, korong alakú betüremkedésbe irányította a tengeralattjárót. A parancsnoki állás most közvetlenül a mélyedés közepén levő tizenöt méter széles nyílás alatt volt. Ebben a pozícióban kellett tartaniuk a hajót a művelet ideje alatt.

- Sebesség összehangolva - mondta Zsukov.

- Kormánylapát középre - mondta Gorov, a technikus pedig nyugtázta az utasítást.

- És le ne vegye a szemét a sodrást jelző műszerről - tette hozzá a kapitány.

- Nincs jég fölöttünk.

A hatalmas jégkolosszus természetesen ott volt fölöttük, de nem közvetlenül a parancsnoki állás felszíni mélységmérője fölött. A hajó egyenesen az alagútba küldte a jeleket, a visszaverődő jel pedig semmilyen akadályt nem jelzett egészen a felszínig, kétszáz méteres magasságig, ahol az alagút elérte a rianás alját.

A kapitány egészen biztos akart lenni abban, hogy a megfelelő pozícióban vannak. Még egy ideig tanulmányozta az öt képernyőt, majd amikor látta, hogy a hajó sebessége pontosan megegyezik a jéghegy haladásával, a következőt mondta a mikrofonba:

- Kapitány a kommunikációs központnak. Engedje ki az antennát, hadnagy.

- Antenna kiengedve - felelte Timosenkó.

A tengeralattjáró felső részén, nylon kötéllel rögzítve, nyolc vízálló alumíniumdoboz nyugodott az árbocok és a periszkópok között.

Amikor Timosenkó kiengedte az antennát, egy héliummal töltött ballon szállt fel a parancsnoki állás tetejéről. Ha jól működik, gyorsan száll felfelé a sötét vizű tengerben, és magával húzza a kommunikációs kábelt. Az Ilja Pogodin számtalan ehhez hasonló manővert hajtott már végre az évek során.

A hajó tetején levő nyolc doboz egy titánium ötvözetből készült láncsal és egy rugós zárral volt a kommunikációs vezetékhez rögzítve. Amikor a héliumballon eléri a hat méteres magasságot, a lánc megfeszül, a zár kiold, és felfelé húzza a dobozokat, elszakítva az őket tartó kötelet. Mivel az alumínium dobozok könnyűek, maguktól is felszállnak a parancsnoki állásról, és nem a ballonnak kell húzni őket.

A ballon hamarosan elérte a száznyolcvan méteres magasságot, bejutott a tölcserbe a hajó felett, majd könnyedén beúszott a hosszú alagút bejáratába, egyre magasabbra vezetve a dobozokat.

- Akadályt érzékelek az alagútban - szólalt meg az operátor.
- Jég? - kérdezte Gorov.
- Nem. Emelkedő tárgyak.
- A dobozok azok.
- Igen, uram.
- Sikerült - mondta Zsukov. - Ha a kutatók is megtalálták az alagút túlsó végét...
- Akkor folytathatjuk a még nehezebb feladattal - mondta Gorov.

Ekkor Timosenkó hadnagy megszólalt:

- A ballon felért, kapitány úr.
- Írja felül az automatikus rendszert, hadnagy. Engedjen ki további húsz méter vezetékét.
- Vezeték kiengedve, uram - szólalt meg egy pillanat múlva Timosenkó.
- Most pedig nincs más dolgunk, mint várni - mondta Zsukov.

23:15 **50 perc a detonációig**

A héliummal teli ballon áttört a csatorna felső végén, a nyolc vízálló alumínium doboz pedig egyenként a tó vizének felszínére emelkedett.

Harry már nem egyedül állt a kupolás barlangban. Vele volt Rita, Brian, Franz,

Claude és Roger is. George Lin mostanra érhetett le a szakadék aljára, Pete Johnson pedig ekkor kezdett el lefelé ereszkedni a kötélén.

- Vegyük ki a dobozokat a vízből - indítványozta Harry.

Franz és Roger segítségével sikerült elkapni a láncot, és kiemelni a dobozokat. Fázósan és térdig vizesen kinyitották a dobozokat, és kicsomagolták a Pogodinról nekik küldött felszerelést.

Minden dobozban egy légzőkészülék, oxigénpalack és egy bűvárruha volt, de nem a hagyományos könnyűbűvár öltözék, hanem olyan, amelyet kifejezetten hideg és mély vízre terveztek. Tartozott hozzájuk egy-egy akkumulátordoboz, amelyet az övhöz kellett rögzíteni, s ha ezt bedugták a bűvárruhába, a bélés melegítette a bűvárt.

Harry szétterítette a felszerelést a parton. A bűvármask szinte a teljes arcot beborította, így nem kellett külön pipa. A levegő egyenesen a maskba érkezett, így a bűvár az orrán keresztül vehette a levegőt. A „levegő” tulajdonképpen oxigén és hélium keveréke volt, amelyhez további adalékokat is kevertek, hogy a bűvár könnyebben elviselje a nagy mélységeket. Timosenkó igyekezett megnyugtatni őket, hogy a gázkeverék használata szinte semmilyen veszélyt nem jelent a légző- és keringési rendszerre, ám Harry nem találta túl meggyőzőnek a hadnagy szavait.

A bűvárruha kapucnija a teljes fejét és arcot eltakarta, leginkább úrruhához hasonlított.

George Lin belépett a hatalmas terembe, és leplezetlen gyanakvással szemlélte a kipakolt felszerelést. - Harry, biztosan van valami más lehetőség, valami más mód...

- Nem - mondta Harry, félretéve megszokott diplomáciai érzékét és türelmét.
- Ezt tesszük, és nem mást. Nincs időnk tovább vitatkozni, George. Fogd be a szád, és öltözz fel!

Lin, ha sértődött is, de azért végrehajtotta az utasítást.

Harry végignézett a többiekén, akik buzgón pakolták a dobozok tartalmát. Egyikük sem tűnt gyilkosnak, valaki mégis leütötte Briant, és lehet, hogy útközben is meggyúlik még vele a bajuk.

Nemsokára Pete Johnson is megérkezett. Átkozta a jeget, és a szűk folyosót, ahol nyilván nehezebben fért át a többieknél, mivel erőteljesebb testalkatú volt.

- Öltözzünk föl - mondta Harry. - Nincs vesztegetni való időnk.

Sietve felöltötték a bűvárruhát. Harry, Franz és Roger már fájlalta a lábát, mivel ők emelték ki a dobozokat a tóból. Lábszáruk égett a jéghideg víztől. A többiek is csendben átkozódtak a hideg miatt, hiszen, bár itt nem fúj a szél, a hőmérséklet mégis mínusz tíz fok alatt volt az üregben.

Harry az öltözködő Ritát figyelte. Bőre kékessé vált a hidegben, mindenütt libabőrös volt, de amikor tekintete találkozott a férjével, odahunyoritott neki.

Harry örült e gesztusnak, mert tudta, mi zajlik most feleségében, mennyire fél, hiszen mindenütt jég veszi körül. Bizonyára újra átéli szülei halálát, és eszébe jut hat éves korából annak a szörnyű napnak minden egyes rémes pillanata.

23:15

45 perc a detonációig

- A válaszfal megint izzad, uram - hallatszott a hangszóróból a torpedó tiszt hangja.

Gorov a kezébe vette a mikrofont. - Csak egy vékony réteg, mint korábban? - kérdezte.

- Igen.

- Tartsa rajta a szemét.

- Mivel már tudjuk, milyen magasan van fölöttünk a jég, akár fel is vihetnénk a hajót, a tölcser közepébe - mondta Zsukov.

Gorov megrázta a fejét. - A szivárgás akkor is megmarad, ha felemelkedünk, de közben elképzelhető, hogy a jéghegyet újabb áramlat ragadja el, és kifordítja a mostani irányból.

Ha a hajótestre nehezedő óriási nyomás csökkentése érdekében feljebb emelkednének az üregben, a Pogodin jó eséllyel a jéghegy aljába szorulna. Ha pedig a jéghegy mozgásának sebessége megváltozna, valószínűleg nem is vennék észre időben, hogy mi történik, és beleütköznének az orr mögötti vastagabb jégrétegbe.

- Mélységet tartani - adta ki a parancsot Gorov.

Gunvaldot megdöbbsentette a spirálfüzet tartalma, de kíváncsiságának nem tudott ellenállni, ezért úgy döntött, hogy végiglapozza.

A füzet egy elmebeteg naplója volt. Olyan volt, mint egy tudományos kutatás jegyzőkönyve, csakhogy az Egyesült Államok és más demokratikus országok elleni képzelt összeesküvés részleteit tartalmazta. A benne lévő újságkivágásokat megjelenésük dátuma szerint rendezték sorba, s a margóra a krónikás mindenhol odaírta saját megjegyzéseit is.

A legkorábbi bejegyzéseket különféle politikai szennylapokból vágta ki. A hírek többnyire nevetséges és csupán botránykeltést célzó kitalációk voltak. Az egyikben az amerikai elnök

keményvonalas kommunistaként jelent meg, a másikonban fasisztaként, a harmadikonban homoszexuális volt, vagy éppen pedofil. Gunvald tovább lapozott. A Pápa bigott és jobboldali nézeteket vall, és titokban a harmadik világ diktátorait támogatja. A Rockefellerek és a Mellonok olyan családok leszármazottjai, akik a XIV. századtól világhatalomra törnek. Pénzsóvár üzletemberek rombolják a bolygót, idegen lények akarják meghódítani a Földet a republikánus vagy a demokrata párt segítségével, valamint zsidók és feketék közreműködésével.

A huszonnegyedik oldaltól a jegyzetfüzet oldalai még zavarosabbá váltak. Itt Gunvald egy, az elhunyt Dougherty elnökről készült fotót talált, felette a cím: TÍZ ÉVVEL EZELŐTT LETT DOUGHERTY ELNÖK MERÉNYLET ÁLDOZATA. A margón Gunvald a következőket olvasta: *Elrohadt az agya, nem létezik már. Szája nem ejt ki újabb hazugságokat. Testét férgek rágják. Ma láttam egy plakátot: „Nem győzhetek meg senkit az igazamról azzal, ha elhallgattatom, amikor a saját igazát mondja”. Ez hazugság, mert a halál bárkit képes meggyőzni. Hiszem, hogy a halál az ő követőit is segít meggyőzni. Bárcsak én öltem volna meg.*

Ettől fogva a füzet tulajdonosa egyre többször foglalkozott a Dougherty családdal. Később pedig a téma kizárólagos rögeszméjévé vált. Megőrzött az elnökről és családjáról mindent, a fontos és kevésbé fontos híreket egyaránt: Brian apjának kampánybeszédét két évvel korábbról, tudósítást a volt elnök özvegyének rendezett meglepetés partiról, és a beszámolót Brian kalandjairól a madridi bikaviadalon...

A kétszázötödik oldalon Brian nővérének esküvői fotója volt látható, rajta az egész családdal. A kép alatt felirat: AZ ELLENSÉG.

A kétszázharmincadik oldalon végleg átvette az uralmat a szintizista, tomboló téboly. A füzet összeállítója ide egy színes képet ragasztott be Brian legidősebb nővéréről, Emilyről, aki hosszú vörös hajú, zöld szemű, szeplős, csinos fiatal nő volt. Arca köré a gyűjtő három szóból álló ismétlődő szóláncot írt: *disznó, kurva, féreg...*

A következő lapokon további hajmeresztő dolgokat látott.

Gunvald újra próbálta Harryt hívni, de továbbra sem jött válasz.

Vajon mi történik a jéghegyen?

A csapatban egyedül Dougherty és Roger Breskin rendelkezett komolyabb merülési tapasztalattal, ezért Harry úgy döntött, Roger fogja vezetni a sort. Harry megy majd másodikként, őt követi Brian, Rita, George, Claude, Franz és Pete. Brian tehát Harry és Rita közé kerül, hiszen csak bennük bízhat. Mivel Pete zárja a sort, ő jól láthatja, ha az előtte lévők bármelyike rosszban sántikálna. Ha pedig mégis ő volna a bűnös, akkor legalább jó messze van Briantól.

A dobozokban szerencsére három erős fényű halogén lámpát is találtak, így nem kellett teljes sötétségben merülniük. Az egyiket majd Roger viszi, a középen lévő Lin is kap egyet, a harmadik pedig Pete kezében lesz. Merülés közben három méter távolságot tartanak egymástól, így Harry reményei szerint a gyilkos nem próbálkozhat semmivel.

Harry vízálló órájára pillantott. Huszonhárom óra tizenhét perc volt.

Negyvenkét perc múlva detonáció.

- Készen vagytok? - nézett körbe.

- Mindenki készen állt a merülésre. - Akkor sok szerencsét, barátaim - mondta Harry, majd Roger Breskinhez fordult, és jelt adott neki az indulásra.

Roger felkapta a halogén lámpát, és lábbal előre beleugrott a vízbe. Őt Harry követte, aki meglepetten tapasztalta, milyen kitűnően működik a bűváruha, mert egyáltalán nem érezte, hogy hideg a víz.

Őt Brian követte a sorban.

Roger közben elkezdte magát lefelé húzni a tengeralattjáróhoz rögzített vezetéken.

Harry ismét órájára nézett. Huszonhárom óra húsz perc volt. Negyven perc múlva detonáció.

23:22

38 perc a detonációig

- Tiszti étkezde a kapitánynak.

Az irányítóhelyiségben Nikita Gorov a mikrofonért nyúlt. - Jelentsen.

- Vízréteget látok a válaszfalon.

- Melyiken?

- A jobb oldalon, uram.

- Mennyire komoly?

- Nem túlságosan, uram. Még nem. Vékony réteg, négy méter hosszúságban, és pár centi szélesen, a mennyezet alatt.

- Van jele meghajlásnak?

- Nincs, uram.

- Folyamatosan tájékoztasson.

- Ismét elzárja valami a nyílást - jegyezte meg közben a Gorov mellett dolgozó technikus.

- Búvárok?

A technikus egy pillanatig tanulmányozta az ábrát.

- Igen. Valószínűleg ők azok. Lefelé irányuló mozgást érzékelek minden radarképen.

A jó hír mindenkit lelkesített, a feszültség azonban nem csökkent.

- Torpedóhelyiség a kapitánynak.

- Folytassa - szólt bele Gorov a mikrofonba.

- A szivárgás a válaszfalon a négyes és az ötös számú cső között erősödik, uram. Egyáltalán nem tetszik.

- Mennyivel rosszabb?

- A víz a fedélzetre csöpög, uram.

- Mennyi vizet lát?

- Néhány millilitert, uram.

- Van vetemedés?

- Semmi látható.

- A szegecsek?

- A szegecselésen nincs torzulás.

- Anyagfáradás?

- Megvizsgáltam a sztetoszkóppal, de nem hallottam zajokat.

- Akkor miért olyan ideges? - kérdezte Gorov.

A torpedós tiszt csak némi habozás után válaszolt:

- Uram, tegye rá a kezét a fémre, különös vibrációt fog érezni.

- A hajtómű okozza.

- Nem, uram, ez valami más. Fogalmam sincs, mi ez, de illet még sosem tapasztaltam.

- Mi lehet? Nyögje már ki!

- A nyomástól lehet.
- Micsoda? Elképzelhetetlen, hogy a nyomást az acélon át is érezni lehessen. Ne engedje, hogy képzelete elragadja. Nincs ok a pánikra. De kérem, figyeljen, és jelentsen.
- Igenis, uram - mondta a torpedós tiszt.
Ekkor Zsukov szólalt meg:
 - Ha a nyomás jelentkezik a törzsben, hajszálrepedések jelennek meg, és a hajó hamarosan összenyomódik.
Igaz volt, amit mondott. Akár egyetlen pillantás alatt is bekövetkezhet mindez.
 - Nem lesz semmi baj - mondta Gorov, de azért elgondolkodott, nem kéne-e a Pogodint valóban néhány méterrel feljebb vinni, hogy csökkenjen a nyomás. Akkor viszont magára kéne hagynia az Edgeway tudósait, amire nem vállalkozott.
 - Kisfia jutott eszébe, aztán az, hogy talán ez az egész mentőakció csupán saját lelkiismeretének helyrebillentésére szolgál. Mindannyian meghalunk miattam? - kérdezte magától a kapitány.

23:27 **33 perc a detonációig**

Harry Carpenter számára a vezeték mentén való ereszkedés sokkal nehezebbnek bizonyult, mint ahogyan korábban elképzelte. Nem volt olyan tapasztalt, mint Brian vagy Roger, és mostanáig az úszást is csak a víz felszínén gyakorolta. A vízfenék felé úszást rendkívül kimerítőnek találta. Végtagjai fájtak, a vér lüktetett a halántékában, és rájött, hogy időnként meg kell állnia, hogy pozíciót változtasson, és visszanyerje egyensúlyát, különben szétrobban a feje.

Elöl Roger Breskin könnyedén siklott lefelé. Bal kezével kapaszkodott, lábával pedig lökte magát lefelé. Technikája nem tért el Harryétól, de ő jobban bírta a terhelést, mert rendszeresen edzett.

Harry úgy érezte, leszakad a válla, a nyaka is megfájdult, és már sajnálta, hogy nem látogatta a edzőtermet olyan buzgón, mint Roger.

Rita a sötét alagútban nem látta a tőle néhány méterre lévő jégfalat, amely minden irányból körbevette, de folyamatosan érezte jelenlétét. Néha olyan erős félelem kerítette hatalmába, hogy alig kapott levegőt.

Nem fázott a búvárruhában, sőt az elmúlt néhány hónapban először érzett kellemes meleget, ám egyfolytában a tudatában volt a körülötte hullámozó hideg víznek.

Emlékképek villantak a fejében. Újra hat éves volt.

Boldogan és izgatottan indul szüleivel élete első sítúrájára. Anyja és apja tapasztalt síelők voltak, és alig várták, hogy őt is megtaníthassák. A családi Audival mennek, szülei ülnek elöl, ő egyedül hátul. Egyre magasabbra jutnak a hófehér birodalmába a francia Alpokban. Sosem járt még a hegyekben. Milyen gyönyörű minden! Az anyja látja meg elsőnek a lavinát az úttól jobbra, magasan a fejük felett, és felkiált.

- *Meg tudjuk előzni!* - mondta az apja.

- *Siess, az ég szerelmére!* - sikoltja az anyja. *A hótömeg pedig egyre lejjebb és közelebb jön...*

Rita előrenézett, próbálta szemével megkeresni Harryt, és igyekezett felidézni szép emlékeiket, Párizst, a George V. szállót, férje csókját és érintését.

Harry aggódva pillantott hátra Ritára, de tudta, hogy felesége ki fogja bírni a szenvedéseket.

A sor elején Roger Breskin végre megállt pihenni. Harry hamarosan utolérte. Ekkor Roger kezében hirtelen kialudt a halogén lámpa, és tökéletes sötétség borult rájuk.

Breskin azonnal lecsapott rá. Harry ijedtében elengedte a kötelet. Egy pillanatig nem értette, mi történik vele, azután érezte, hogy egy kéz kulcsolódik a nyakára, és tudta, hogy nagy bajban van. Breskin felé sújtott, de ütése a vízben erőtlenségre sikerült. Igyekezett a támadó kezét lefejtetni a nyakáról, de képtelen volt menekülni. A kötélről rég elsodródott.

Breskin térdével hasba rúgta Harryt, de a víz szerencsére tompította a rúgás erejét. Harry háta ekkor nekicsapódott a jégfal falának.

A második halogén lámpa túl messze volt, így ő és támadója teljes sötétségben viaskodtak. Roger egyik kezével erősen szorította Harry nyakát, a másikkal pedig letépte maszkját. Harry nem kapott levegőt, s a jeges víz kegyetlenül az arcába mart. Breskin elengedte. Már nem jelentett veszélyt számára.

Harry egyre messzebb sodródott a sötétben, ahogy kétségbeesetten igyekezett maszkját újra megtalálni, és visszatenni az arcára. Érzete, hogy teste rohamosan hűl.

Amikor kialudt a fény a sor elején, Rita azonnal tudta, hogy valami baj van. Megvan! Breskin az, aki meg akarja ölni Doughertyt. Cselekednie kellett.

Bár sem Harryt, sem Breskint nem látta a félhomályban, tudta, hogy a két férfi most egymással viaskodik. Bízott benne, hogy Harry állja a sarat a nála jóval, izmosabb férfival vívott küzdelemben, és igyekezett felkészülni, hogy Breskin után vesse magát, ha az Briant akarja elkapni.

Elengedte a vezetékét, és kiúszott Lin lámpájának fényéből. Magában fohászodott, hogy Lin ne kövesse, s hamarosan eljutott az alagút falához. Hátát a falnak vetve taposta a vizet, hogy súlya ne húzza lejjebb.

Az alagút közepén lévő fénycsíkban ekkor megjelent Breskin, Harryt azonban nem látta sehohol.

Breskin nekiesett Briannek, aki csak most kezdte megérteni, hogy mi történik vele. Nem volt elég gyors, hogy kitérjen.

Rita ellökte magát a faltól, és a támadó háta mögé úszott, remélve, hogy a meglepetésszerű támadással előnyt szerez magának.

Amikor Brian látta, hogy Roger Breskin feléje úszik a félhomályban, eszébe jutott a beszélgetés, amit ők ketten folytattak nem sokkal azután, hogy megmentették George Lint. Azt mondta, hogy egyszer mindenki meghal, de Brian számára ez az idő még nem érkezett el.

Brian akkor azt hitte, hogy Roger csak kissé filozofikus hangulatba került, most azonban rájött, hogy a férfi durván megfenyegette.

Breskin biztosan nem akarta, hogy George Lin szemtanúja legyen a gyilkosságnak. És bár most több szemtanú is volt, Breskinnek már nem számított.

Brian próbált elfordulni Breskintől, de összeütköztek, és együtt zuhantak a sötétbe. Breskin erős lábaival átölelte Briant, majd kezével a fiú torkát szorongatta és arcmaszkja után tapogatózott.

George Lin először azt hitte, hogy a tengeralattjáróról érkező orosz bűvárok támadták meg őket.

Ő megmondta! Először felajánlják a segítségüket, aztán kiderül a turpisság. No de mi szükség volna rá, hogy az alagútban támadják meg őket? Ugyan miért vállalnának ennyi kockázatot, hogy megöljenek egy maroknyi kutatót, akik már egyébként is halálra vannak ítélve? Tökéletesen értelmetlen és őrült cselekedet volt, bár tudta, hogy a kommunisták egyetlen cselekedetének sincs értelme sehol a világon.

Legszívesebben visszaúszott volna a nyílás fenti szájához, hogy kimásszon a tóból, visszamenjen a jéghegy tetejére, keressen egy robbanótöltetet, és a mellett várja meg a halált. De nem tudott megmozdulni. Keze szorosan kulcsolódott a vezetékre, jobbójával pedig a lámpát markolta.

Dermedten gondolt arra, hogy úgy fog meghalni, ahogy testvére, anyja és nagyszülei. Tehetetlenül.

Bolond volt, amikor azt hitte, elmenekülhet gyermekkorának rémségei elől.

A maszk Harry feje mellett lebegett a vízben. Gyorsan elkapta, és az arcára tapasztotta. Tele volt vízzel, ezért nem mert azonnal levegőt venni, bár úgy érezte, tüdeje mindjárt szétpattan. Felhajtotta a gumi peremet az egyik saroknál, s az oxigén-hélium keverék kipréselte a maszkból a vizet. Amikor már nem volt benne víz, leengedte a sarkát, és végre nagyot szippantott az életadó levegőből.

Mellkasa fáj, szeme égett, és iszonyú fejfájás kínozza. Legszívesebben ott maradt volna, ahol éppen volt, de eszébe jutott Rita, és elkezdett felfelé úszni.

Brian mindkét kezével elkapta Breskin bal csuklóját, és próbálta a férfit eltolni magától, de nem volt elég ereje hozzá. Breskin lerántotta róla a maszkot.

A tengervíz nulla foknál is hidegebb volt, sótartalmánál fogva azonban nem fagyott meg. Amikor a víz az arcába vágott, fájdalom járta át a testét.

Brian igyekezett nyugodt maradni. Összeszorította fogát, és visszatartotta a lélegzetét. Sokáig nem fog kitartani. Talán egy percig.

Breskin egyre szorosabbra fonta lábát Brian körül, és próbálta benyomni kesztyűs ujjait Brian összezárt szájába, hogy szétnyissa.

Rita Roger Breskin háta mögé úszott, majd hirtelen a férfi hátába kapaszkodott, és dereka köré fonta hosszú lábait.

Breskin egyszerre elengedte Briant, és helyette megragadta Rita bokáját. A férfi

tekergett, minden igyekezetével ellenállt, de a nő szorosan fogta, és próbálta levenni a maszkját.

A férfi megértette Rita szándékát. Elengedte a bokáját, és elkapta a csuklóját éppen akkor, amikor Rita keze már a maszkon volt. Előrehajolt, lerúgta uszonyait, és átfordult. Közben sikerült Rita kezét lerántani arcáról, és lefeszíteni a nőt magáról. Rita dühösen rugdalózott, de nem találta el a férfit.

Amikor újra egyenesbe került, látta, hogy Pete és Franz már elkapták Breskint. Franz az egyik, Pete a másik karját igyekezett lefogni.

Breskin azonban jól képzett bűvár volt, míg ők nem. Lassan, esetlenül mozogtak a vízben, így Breskin úgy siklott ki a kezük közül, mint egy angolna. Kiszabadította magát, Pete arcába vágta a könyökét, letépte róla maszkját, majd teljes erejéből Franznak lökte a nagy testű férfit.

Brian most a vezetéknél volt, öt méterrel George alatt. Vele volt Claude, aki egyik kezében Pete lámpáját, másikkal pedig Briant fogta, míg a fiú kipréselte maszkjából a vizet.

Breskin ekkor újra Brian felé vetette magát.

A mélyből ebben a pillanatban Harry úszott fel.

Harry tudta, hogy Breskin azt hitte, hogy véglegesen sikerült kivonnia őt a forgalomból, ezért abból az irányból nem számított senkire. A támadó ellökte magát Pete-től és Franztól, és újra a zsákmányra vetette magát. Egészen biztos volt benne, hogy könnyedén végez Claude-dal, majd elintézi Briant, mielőtt az újra lélegzethez juthatna.

Harry ekkor húzott el az őrült mellett, és megragadta a csövet, amely a maszkot kötötte össze a férfi oldalán levő légtartállyal. Breskin éppen vele ellenkező irányban haladt, így a cső azonnal kiszakadt a maszkból.

A jeges víz nem hatolt be azonnal Roger maszkjába, mert volt benne egy biztonsági szelep. A férfi keresni kezdte a csövet, de

rájött, hogy kiszakadt, nemcsak a maszkjából, hanem a tartályból is.

Rémülten ollózni kezdett lábával, és felfelé kezdett úszni, amilyen gyorsan csak tudott. Csak abban reménykedhetett, hogy időben eléri az alagút felső végét.

Aztán feleszmélt, hogy az legalább ötven méterre van, a nehezek pedig erősen visszahúzza, ezért gyorsan szabadulni próbált az övétől. De orosz bűvárfelszerelés még sosem volt rajta, így nem találta a kioldót.

Roger abbahagyta a víz taposását, hogy az övre tudjon koncentrálni, aminek következtében lassan ismét süllyedni kezdett az alagútban. Továbbra sem találta a kapcsolót, de egyre csak matatott az övön, mígnem rájött, hogy túl sok időt vesztett. Meg kell próbálnia feljutni ezzel a nehéz övvel is! Karjait szorosan maga mellett tartva nyílegyenesen úszni kezdett felfelé. Mellkasa iszonyúan fáj, szíve hevesen lüktetett, és már muszáj volt levegőt vennie! Kinyitotta a száját, de nem volt mit belélegeznie. Tudta, hogy hamarosan elájul, ha nem jut levegőhöz, aztán meghal. Letépte maszkját, hogy nagyot szippantson a kupolás barlang levegőjéből, mert azt hitte, már ott van.

Pedig még a közelében sem járt... Jéghideg vizet nyelt! Hiába csukta be a száját fuldokolva, majd nyitotta ki újra! Csak víz és víz volt mindenütt! Már nem tudott rugdalózni,

csupán süllyedt lefelé a derekán levő súly alatt. Mellkasára egyre nagyobb nyomás nehezedett, aztán a fejében mindent betöltött a feketeség.

Harry és a csapat többi tagja döbbenten figyelte, ahogy a holttest elúszik mellettük, gyorsan süllyedve lefelé.

12:37 **23 perc a detonációig**

Nikita Gorov feszült volt, és egyre csak mardosta a lelkiismeret-furdalás. Anyira szeretne hős lenni, de vajon miért? Kinek a kedvéért? Halott kislánya emléke kényszeríti erre? O már elment, nem tudja visszahozni, az Ilja Pogodinon szolgáló hetvenkilenc ember viszont nagyon is él! Most értük tartozott felelősséggel. Nem teheti kockára mindenki életét saját önző érdekei miatt!

A tengeralattjáró azonban jelenleg mentőakcióban vett részt, és nem adhatja fel most, amikor a siker már olyan közel. Csak abban az esetben lesz kénytelen meghátrálni, ha a két szivárgó válaszfalban komoly szerkezeti problémák jelentkeznek. Ő hajszolta bele az embereit ebbe a helyzetbe, és most az ő feladata, hogy élve kijussanak innen. Mindennél jobban szeretne volna, ha embereiből hős lesz a világ előtt, és biztonságban haza is jutnak.

- Van valami változás? - kérdezte a technikust.

- Nincs, uram. A búvárok egy helyben vannak. Nem süllyedtek az elmúlt néhány percben.

- Vajon mit csinálhatnak ott? Valami baj történt?

- Nem értik, hogy már nincs időnk? - kérdezte idegesen Zsukov. - Ki kell jutnunk a jéghegy alól még éjfél előtt.

Gorov a kijelzőkre nézett, majd az órájára. - Ha öt percen belül nem indulnak el lefelé, itt kell hagynunk őket. Ha egy percet is késlekednek, már nem tudjuk felvenni őket.

23:38

Rita odaúszott Claude-hoz, és megölelték egymást.

Összeérintették maszkjaik plexi részét, így Claude hallotta Rita szavait. - Briant valaki leütötte ma este. Meg akarta ölni, de nem tudtuk ki tette, egészen mostanáig.

- Nem értettem, mi a fene történik... Próbáltam lenyomni Rogert, de Pete váratlanul a kezembe nyomta a lámpát, és félrelökött. Hirtelen olyan öregnek éreztem magam.

- Ezen ne most rágódj. Folytatnunk kell a merülést. Visszaadom a lámpát Pete-nek.

- Ő jól van?

- Igen, az orra vérzik egy kicsit, de túléli.

- Azt hiszem, George-dzsal valami baj van.

- Sokkot kapott. Harry most mondja el neki, mi történt.

- És te jól vagy?

- Igen, minden rendben.

23:40

Brian már nem aggódott a fejük fölött ketyegő bombák miatt, mert tudta, hogy épségben leérnek, és túlélnek a robbanást.

Azon gondolkodott, amit Rita mondott neki a könyvírásról. Nem adja fel, meg fogja írni azt a könyvet a hősiességről. A hétköznapi hősiességről, amely egyike a legigazabb és legmélyebb értékeknek.

23:41

A technikus felnézett a műszerekről. - Újra mozgást érzékelek.

- Lefelé irányul? - kérdezte Gorov.
- Igen, uram.
- Egyre több víz van a fedélzeten, uram. Legalább egy-két liter. Az elülső válaszfal teljes hosszában szivárog - hallatszott ekkor a torpedóhelyiségben levő tiszt hangja.
- Lát torzulást a szegecsek mentén?
- Nem, uram.
- Hall valami szokatlant a sztetoszkóp-pal?
- Nem, uram.
- Tíz perc múlva el tudunk indulni - mondta Gorov.

23:42

Az alagút bizonyos helyeken annyira elkeskenyedett, hogy a jégfalat is látták.

Rita különös, lebegő állapotban ereszkedett lefelé, s egyre csak remélte, hogy belső háborgása csitul, de csak rosszabbodott.

Aztán a fehér zuhatag eléri a fákat. Hallja anyja és apja kiáltásait, de ő nem tudja levenni szemét a óról, ami egyre gyorsabban özönlik feléjük. A hőtömeg az Audira zúdul, átsöpri maga előtt az úton, le a szakadékba. Mindent elborít a fehérség. Az autó pedig csak forog és forog. A szélvédő berobban, majd hirtelen csend borul rájuk.

George Lin ekkor sürgetni kezdte Ritát, aki gondolatai közepette elfelejtett úszni.

23:43

Százegynéhány métert tettek meg lefelé, tehát alig többet, mint a távolság felét. Harry kételkedni kezdett abban, hogy valaha is lejutnak. Érezte az iszonyatos nyomást, és fülében a pattogást. Azon gondolkodott, hogy a hatalmas vízréteg nyomása vajon összepréseli-e őket.

Korábban a rádión Timosenkó hadnagy biztosította őket, hogy a vállalkozás teljesíthető, Harry pedig ezzel próbálta magában tartani a lelket.

Százhusz méternél jártak.

23:44

Lefelé haladva a vezeték mentén, George Lin azt mondogatta magának, hogy az oroszok már nem kommunisták, legalábbis nincsenek többé hatalmon, és a tengeralattjáróban levő tengerészek most épp értük kockáztatják az életüket. Próbált hinni abban, hogy nincsenek

gonosz szándékaik, de túl hosszú ideig élt félelemben ahhoz, hogy most hirtelen meg tudja győzni magát.

1944 ősze volt. George Kantonban lakott családjával. Apja éppen azt készítette elő, hogy családját Tajvanra menekítse. Azon a bizonyos napon négyen tartózkodtak a házban, a nagyanyja, nagyapja, anyja és tizenegy éves lánytestvére. Hajnalban maoista gerillák törtek be a házba, és az apját keresték. Az anyja George-ot a kihűlt tűzhely üregébe rejtette, testvérét, Yun-tit pedig egy másik rejtekhelyre, de őt a katonák megtalálták. A nagyszüleit főbe lőtték, anyját és testvérét megerőszakolták. A hétéves George a tűzhelyből mindent látott, de tehetetlen volt. A gerillák hajnali háromig várták mindhiába, hogy George apja hazatérjen. Mielőtt elmentek, még elvágta nővére és anyja torkát. Apja csak fél nap múlva jött haza, és George-ra a tűzhelyben talált rá. A fiú három éven át nem tudott megszólalni. Végül a család életben maradt tagjai elmenekültek Tajvanra, ahol George első két kiejtett szava anyja és testvére neve volt.

A tengeralattjárón orosz katonák vannak, akik talán sosem érezték magukat igazi kommunistának. Ezek már nem úgy gondolkodnak, mint elődeik, nyugodtan bízhat bennük.

George azonban még mindig jobban félt a Pogodin legénységétől, mint a robbanástól.

23:46

- Tiszti étkezde a kapitánynak.
- Hallgatom.
- Jobb oldalon szivárog a válaszfal, uram.
- Vetemedés?
- Nincs, uram.
- Mennyi vizet lát?
- Fél litert, uram.

Tehát súlyosbodik a helyzet a torpedóhelyiségben és a tiszti étkezdében egyaránt. Hamarosan indulniuk kell. Nem várhatnak tovább.

- A sztetoszkóppal hall valamit? - kérdezte Gorov.
- Sok zajt a válaszfal mellől, uram, de nyomásnak nincs jele.
- Öt perc múlva indulunk.

23:47

A tengeralattjáró már szinte karnyújtásnyira volt tőlük, így Harrynek minden oka megvolt az optimizmusra. Timosenkó szerint szimulált kabinmerülések során számos bűvár lejutott már négyszázötven méterre is ebben a bűvárszerelésben.

Most azonban a valóságban merültek.

Az alagút kiszélesedett, a falait már nem is látták. Harry megpillantotta alattuk a zöld és vörös fényeket, majd a nagy, szürke tengeralattjárót, de még most is alig hitte, hogy túlélhetik ezt a hatalmas nyomást.

Amíg a többiekre várt, Harry alaposabban szemügyre vette a tengeralattjárót. Mindkét oldalán égett az összes fény, amitől a hajó furcsán ünnepinek látszott.

23:49

Rita remélte, hogy amikor kiér az alagútból, elmúlik félelme, de nem így történt. Még mindig megrémítette a fölé tornyosuló jégtömb nagysága.

Hideg van az Audiban, a motor leállt. Csendben ülnek az autóban. Szüleit derékig ellepi a hó. Rita tudja, hogy halottak, és ő sem élheti túl a balesetet, ha nem jön segítség minél előbb. Szerencsére nincs sötét az autó belsejében, mert a belső lámpa ég. Minden irányból hó veszi körül az autót. Tudja, hogy a hó sok méter mély is lehet, ami alól nem tudja kiásni magát. Sokáig kell várnia a segítségre. Az első ülésre mászik. Látja az apja füléből és orrából szivárgó vért, és az anyja nyakát átszűrő faágat. Arcuk szürkés-kék. Rita fázik, ezért elkezd kiásni apját a hóból, hogy ki tudja venni alóla a kabátot, amire vezetés közben ráült. Sikerül, összegömbölyödik a hátsó ülésen, és betakarja magát. Várja, hogy jöjjön a segítség. Az idő múlásával alig tud ébren maradni. Hallucinálni kezd, úgy látja, apja és anyja felébred. Ok is fáznak, és hátra akarnak menni hozzá, hogy bebújjanak a kabátja alá. Elkéült kezeik felé nyúlnak...

Ritának Pete és Franz segítettek a merülésben. A hajó már ott volt közvetlenül alattuk. Rita látta, hogy Harry a radarárbocba kapaszkodik a tengeralattjáró tetején.

23:50

Harry szíve nagyot dobbant, amikor meglátta Ritát. Amikor már mindenki ott volt, Harry lemászott a létrán a hídra, és a rögzítő lécben kapaszkodva odahúzta magát a fedélzet elülső részére a légkamra fedeléhez, amelyről Timosenkó beszélt neki a rádión.

23:51

Figyelmeztető sziréna harsant.

Vörös betűk jelentek meg a zöld számok és diagramok helyén: VÉSZHELYZET.

Gorov megnyomta a KIJELZŐ feliratú gombot, mire a sziréna elhallgatott. Új, zöld betűs üzenet jelent meg a kijelzőn: AJTÓ BESZAKADT AZ ELÜLSŐ ÖTÖDIK TORPEDÓCSŐNÉL. A CSŐ A HÁTSÓ AJTÓIG MEGTELT VÍZZEL.

- Elkezdődött - mondta Gorov.

Az ötödik Cső valószínűleg még akkor hajlott meg, amikor korábban összeütköztek a jégtáblával. Most pedig a külső hajótörzs elülső ajtaja is megadta magát.

- De csak a külső ajtó szakadt be, nem a belső. A hajóban még nincs víz. És nem is lesz.

- Kapitány, a látogatóink kinyitották a légkamra külső fedelét - jelentette a biztonsági kapcsolótáblákat figyelő tengerész.

- Meg tudjuk csinálni - mondta Gorov a legénységnek. - Sikerülni fog!

23:52

Az elülső rész légkamrájának belső fedelét távirányítással nyitották ki. Harry benézett a kicsiny, kivilágított, vízzel teli fülkébe. Timosenkó figyelmeztette őket, hogy csupán négyen férnek el benne.

Brian, Claude, Rita és George belépett a kerek helyiségbe, és leültek a padlóra, háttal a falnak.

Kint Harry lezárta a fedelet, majd megnézte óráját.

23:53

Gorov izgatottan figyelte a kijelzőket.

- Biztonsági kamra fogadásra készen - mondta Zsukov.
- Engedjék át a búvárokat - adta ki az utasítást Gorov.

23:54

Rita erősen megkapaszkodott egy fali fogantyúban, miközben egy szivattyú harminc másodperc alatt kiszippantotta a vizet a fürkéből. Arcán még mindig viselte a maszkot.

A padló közepén ekkor kinyílt egy fedél. A nyílásban egy fiatal orosz tengerész, mosolygó arca jelent meg, és intett nekik, hogy induljanak utána.

Gyorsan elhagyták a légkamrát, lementek egy létrán a kamra, irányító helyiségébe. Mögöttük a tengerész újra bezárta a fedelet, majd nagy robajjal újra víz áramlott a felső kamrába.

A kis csoport átment a szomszédos dekompressziós kamrába.

23:56

Harry újra kinyitotta a fedelet.

Ő, Franz és Pete is lementek, és leültek háttal a falnak, míg a szivattyúk újra kiszívják a fürkéből vizet.

23:57

Gorov kezébe vette a mikrofont, szólította az irányítóhelyiséget, és azonnali tolatásra utasította a hajót.

Egy pillanat múlva a hajó megremegett.

- Irányítás a kapitánynak. Hajtóművek tolatásban.
- Kormánylapátot középre.

A jéghegy déli irányba haladt kilenc csomós sebességgel, a hajó pedig most északnak tolatott tizenöt csomóval. Gorov nem tudta, hogy ez elegendő-e a megmeneküléshez, de pillanatnyilag ennyire voltak képesek. Nagyobb sebességhez ennél több időre lett volna szükségük.

- Jég felettünk húsz méterre - jelentette a technikus, amikor kiértek a hegy alján levő bemélyedés alól.

23:58

Harry belépett a dekompressziós kamrába, és leült Rita mellé. Megfogták egymás kezét, és az órájukra néztek.

Az irányítóhelyiségben mindenki a digitális kijelzőjú órát figyelte.

23:59

23:59:10

23:59:11

- Bárhogyan is alakul, örülök, hogy Nikitának neveztem a fiamat - mondta Zsukov.

- Tartok tőle, hogy egy eszeveszett bolond nevét adta szegény gyerekek - mondta Gorov mosolyogva.

23:59:30

23:59:31

- Nincs jég felettünk - jelentette a technikus.

- Kint vagyunk a jég alól - szólalt meg valaki.

- Még nem távolodtunk el eléggé - figyelmeztetett Gorov.

23:59:46

23:59:47

- Nincs jég felettünk. 23:59:49

A sziréna tíz percen belül másodszor is megszólalt. Kigyulladt a VÉSZHELYZET felirat, és villogni kezdett a vörös fény.

Gorov benyomta a kijelző gombot, mire az alábbi felirat jelent meg: AJTÓ BESZAKADT AZ ELÜLSŐ NEGYEDIK TORPEDÓCSŐNÉL. A CSŐ A HÁTSÓ AJTÓIG MEGTELT VÍZZEL.

- Kapitány a torpedóhelyiségnek! Hagyja el a pozícióját, és zárjon le minden vízhatlan ajtót! - kiáltotta Gorov a mikrofonba.

- Édes Istenem! - mormogta Zsukov. -A belső ajtók ki fognak tartani - mondta Gorov határozottan.

23:59:59

24:00:00

- Nincs jég fölöttünk!

24:00:03

- Mi történt?

24:00:07

A rengés ekkor ért el hozzájuk. Meglepően enyhe rázkódást éreztek, és csupán távolról jövő dörgést hallottak. Gorov várta, hogy a hullámok felerősödnék, de nem így történt.

A technikus jelentette, hogy a jéghegy hatalmas darabokra tört.

24:02-kor, amikor a hang lokátor már nem jelezte, hogy az Ilja Pogodin közelében jelentős nagyságú jégdarabok lennének, Gorov tudta, hogy megmenekültek.

- Felemelkedhetünk! - adta ki a parancsot.

Az irányító helyiségben mindenkiből kitört az éljenzés.

Később...

1.

DUNDEE, SKÓCIA JANUÁR 18.

A túlélők három nappal a mentőakció után, valamivel tizenkettő előtt érkeztek meg Skóciába.

Több mint száz újságíró sereglett össze a világ minden pontjáról, hogy tudósítsanak az Edgeway expedíció sikeres befejezéséről.

A Pogodint tizenkettő óra harminckor hagyták el, s a kutatók még mindig az erős szélben álldogáltak a parton, élvezték a friss levegőt.

A tengeralattjáró a hátuk mögött horgonyzott egy öbölben, rajta lobogott Oroszország, valamint Skócia zászlaja is. A hatvannyolc tengerész két sorban állt fel a fő fedélzeten, és várta az ünnepi seregszemlét. Nikita Gorov, Emil Zsukov és a többi tiszt ünnepi egyenruháját

öltötte fel az esemény tiszteletére. Számos méltóság is állt a hídon, köztük a királynő képviselője,

Oroszország brit nagykövete, Dundee polgármestere és ENSZ képviselők.

Az egyik riporter megkérdezte George Lintől, milyen érzés, hogy hősként jelenik meg az újságok címlapján.

- Nem én vagyok a hős, hanem ők - válaszolta George, és a tengeralattjáró katonáira mutatott.

2.

EDGEWAY ÁLLOMÁS JANUÁR 20.

Éjszaka a szél elcsendesedett, reggelre pedig a havazás is elállt. Az Atlanti-óceán északi részén tomboló viharok megszűntek.

Valamivel két óra után Gunvald Larssonnak végre sikerült kapcsolatba lépnie az amerikai katonai támaszponttal Thule-ban. Az amerikai rádiós azonnal jelentette, hogy az Edgeway programot a tél végéig felfüggesztették. - Megkértek, hogy önt is hozzuk le a jégsapkáról. Ha olyan jó lesz az idő, ahogyan ígérik, holnap-utánra ott lehetünk. Elegendő lesz az idő, hogy lezárja az épületeket és biztonságba helyezze a gépeket?

- Igen, bőségesen - mondta Gunvald -, de most ne ezzel foglalkozzunk! Mi történt a többiekkel? Életben vannak?

Az amerikai zavartan szólalt meg:

- Igazán sajnálom, kiment a fejemből, hogy önhöz nem jutottak el a hírek. - A rádiós ezután felolvasott két újságcikket Gunvaldnak.

Az öt napja tartó feszültség végre oldódni kezdett benne. Úgy érezte, most valóban megérdemli a vodkát, és rágyújtott pipájára.

3.

E-MAIL A JAMAICAI MONTEGO BAYBŐL PÁRIZSBA JANUÁR 25.

Kedves Harry!

Claude, Franz és én január 23-án értünk ide. A reptérről egyenesen a szállodába mentünk, ahol mindenki minket ünnepelt.

Nem tudok betelni a meleggel és a napfényvel, szinte minden időmet a parton töltöm.

Találkoztam álmaim asszonyával, Majeannak hívják. Franzot a bárban felszedte egy modern nő, aki nem hisz a hagyományos nemi szerepekben, ezért néha küszködnek a bejáratnál, hogy ki menjen be először az ajtón, de úgy látom, Franz gyorsan tanul. Claude egy huszonnyolc éves szőkeség társaságát élvezzi, akit teljesen levett a lábáról tudásunk francia akcentusa.

Egyre többször beszélgetünk a pályamódosításról, és tervezgetjük, hogy nyitunk egy bárt valamelyik tengerparti üdülőhelyen. Gondoltam, hogy Rita és te is bezárhatnátok az üzletbe. Egész nap a parton üldögélhetnénk, és rumot szopogatnánk. Kiváló gyógyír lenne, hogy kitöröljük a fejünkéből a jégmezőket és a pszichopátákat. Pillanatnyilag a legnagyobb gondunk a magas páratartalom. Soha rosszabbat.

Ölel: Pete

4.

PÁRIZS JANUÁR 26.

A George V. szálloda-beli lakosztályukban egy üveg Dom Perignon állt jeges vödörben az ágy mellett.

Harry és Rita az egész napot az ágyban, egymás karjaiban töltötte, amikor váratlanul különös zajra lettek figyelmesek. Már több mint egy héttel ezelőtt mentette meg őket a Pogodin, idegeik azonban még feszültek voltak. Mindketten felültek, és a zaj irányába fordultak, de rajtuk kívül senki sem volt a szobában.

- A jég volt az - mondta Rita.

- Gondolod? - kérdezte Harry.

- Igen, a jégkockák koccantak össze a vödörben - válaszolta, s ahogy ezt mondta, az olvadó jégdarabok ismét roppantak egyet.

Egymásra néztek, és felszabadultan elnevettek magukat.